

Tổng Giám Đốc Gặp Nạn

Contents

Tổng Giám Đốc Gặp Nạn	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	31
12. Chương 12	37
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53

Tổng Giám Đốc Gặp Nạn

Giới thiệu

Hôm nay, cuối cùng cơ hội báo ơn đó đã đến, xuất hiện ngay trước mắt cô, có nói gì cô cũng không b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-gap-nan>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ánh mặt trời soi sáng trên mặt biển yên ả, tỏa sáng lấp lánh như có ngàn con cá bơi lội trên mặt nước, từng mảng sáng lấp lánh như vảy cá lúc ẩn lúc hiện, rực rỡ đẹp mắt.

Một chiếc du thuyền tư nhân sang trọng đi với tốc độ chậm chạp như nàng tiên cá thong dong lướt qua từng mảng sáng lấp lánh, nhìn tựa như đang ngược dòng Thái Bình Dương yên ả.

Chạy thuyền ra ngoài biển, hạ neo cố định thuyền, mặc cho thuyền trên mặt biển lay động, các hoạt động trên thuyền vẫn hoạt động cố định.

Tụ tập trên thuyền đều là những nhân vật nổi tiếng, họ ở đây đánh bạc, mang theo vợ hay vui đùa cùng tình nhân, làm những việc xã giao.

Lần này tương đối đặc biệt, vì có tiệc đính hôn của chủ thuyền, nên các nhân vật nổi tiếng tụ tập nhiều hơn so với bình thường.

Sau hai ngày vui chơi hết mình, đang chuẩn bị đi về thì trên mặt biển xuất hiện một chiếc ca nô đang đi hướng về phía họ.

Trên ca nô mặc dù không có cắm cờ vẽ hình đầu lâu, nhưng cũng khiến các thuyền viên có cảm giác không ổn.

“Thuyền trưởng, chiếc ca nô kia. . . . rất kỳ quái, chúng ta có nên cấp tốc quay về vùng biển quốc tế báo cảnh sát?” Một thuyền viên lo lắng hỏi, các thuyền viên khác cũng đồng tình chờ thuyền trưởng ra chỉ thị.

Trên thuyền đều là những người giàu có, nếu là hải tặc đến cướp, cũng không phải không có khả năng.

“Ban ngày ban mặt, sẽ không to gan như vậy.” Thuyền trưởng trả lời, bởi vì hắn làm thuyền trưởng đã vài chục năm, chưa từng gặp qua hải tặc.

Ban ngày ban mặt? các thuyền viên không biết nên khóc hay cười nhìn thuyền trưởng.

Nơi này là một vùng biển rộng lớn như một cánh cửa khác đi đến địa ngục, thuận lợi cho việc phá hủy. Nếu đối phương thật sự có ý đồ, trừ phi Long Vương đến cứu giúp, nếu không, chỉ có thể cầu nguyện như trong chuyện cổ tích may mắn gặp gỡ nàng tiên cá.

“Thuyền trưởng, mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng bốn phía không người, không thể nào cầu cứu.” Một thuyền viên khác nói ra ý nghĩ của mọi người.

Mặc dù vậy, Thuyền trưởng vẫn do dự, ánh mắt dừng lại ở trên mặt biển, giống như không quan tâm đến lời nói của thuyền viên.

Vào lúc này, chiếc ca nô đã nhanh chóng đến gần, dựa vào tốc độ của du thuyền mà dừng lại ngay bên cạnh.

Trên ca nô năm người đàn ông với thân hình dũng mãnh và nhanh nhẹn cầm súng trong tay —loại súng có thể phá nát toàn bộ tòa cao ốc tựa như trên điện ảnh — sau đó bọn hắn đem dây thừng câu lên thuyền, và dọc theo dây thừng linh hoạt lên thuyền

Thuyền viên đều đề phòng, không đợi thuyền trưởng phát hiệu lệnh, bọn họ liền phát tín hiệu cầu cứu; người đến với ý đồ rất rõ ràng, lần này xem thuyền trưởng còn gì để nói!

Người trên thuyền đi theo năm kẻ bắt cóc loạn thành một đoàn, phụ nữ thì khóc thét chói tai, có mấy người đàn ông thức thời thì giơ hai tay lên đầu hàng, có người không muốn bị uy hiếp thì nghĩ biện pháp chống cự.

Tiếng súng được vang lên như sấm chói tai, tiếp theo là sự trầm tĩnh ngán ngùi ở trên thuyền, rồi sau đó lại có một vài tiếng súng khác nhau vang lên lẻ tẻ, như vậy là có người nổ súng phản kháng.

Mặt trời chẳng biết lúc nào đã rơi vào đường chân trời, trên mặt biển yên lặng dần dần có sóng lớn; sau khi toàn bộ tiếng súng ngừng lại, tiếng thét chói tai, tiếng la khóc lại chợt vang lên.

Bị cướp sạch không còn lại gì nhưng bề ngoài chiếc du thuyền vẫn như cũ quang vinh chói lọi trở về vùng biển quốc tế, trên thuyền ai cũng một mặt chán nản, quần áo và trang sức hàng hiệu trên người đều bị lột sạch.

Những người đàn ông giàu có gần như khỏa thân chỉ sót lại một cái quần lót, một đôi vớ và một cái cà vạt đeo trên cổ, mười phần nghèo túng.

Những người phụ nữ xinh đẹp còn thê thảm hơn, chỉ có thể mang tấm vải bàn bao quanh thân thể trần trụi mềm mại, những kẻ bắt cóc ngay cả đồ lót trên người cũng lột sạch trơn, nói là muốn mang về cho người yêu.

Không chỉ cướp bóc, mấy kẻ bắt cóc ỷ thế chộc gẹo người, chẳng những muốn họ tự mình cởi quần áo, còn phải vừa cởi vừa khiêu vũ; không chỉ vậy, khi giao ra tài sản trên người còn phải nói: “Tôi nguyện đem tiền sản của tôi cấp cho các vị đại gia, xin các đại gia vui vẻ nhận.”

Gặp phải trường hợp bị sỉ nhục lớn đến như vậy, bọn họ không còn mặt mũi nào dám báo cảnh sát. Tuy nhiên, có bốn thanh niên trẻ tuổi vì không muốn bị nhục nhã như thế nên họ chờ thời cơ phản kháng lại vô tình rơi xuống biển.

Bọn họ là tổng giám đốc Âu Nhĩ Kỳ tập đoàn xe hơi Âu thị, tổng giám đốc Vệ Tử Câu tập đoàn xây dựng Vệ thị, đi đầu là người đứng đầu tập đoàn truyền thông Triển Phi Tường, cùng với giám đốc Phong Thừa Húc tập đoàn dầu tư Lôi Phong.

Những người này không phải là người phụ trách đại công ty mà là người thừa kế thế hệ thứ hai, tất cả đều là người hết sức quan trọng, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt?

Than ôi! Dừng cảm bảo vệ mặt mũi nhất thời lại mất mạng, tính thế nào cũng thấy không xứng. Chỉ là chịu nhục nhất thời mà thôi, cần gì đối chọi với mấy kẻ bắt cóc? Hiện tại, chỉ sợ mấy người trẻ tuổi này toàn bộ đều thành rế hiền của Hải Long Vương!

Mấy thương nhân lớn tuổi người nhìn ta, ta nhìn người, đều nhận định với bộ dạng nghèo túng này khẳng định sẽ tạo thành chấn động, trở thành trò cười cho dư luận, cộng thêm đánh bạc là phạm pháp; ngoài ra, còn có nhiều người gạt vợ mang tình nhân lên thuyền, suy đi nghĩ lại

Vẫn không thể báo cảnh sát, dù sao trên thuyền đều là người có tiền, nên tự mình tìm đội cứu nạn đi!

2. Chương 2

“Quý đến rồi! Chúng ta nhanh chóng núp đi!” Đan Kỳ gọi, một cô bé và hai cậu bé lập tức giải tán, núp vào các bụi hoa cây cảnh.

Trong sân nhà rộng lớn ngay lập tức trở nên yên tĩnh, có lẽ có một chút âm thanh của trẻ con và trong biệt thự truyền ra giọng người lớn nói chuyện cười đùa với tiếng nhạc êm ái. Cùng lúc đó là tiếng của một cô bé tám tuổi đang đếm số, cô là đứa trẻ nhỏ tuổi nhất trong nhóm.

Cô bé làm quý, mắt được che lại bằng một miếng vải thêu hoa, đứng yên dựa vào cây cột nhà to lớn của biệt thự, giọng nói mềm mại đếm: “96, 97, 98, 99, 100. Mình đến bắt đây!” Cô bé liền xoay người, hai tay lần mò, chân chậm rãi đi về phía trước.

Cô bé núp trong bụi cây, hướng về phía bên cạnh ngoắc ngoắc đầu ngón tay nhỏ, ngay sau đó hai cậu bé đến gần phía cô, đầu của cô hơi nghiêng về một phía, ra hiệu cho bọn họ đi theo cô.

Cô bé làm quý dựa vào cảm giác ở lòng bàn chân, vểnh tai, bước từng bước về phía trước dọc theo đường mòn gạch đá; nếu không cẩn thận, cô có thể sẽ rơi xuống hồ bơi bên cạnh.

Tuổi tuy nhỏ nhưng cô là chuyên gia làm quý, bởi vì mỗi lần chơi cô chỉ có thể làm quý.

Đan Kỳ, cô bé mười tuổi núp ở trong bụi cây dẫn hai cậu bé dọc theo bụi cây, nhẹ nhàng đi về phía lưng của cô bé làm quỷ.

“Đan Kỳ, em đi đến gần như vậy sẽ bị nó phát hiện.” Sử Đan Ny mười ba tuổi nói trong lúc đưa miếng đồ ăn vào trong miệng.

“Anh Tử Hiên, chúng ta đẩy nó xuống hồ bơi được không?” trên khuôn mặt xinh đẹp của đứa con lai Sử Đan Kỳ lộ ra nụ cười xảo quyệt, tàn nhang trên mặt dường như cũng kích động không dứt.

“Không được, sẽ bị cha mắng. Cha nói nếu bắt nạt nó, sẽ cho chúng ta ăn đồ ăn Trung Quốc.” Chính là mắng xào thịt xé nhỏ.

“Anh yên tâm, mẹ sẽ không để cho chúng ta ăn đồ ăn Trung Quốc, mẹ sẽ làm đồ ăn Tây cho chúng ta.” Cha chỉ thích dạy bảo thôi!

“Đan Ny, em sợ cái gì? anh đồng ý.” Vệ Tử Hiên, đại thiếu gia của căn biệt thự này, đã mười sáu tuổi, là đứa lớn nhất trong nhóm.

Sử Đan Ny suy nghĩ một chút, lại đưa một miếng đồ ăn vào miệng, sau đó mạnh mẽ lắc đầu, quai hàm mập mạp theo đó mà lay động kịch liệt, “Em thấy vẫn không cần, đồ ăn Trung Quốc thật khó ăn.”

“Không cần?” Sử Đan Kỳ hoài nghi nhìn anh trai một cách tinh quái, con người xinh đẹp xoay chuyển, “Anh không phải là không thích nó sao?”

“Anh không thích nó làm vợ tương lai của anh, nhưng nó không nhất định phải chết. Ngộ nhỡ nó bị chết đuối, hai chúng ta sẽ bị ảnh hưởng.” Lớn hơn Đan Kỳ ba tuổi, nên suy nghĩ khá hơn một chút.

“Sẽ không chết đuối đâu. Chúng ta đẩy nó xuống rồi lại hô cứu mạng, nó nhiều lắm là bị uống một ít nước, sẽ không chết đuối.” Sử Đan Kỳ nói, với thói quen luôn luôn kiêu căng, thích nhất ý thể bắt nạt người.

“Vậy đi, em sợ cái gì?” Vệ Tử Hiên nói theo phụ họa. Hắn rất thích Sử Đan Kỳ, chỉ cần cô nói, hắn đều nói được.

Sử Đan Ny nhìn em gái, rồi nhìn Vệ Tử Hiên, hắn luôn luôn không có chủ kiến, không chịu nổi lời thuyết phục của hai người, há miệng to cắn bánh bao, mập mờ không rõ nói: “Được, nhưng phải nhẹ nhàng đẩy.” hắn vẫn có chút lo lắng.

Có anh trai cùng phạm tội, bị đánh bị mắng cũng có bạn, Sử Đan Kỳ dẫn hai người hướng sau lưng cô bé làm quỷ, nỗ lực đẩy ——

Bùm! Cô bé làm quỷ rơi xuống hồ bơi.

“Ô. Ừng ực ừng ực. Ô. Ừng ực ừng ực.”

Đôi tay nhỏ của cô bé liều mạng đập nước, cô nghĩ muốn hô cứu mạng nhưng nước không ngừng đổ vào trong miệng, để cho cô không cách nào phát ra tiếng kêu cứu. Mắt bị che, tay không bắt được vật nào có thể dựa vào, để cho cô sợ hãi đến sắp ngất.

“Cứu mạng! Có người rơi xuống hồ bơi!” Sử Đan Kỳ kêu theo kế hoạch ban đầu, sau đó ba người trở mắt nhìn cô bé đau khổ giãy giụa.

Sử Đan Kỳ kêu thêm mấy lần vẫn không thấy người lớn nào từ trong biệt thự đi ra, vẫn như cũ, từng đợt nói chuyện cười đùa cùng tiếng nhạc êm ái truyền ra ngoài.

Đôi tay nhỏ của cô bé vẫn liều mạng đập nước, dần dần trở nên yếu đuối, thân thể lúc chìm lúc nổi.

Sử Đan Ny sợ hãi, liều mạng nắm đồ ăn cho vào miệng, “Đan Kỳ, nó sắp chết, làm sao bây giờ?”

“Anh nhanh đi gọi cha, nhanh đi.” Sử Đan Kỳ cũng sợ hãi, không nghĩ tới chuyện lại xảy ra ngoài dự đoán của cô.

“Anh không dám đi, em đi gọi đi.” Đánh chết hắn, hắn cũng không dám đi, bởi vì đi sẽ chết nhanh hơn.

“Anh là anh trai, anh nên đi.”

“Là em nói muốn đẩy nó, em đi.”

“Anh không có phản đối, anh đi.”

“Em mới nên đi.”

Hai người đùn việc cho nhau, cuối cùng nhìn về phía Vệ Tử Hiên.

“Anh cũng không đi, bà nội sẽ đánh ta chết.” Vệ Tử Hiên xoay người chạy đi.

Sử Đan Ny cùng Sử Đan Kỳ đưa mắt nhìn bóng lưng Vệ Tử Hiên rời đi, sau đó hướng hồ bơi nhìn, chỉ thấy cô bé làm quỷ dưới nước nhấp nhô, đã không còn giây giụa.

“Nó thật sự chết rồi, nó biến thành quỷ thật rồi, chúng ta đi trốn nhanh, cha sẽ đánh chúng ta chết.” Hai anh em liếc mắt một cái, vội vàng chạy mất.

Nhị thiếu gia của căn biệt thự—— Vệ Tử Câu mười lăm tuổi, từ ban công lầu hai nhìn thấy một màn này, nhanh chóng xuống lầu, băng qua đại sảnh, không làm kinh động bất kỳ ai, một mình đi đến cạnh hồ bơi, nhảy xuống phát ra một tiếng bùm. Hắn bơi xuống dưới đáy, đem cô kéo lên bờ, để cho cô nằm ngang.

Tại sao hắn không đi cầu cứu người lớn?

Bởi vì hắn vừa mới học hô hấp nhân tạo, không tin kỹ thuật hô hấp có tác dụng, đang lo không có đối tượng luyện tập, cô bé này vừa đúng lúc có thể để cho hắn luyện tập thực tế.

Siết chặt mũi của cô, thổi hơi vào trong miệng cô, hai tay đặt lên ngực cô đè xuống, hắn làm chính xác những bước hô hấp nhân tạo mới vừa học được.

Động tác không biết đã được lặp lại mấy lần, hô hấp nhân tạo rốt cuộc cũng có tác dụng, cô bé tỉnh lại và ho ra rất nhiều nước.

“Thật sự có tác dụng?” Vệ Tử Câu không thể tin.

“Khụ. Khụ. Ô. Mẹ.” Cô bé khôi phục lại ý thức, liền tháo ra miếng vải quấn trên mắt và khóc.

“Em không có chết, đừng khóc, là tôi cứu em.” Vệ Tử Câu nói, lúc này hắn có cảm giác mình như một vị anh hùng vẻ vang được vạn người ngưỡng mộ.

Đôi mắt đầy nước mắt của cô mơ màng nhìn hắn, cũng coi hắn như là anh hùng, bởi vì thiếu gia tiểu thư trong nhà chỉ biết bắt nạt cô, thế nhưng hắn lại cứu cô.

Cô thật sự không thích cùng bọn họ chơi đùa, bọn họ luôn bắt nạt cô, nhưng cha lại rất thích để cho cô ở chung một chỗ cùng bọn họ, còn nói muốn cô trở thành vợ của Sử Đan Ny mập mạp, cô cảm thấy mình giống như cô tiên Thumbelina đi với chuột đồng vậy.

Cô hít hít nước mũi hỏi: “Vậy anh là ân nhân cứu mạng của tôi sao?”

Vệ Tử Câu chần chờ một lát, “Cho là vậy đi.”

“Vậy anh muốn tôi báo đáp anh thế nào?” cô hỏi tiếp.

Vệ Tử Câu kinh ngạc vì cô còn nhỏ tuổi mà có thể nói ra những lời này, “Cô xem tivi nhiều lắm sao? Lời này của cô là học được trên tivi à?”

Cô lắc đầu, “Tôi thường nghe chú Sử nói với cha, chú ấy nói ông ấy có ân phải trả. Vậy còn anh? Anh muốn tôi báo đáp anh như thế nào?”

“Như thế nào báo đáp tôi?” Vệ Tử Câu hỏi ngược lại mình, mặc dù hắn sẽ không thấy chết mà không cứu, nhưng muốn lấy cô làm đối tượng thí nghiệm nhiều hơn.

“Tử Câu.” Lúc này, Vệ lão phu nhân đi đến cạnh hồ bơi.

“Cháu không ở cùng Đan Ny và Đan Kỳ sao? Cháu không phải vẫn trông mong Đan Kỳ, thế nào mà từ trên lầu đi xuống?”

Vệ lão phu nhân hỏi xong, mới chú ý đến cô bé ướt nhẹp bên cạnh, “Cháu không phải là con gái của tài xế trong nhà chú Sử sao? Hai đứa làm sao mà toàn thân ướt nhẹp như vậy?”

“Cô ấy rơi xuống hồ bơi, là cháu cứu cô ấy lên.” Vệ Tử Câu không nói ra Sử Đan Kỳ ba người bọn họ đẩy cô xuống hồ bơi, hẳn sợ chú Sử sẽ trách phạt Sử Đan Kỳ, hẳn thích Sử Đan Kỳ.

“Cháu thật dũng cảm, may mắn không phải Đan Ny hay Đan Kỳ té xuống. Đan kỳ bọn họ sẽ phải đi xa, sao cháu không đem thời gian chơi đùa cùng bọn họ? Bà nội biết anh em các cháu cũng thích Đan Kỳ.” Vệ lão phu nhân dùng lược chải tóc đang nhỏ nước của cháu trai hỏi.

“Bà nội, cháu không muốn chơi đùa cùng bọn họ, đã mười mấy tuổi rồi, còn chơi trốn tìm, trò chơi bắt nạt người.” Vệ Tử Câu tự mình cho ý kiến, dù vậy hẳn vẫn mong đợi Đan Kỳ đến.

“Tử Câu, bà nội mới vừa cùng chú Sử nói chuyện, tương lai sẽ để cho Đan Kỳ làm dâu Vệ gia, chú ấy đã đáp ứng.” con trai và con dâu cùng mất mạng trong một vụ tai nạn xe, sợ sẽ không thấy được cháu trai kết hôn, bà chỉ có thể sắp đặt trước.

“Bà nội, Đan Kỳ muốn làm dâu người nào trong nhà chúng ta?” Bọn họ có hai người, ai cũng thích Đan Kỳ, cũng không thể một vợ hai chồng.

“Để cho công bằng, trong hai anh em người nào có năng lực lên làm tổng giám đốc tập đoàn xây dựng Vệ thị, Đan Kỳ sẽ gả cho người đó.”

Vệ Tử Câu trầm mặc không nói, đưa mắt đặt trên mặt nước của hồ bơi, mê mang mờ mịt.

Vệ lão phu nhân không đoán ra ý định của cháu trai, chỉ có thể nói ra lời trong lòng: “Tử câu, cháu biết bà nội đem toàn bộ hi vọng đặt ở trên người cháu, anh cháu không hiểu chuyện, không chứng chắc bằng cháu, đáp ứng bà nội, cháu nhất định phải lên làm tổng giám đốc, khiến cho tập đoàn Vệ thị ngày càng lớn mạnh.”

“Bà nội, cháu đáp ứng bà, cháu sẽ không phụ lòng bà.” Vệ Tử Câu dắt Vệ lão phu nhân đi trở về biệt thự, chỉ mới mười lăm tuổi, hẳn đã có sự tự tin cùng khí thế của vương giả.

Cô bé bị bỏ lại ở hồ bơi, mặc dù không nghe hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng trong thâm tâm nhỏ bé đó đã lặng lẽ ghi nhớ tên tuổi của ân nhân cứu mạng.

Tử Câu.

3. Chương 3

Sử Thanh Hoa là một nhà đầu tư kinh doanh Hoa kiều, cũng được coi là người có tài có thế lực.

Bởi vì mối quan hệ với các doanh nghiệp đầu tư, ông lấy vợ người Mỹ sống ở Đài Loan vài chục năm. Sau đó, bởi vì Sử Đan Ny và Sử Đan Kỳ dần dần lớn lên, nên ông quyết định đưa gia đình về lại Mỹ, để cho bọn chúng về Mỹ học.

Đến sân bay quốc tế, Sử Thanh Hoa chống gậy xuống xe, không phải bởi vì ông lớn tuổi, mà là ông bị thương ở chân trong một tai nạn xe.

Lúc ấy, tai nạn xảy ra ở đoạn đường vắng, người gây tai nạn bình tĩnh chạy trước mặt ông, chiếc xe thỉnh thoảng đi ngang qua, chẳng những không xuống xe xem ông, ngược lại gia tăng tốc độ rồi đi; ông cứ như vậy bị kẹt ở trong xe, từ có thể hô cứu mạng cho đến hấp hối.

Đáng lý ra ông sẽ chết, may mắn thay, tài xế Lăng Thanh Tuyền đi ngang qua sẵn lòng xuống xe xem xét và cứu giúp; từ đó Lăng Thanh Tuyền làm tài xế cho ông, ông luôn cho rằng mình thiếu Lăng Thanh Tuyền một cái ân tình.

“Sử tiên sinh, Sử phu nhân, nhờ ông bà chăm sóc và bồi dưỡng giùm con gái của tôi.” Lãng Thanh Tuyền cung kính nói, giọng nói có chút không đành lòng.

Ông đưa ra yêu cầu báo đáp cho Sử Thanh Hoa, mong muốn con gái, Lãng Tâm Ảnh trở thành vợ tương lai của Sử Đan Ny, cùng đến Mỹ, cho bọn họ bồi dưỡng thành người.

Ông đã già, vợ lại qua đời từ hai năm trước, ông tự biết không có nhiều thời gian chăm sóc cho con gái, ông đã nghĩ đến nát óc, lại nghe qua một ít bạn tốt chỉ bảo, mới nghĩ đến phương pháp này để con gái có thể có một đời sống xa hoa phú quý.

“Thanh Tuyền, anh có thể yên tâm giao Tâm Ảnh cho tôi. Chỉ là, anh thật sự không muốn theo chúng tôi đến Mỹ sao?” Sử Thanh Hoa đã hỏi vấn đề này không dưới trăm lần.

Trong mắt Sử Thanh Hoa yêu cầu của Lãng Thanh Tuyền không tính là nhiều, cho nên, ông hi vọng Lãng Thanh Tuyền cùng nhau đến Mỹ, để ông có thể chăm sóc cho cha con bọn họ cả đời.

“Tôi nhất định không có thói quen sống ở Mỹ, bất quá tôi sẽ đi thăm Tâm Ảnh.” Lãng Thanh Tuyền nhìn về phía con gái, sự không đành lòng lộ ra trong ánh mắt.

“Tâm Ảnh, xuống xe.”

Lãng Tâm Ảnh dùng sức lắc đầu nhìn cha, cô không nhúc nhích ngồi trên xe, cô căn bản không muốn xuống xe, cô mới không cần phải xa cha, ở cùng một chỗ với người bắt nạt cô.

“Tâm Ảnh, xuống xe.” Lãng Thanh Tuyền gọi lần nữa.

Lãng Tâm Ảnh đột nhiên khóc thét lên, “Oa. con không muốn đi Mỹ, con muốn ở chung một chỗ cùng với cha.”

“Tâm Ảnh, đừng khóc, nhanh xuống xe, đến lúc lên máy bay rồi.” Lãng Thanh Tuyền khom người tiến vào trong xe, kiên trì đem con gái kéo ra ngoài.

“Con không muốn đi Mỹ, con không cần! Oa. Oa.”

“Tâm Ảnh, không cho phép khóc.” Lãng Thanh Tuyền cố làm ra vẻ uy nghiêm quát lên.

Ngoài dự đoán, bình thường Lãng Tâm Ảnh sợ nhất bị người khác la mắng, giống như là bằng bất kỳ giá nào cũng vậy, càng khóc lớn tiếng, kêu trời kêu đất.

“Anh yêu, nếu nó không muốn đi, chúng ta coi như xong, cho bọn họ một khoản tiền không phải được sao.” Sử phu nhân có chút không nhịn được nói.

Sử Đan Ny cùng Sử Đan Kỳ ghét Lãng Tâm Ảnh, nên bà tự nhiên cũng không thích cô.

“Mẹ, nó thật đáng ghét, nó sẽ hại chúng ta không lên máy bay được.” Có mẹ bên cạnh làm chỗ dựa, Sử Đan Kỳ không sợ cha tức giận nói.

“Mẹ, chúng ta không cần để ý đến nó, mới không ham thích gì nó làm vợ của con, chúng ta đi thôi.” Sử Đan Ny hứa theo phụ họa.

Ánh mắt nghiêm nghị của Sử Thanh Hoa quét qua hai đứa con, rồi hướng về phía vợ nói: “Làm sao em có thể nói như vậy, anh đã đáp ứng Thanh Tuyền, thì nhất định phải làm được.” Sử Thanh Hoa là một người coi trọng uy tín.

Lãng Thanh Tuyền cũng biết nguyên nhân con gái sợ đi Mỹ, trừ bỏ không muốn rời xa ông, còn là vì hai đứa con Sử gia thường xuyên bắt nạt nàng.

Không đành lòng xa cách, cộng thêm Sử phu nhân cùng bọn nhỏ bài xích lẫn nhau, ông hạ quyết tâm, “Sử tiên sinh, Sử phu nhân, nếu Tâm Ảnh không muốn đi, vậy đừng đi.”

“Thanh tuyền, chẳng lẽ anh không tin tưởng tôi? Vậy thì anh để ý lời nói của bọn nhỏ?” Sử Thanh Hoa cảm giác sâu sắc chính mình mất uy tín.

“Không phải vậy, Sử tiên sinh, lời nói của trẻ con, tôi thế nào lại để ý. Tâm Ảnh dù sao cũng còn nhỏ, muốn nó cứ như vậy rời đi, tôi cũng không làm được.” Lãng Thanh Tuyền giải thích.

“Đúng vậy, anh yêu. Có thể đợi Tâm Ảnh lớn hơn một chút rồi đến Mỹ, tránh cho nó không thích ứng được.”
Sử phu nhân thêm sức lực vội vàng nói.

“Sử phu nhân nói có lý. Sử tiên sinh, Sử phu nhân, mọi người mau lên máy bay đi, tôi sẽ không trì hoãn mọi người nữa.” Lăng Thanh Tuyền đưa con gái trở lại trong xe.

“Một khi đã như vậy.”

Sử Thanh Hoa mở túi xách, lấy ra một cái túi da đưa cho Lăng Thanh Tuyền. “Thanh Tuyền, cái này coi như là sinh lễ của Đan Ny kết hôn với Tâm Ảnh.”

“Sử tiên sinh, đây là cái gì?” Lăng Thanh Tuyền không có ý nhận lấy, ông đột nhiên cảm thấy tương lai thật quá xa xôi, ông không nên thay con gái quyết định cho tương lai.

“Bên cạnh tôi không có thứ gì đáng giá, tất cả đều là một ít cổ phần đầu tư trong công ty. Đây là cổ phần của tập đoàn xây dựng Vệ thị, lợi nhuận hàng năm đủ cho hai cha con có cuộc sống thật tốt, tôi tặng nó cho Tâm Ảnh làm sinh lễ.”

“Sử tiên sinh, cái này quá quý giá, tôi không thể nhận.”

“Quý giá mới có thể biểu đạt thành ý của tôi”

“Sử tiên sinh, tôi xem hay là chờ tương lai con trai nhà ông cùng con gái nhà tôi có duyên gặp lại, tâm đầu ý hợp lúc đó mới bàn chuyện hôn sự!” Lăng Thanh Tuyền khéo léo từ chối nói.

“Anh à, Thanh Tuyền nói có lý, bọn nhỏ có suy nghĩ của chính mình, để cho bọn nó tự do phát triển thì tốt hơn.” Sử phu nhân luôn lựa thời cơ mà thuận gió thổi lửa.

Sử Thanh Hoa không để ý tới vợ, nói: “Thanh Tuyền, cậu nói như vậy, là muốn cắt đứt quan hệ với tôi? Tôi đáp ứng cho Đan Ny cùng Tâm Ảnh kết hôn, tôi sẽ làm được.”

“Sử tiên sinh, ông hiểu lầm rồi, tôi không có ý muốn cùng ông cắt đứt quan hệ. . . .”

“Vậy hãy nhận lấy. Chúng tôi nên lên máy bay rồi.” Sử Thanh Hoa đem túi da cứng rắn nhét vào trong tay Lăng Thanh Tuyền, không để cho ông tiếp tục từ chối, chống gậy bước đi.

Cổ phần của tập đoàn xây dựng Vệ thị, thật là sinh lễ quý giá. Lăng Thanh Tuyền cầm giấy túi da, nhìn của bọn họ trên thang cuốn rời đi, không biết phải làm sao.

4. Chương 4

Thuyền di chuyển chậm rãi trên biển Thái Bình Dương, biển cùng màu xanh trắng của bầu trời bao la, khiến cả con thuyền giống như là đang du lịch trong một bức tranh.

Dựa vào cột buồm, Vệ Tử Câu ôm Sử Đan Kỳ vào trong ngực, vuốt mái tóc quăn màu nâu của cô, bọn họ ngẩng nhìn biển rộng phong tình, cách xa đại sảnh điên cuồng ăn chơi và đánh bạc bên trong khoang thuyền.

Sử Đan Kỳ đột nhiên đứng ở đầu thuyền, học theo nữ chính trong Titanic mở rộng hai cánh tay, giống như đang bay lượn đón gió. Mái tóc màu nâu của cô phiêu động ở phía sau, khuôn mặt xinh đẹp tận hưởng nụ hôn của gió biển.

Vệ Tử Câu ôm chặt hông cô, sợ cô sẽ như nữ chính trong Titanic, diễn cảnh rơi xuống biển. Hắn có bản lĩnh bơi giỏi, nhưng đây là trên biển, không phải hồ bơi trong nhà.

Hắn chính là bị khuôn mặt xinh đẹp này hấp dẫn, từ mười lăm năm trước đến nay; ngay cả khi biết rõ cá tính kiêu căng, ý thế hiếp người của cô, hắn vẫn không thay đổi.

“Đan Kỳ xuống đi, nguy hiểm.” Hắn nói.

“Tử Câu, thật lãng mạn, lúc kết hôn chúng ta cũng cử hành ở đây, trên biển được hay không?” Cô hỏi Vệ Tử Câu, đồng thời nhảy xuống mũi thuyền rơi vào trong ngực của hắn.

Cô cùng anh trai vượt biển để hoàn thành hôn ước cha đặt ra từ mười lăm năm trước, tình cờ gặp gỡ hắn cũng tham gia bữa tiệc đính hôn này.

Mười lăm năm qua, chưa từng thấy anh em Vệ thị, vừa thấy bọn họ, Sử Đan Kỳ lập tức biết mình nên chọn Vệ Tử Câu, một người rất xuất sắc.

Vệ Tử Câu cùng Vệ Tử Hiền dù sao cũng cùng cha mẹ sinh ra, vẻ ngoài tuấn tú không phân biệt cao thấp, nhưng trên người Vệ Tử Câu có khí thế áp đảo người khác, còn Vệ Tử Hiền có một bộ dáng cà lơ phất phơ.

Tuy nhiên, Vệ Tử Câu không giống Vệ Tử Hiền luôn luôn cưng chiều cô, theo ý cô, mặc dù cô cảm nhận được trong ánh mắt hắn cùng những người đàn ông khác bị vẻ đẹp của cô hấp dẫn.

Thật ra thì, cô cũng không có lựa chọn nào khác, dù sao người cô phải gả chính là tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị, cô nhất định sẽ trở thành tổng giám đốc phụ nhân cao cao tại thượng.

Mà Vệ Tử Câu hiện đang thực thi làm tổng giám đốc, tuyệt đối sẽ trở thành tổng giám đốc trong tương lai đúng như cô mong muốn.

“Đương nhiên không thành vấn đề, em thích làm ở đâu thì làm ở đó.” Điểm này hắn tuyệt đối có thể theo ý cô, dù sao cả đời chỉ kết hôn có một lần.

Về phần những thứ tùy hứng khác của cô, hắn chưa chắc sẽ theo ý cô, hắn sẽ làm cho cô trở nên ngoan ngoãn, không để mặc cho cô kiêu căng nữa.

“Quyết định như vậy! Thuyền phải so với chiếc này lớn hơn, đến lúc đó anh trai em có thể sẽ cùng kết hôn.” Sử Đan Kỳ ôm cổ hắn, cười lộ ra lúm đồng tiền.

“Đan Ny?” Vệ Tử Câu nhìn chăm chú vào vẻ đẹp của cô, đưa tay vuốt ve má phàn của cô, trên mặt cô có một tầng phấn mỏng, giấu đi vết chấm tàn nhang.

“Anh quên con gái của tài xế trước kia khi chúng em còn ở Đài Loan sao? Anh của em muốn cùng cô ấy kết hôn, chuyện này anh không phải cũng biết sao?” Sử Đan Kỳ đưa tay phác họa ngũ quan anh tuấn của hắn, diện mạo của hắn không thua gì đàn ông ngoại quốc, vô cùng đẹp trai.

“Anh nhớ hình như Đan Ny không thích cô ấy.” Vệ Tử Câu nhớ lại chuyện mười lăm năm trước khi bọn họ đẩy cô gái ấy xuống hồ bơi.

Cô là đối tượng hắn thực nghiệm làm hô hấp nhân tạo, hắn vĩnh viễn không thể quên.

“Không chỉ anh em không thích cô ấy, em cũng vậy thật ghét cô ta. Cha con bọn họ nhờ vào đối với cha em có ân cứu mạng liền muốn ở cùng bọn em.”

“Đó không phải là ý của cha em sao? Em lúc ấy còn nhỏ như vậy thì biết cái gì?” Hắn là chỉ khoảng 7, 8 tuổi đi.

“Cô ta nhất định là muốn bay lên làm Phượng Hoàng. Cha em đem cổ phần của tập đoàn Vệ thị đưa cho cô ta làm sinh lễ, nếu như cô ta không muốn gả cho anh em, thì đã sớm trả lại sinh lễ rồi.”

“Đan Ny cũng có thể cự tuyệt.”

“Mà cha em kiên trì bắt anh em phải cưới cô ta, anh em căn bản không dám cãi lời cha, cho nên không thể làm gì khác hơn ngoài ngoan ngoãn trở về Đài Loan kết hôn.”

“Chú Sử là một người trọng uy tín.” Vệ Tử Câu tương đối tôn trọng Sử Thanh Hoa.

“Tử Câu, em muốn hôn lễ phải xa hoa, đồ cưới cô dâu phải làm tại Paris, nhẫn kết hôn phải là kim cương năm Carat, còn nữa..., còn có.”

Sử Đan Kỳ một chút nghĩ không ra còn nên yêu cầu cái gì.

Vệ Tử Câu lặng lẽ nghe, trên mặt không chút biểu tình. “Không vội, chờ em nghĩ ra nói cho anh biết.”

“Tử câu, anh đối với em thật tốt.” Tiếp đó trong lúc cao hứng, Sử Đan Kỳ chủ động dâng lên đôi môi của mình, hôn hân tha thiết.

Đây là nụ hôn đầu của bọn hắn, Vệ Tử Câu vẫn chưa tìm được thời cơ thích hợp hôn cô, không nghĩ đến cô lại to gan như vậy, chủ động hôn hắn.

Sự can đảm của cô đối với Vệ Tử Câu mà nói, trong lòng có một chút cảm giác không đúng, hắn sợ cô ở Mỹ một nơi cởi mở như thế, đối với cách xử sự như vậy đã sớm quen thuộc nên không thể trách.

Mặc dù phong tục ngày càng cởi mở, nam nữ ngang hàng, nhưng hắn vẫn hết sức để ý trình tiết của phụ nữ.

Không được Vệ Tử Câu thiết tha đáp lại, Sử Đan Kỳ ngưng nụ hôn của cô, nũng nịu bĩu môi: “Anh làm sao vậy? Có phải em hôn chưa đủ tốt?”

Hôn chưa đủ tốt? Hắn là ngại cô hôn quá tốt.

“Em hôn rất tốt.” Khẳng định là luyện tập thường xuyên. “Kỹ xảo của em là từ đâu học được?”

Sử Đan Kỳ đang trong thời kỳ trưởng thành có thể nói là có nhiều người đàn ông tranh giành cô, cô hiểu được ý của Vệ Tử Câu.

Cô giải thích: “Chuyện như vậy đâu cần học, chạm lên môi của anh tự nhiên sẽ biết. Thế nào, chẳng lẽ anh không muốn hôn em?”

Cô giải thích thật sự gượng ép, nhưng Vệ Tử Câu miễn cưỡng có thể tiếp nhận được.

“Anh dĩ nhiên muốn hôn em.” Hắn nâng cằm cô lên, chậm rãi cúi đầu, khẽ chạm vào môi cô, rồi lấy lưỡi khẽ mở hàm răng, lướt nhẹ qua lưỡi cô.

Vệ Tử Câu đối với cô không có cảm giác mãnh liệt như dự tính, hắn cho là mình sẽ nhiệt liệt hôn nàng, giống như loại yêu thích đối với cô.

Nhưng Sử Đan Kỳ bị hôn đến tim đập loạn nhịp, cả người cô dán lên người hắn, thở hồng hộc: “Tử câu, chúng ta trở về phòng đi.”

“Trở về phòng? Làm sao đột nhiên muốn trở về phòng?” Nơi này gió biển thoáng mát.

Thật là không hiểu phong tình. “Chẳng lẽ anh không muốn em sao?”

“Muốn em? Ý của em là.” Không khỏi có một chút quá nhanh đi.

“Anh nên hiểu ý của em.” Sử Đan Kỳ cất bước rời đi.

Vệ Tử Câu đành phải trở về phòng theo cô.

Bởi vì lần này khách có thư mời mới có thể lên thuyền, mà Sử Đan Kỳ chỉ tạm thời theo hắn lên thuyền, cho nên chủ thuyền không có chuẩn bị gian phòng cho cô, hai người bọn họ không thể làm gì hơn là ở cùng phòng.

Vì biểu hiện cái phong độ chết tiệt, mà đêm qua hắn không những không đụng vào cô, còn đem toàn bộ chăn cho cô, hại hắn chịu lạnh cả buổi tối.

Hắn không nghĩ tới cô sẽ chủ động như vậy, hắn thập phần để ý sự chủ động quá mức của cô. Hắn cho rằng cô từ nhỏ đã biết cuối cùng sẽ là người Vệ gia, sẽ thủ thân như ngọc, xem ra không phải vậy.

Vệ Tử Câu đi vào phòng, thấy trên người Sử Đan Kỳ chỉ vây quanh một cái khăn tắm che kín bộ phận quan trọng.

“Tử câu, chúng ta trước tắm.”

“Tắm liền tắm.” Nếu như hắn chịu nổi sự hấp dẫn, thì hắn không phải là đàn ông.

Bất kể cô có thủ thân như ngọc hay không, thì bọn hắn cũng sẽ kết hôn; hắn không có quyền hỏi về hoạt động tình dục trước hôn nhân của cô, huống chi hắn đã chờ cô mười lăm năm, có lẽ còn lâu hơn.

Mà cô rốt cuộc cũng sẽ thuộc về hắn, hắn không có phụ lòng kỳ vọng của bà nội, chỉ cần sau khi cưới cô trở thành một Vệ phu nhân tốt là được, hắn không cần quan tâm quá nhiều.

Hắn đang chuẩn bị cởi bộ trang phục, bỗng nhiên có một tiếng súng vang lên cùng tiếng chuông cảnh giới.

“Tử Cầu, hình như là tiếng súng và chuông báo hiệu cùng vang lên, có phải chìm thuyền hay không?” Sử Đan Kỳ vội vàng đến bên Vệ Tử Cầu.

Cô không phải là đang nghĩ đến Titanic thứ hai chứ?

“Đan Kỳ, trước tiên em hãy mặc quần áo vào, anh đi ra ngoài xem một chút.”

“Không nên đi, em muốn ở nơi này cùng anh, em rất sợ.” Sử Đan Kỳ kéo hắn.

“Chỉ là đi xem một chút thôi, sẽ trở về ngay lập tức, nếu không chúng ta sẽ không biết chuyện gì xảy ra ở bên ngoài, ngộ nhỡ bỏ qua cơ hội chạy trốn.” Vệ Tử Cầu khuyên nhủ.

“Vậy anh đi nhìn nhanh đi, em không muốn chết.”

“Trước tiên mặc quần áo vào.” Vệ Tử Cầu xoay người đi ra khỏi phòng.

5. Chương 5

Cánh cửa được mở ra, một khẩu súng đặt chính xác trên trán Vệ Tử Cầu.

Vệ Tử Cầu lui lại mấy bước, biểu hiện đề phòng cẩn thận ở trên mặt.

“Hưu.” Tên cầm súng nhìn thân thể bại lộ của Sử Đan Kỳ thối một tiếng huyết gió tán thương, quơ lấy đồ lót hàng hiệu của cô cởi ở trên giường, sau đó nhét vào túi lớn hắn mang sau lưng.

“A! Cứu mạng!” Sử Đan Kỳ kêu lên một cách sợ hãi.

“Không cần kêu, toàn bộ người trên thuyền đều đang đợi người khác đến cứu mạng!” Tên cầm súng cười ha hả, áp giải bọn họ ra ngoài đại sảnh.

Một người đàn ông mập mạp to lớn vừa đi vừa ăn trong một ngõ hẻm, khiến rất nhiều đứa trẻ nghịch ngợm sau khi tan học ghé mắt vào nhìn.

Oa! Heo ngoại quốc! Thật mập a!

Người đàn ông mập mạp với mái tóc xù cười than thiết với bọn trẻ, đem thức ăn trên tay đưa về phía bọn chúng, “Hello, mấy em muốn ăn hay không?”

Bọn trẻ lắc đầu, không thể ăn đồ ăn của người xa lạ.

Hắn có chút thất vọng, “Vậy anh tự ăn.” Sau đó hắn tiếp tục vừa đi vừa ăn.

Bọn trẻ nhìn hắn không chớp mắt, cho đến khi hắn tiến vào bên trong tòa nhà cao ốc, mới chơi tiếp.

“Hắn đến, hắn đến rồi!” Lăng Tâm Ảnh thấy Sử Đan Kỳ tiến vào thang máy từ trong máy giám thị. “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Cô gấp đến độ đảo qua đảo lại nguyên một chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Cô đối với Sử Đan Kỳ vốn không có ấn tượng tốt, không nghĩ đến sau khi lớn lên hắn vẫn còn bộ dạng ngồi không mà hưởng.

Cô vẫn sợ hắn thật sự đến cưới cô, lại không nghĩ hắn thật sự đến! Trời ạ, đến cứu cô đi! Cha ơi, cha có linh thiên đến ngăn cản hắn đi!

Dáng người hắn. Cùng dáng người cô. làm sao có thể cùng hắn làm vợ chồng? Cô nghe nói kích thước người ngoại quốc cùng kích thước người Trung quốc không thể phối hợp, cô nhất định sẽ bị.

Trời ạ, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì, sao lại nghĩ đến loại chuyện ấy?

Tâm tư không giải quyết được vấn đề, Lăng Tâm Ảnh quyết định nghĩ biện pháp thoát khỏi Sử Đan Ny, thoát khỏi vĩnh viễn; nếu không, cô nhất định sẽ chết trên tay hắn.

Sử Đan Ny liếm liếm đồ ăn trên đầu ngón tay, sau đó ấn chuông.

Tiếng nhạc chuông kéo dài vang lên, một lát sau, một người có dáng dấp giống như vu bà đến mở cửa, Sử Đan Ny cách cửa sắt nhìn cô mà kinh ngạc.

Một cái đầu với mái tóc dài rối bù thưa thớt, một cái mũi to, một bộ mắt kiếng đen to. Tóm lại, cảm giác đầu tiên nhìn chính là vu bà.

“Cậu tìm ai à?” Cô lấy thanh âm bén nhọn hỏi.

“Tôi. Không phải tìm bà, tôi hình như ấn sai chuông rồi.” Sử Đan Ny với vẻ mặt ngây ngô.

“Cậu có phải tìm Lăng Tâm Ảnh hay không?” giọng nữ bén nhọn lại hỏi.

“Bà, làm sao bà biết?” Sử Đan Ny vẫn nhìn cô chăm chú, ánh mắt anh lúc này hiện lên một chút kinh ngạc, lại không tự giác đưa đồ ăn vào trong miệng.

“Lăng Tâm Ảnh cô ấy đi khám phá hồng trần rồi.”

“Khám phá hồng trần?” Sử Đan Ny lặp lại theo, gật gù suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không hiểu. Hắn hỏi: “Khám phá hồng trần là một địa phương sao?”

Quả nhiên là không có học văn học Trung Quốc, cô thật tiếc thay cho hắn, may mắn hắn ở qua Đài Loan. “Khám phá hồng trần có nghĩa là cô ấy đã xuất gia làm ni cô.”

“Ni cô? Cái loại phụ nữ trên đầu tóc được cạo sạch.” Cái này hắn biết, bởi vì hắn thấy hình dáng nữ tu sĩ đẹp mắt hơn nhiều.

“Cho nên, về sau cậu không cần trở lại tìm cô ấy nữa.”

“Tóc cạo sạch trông rất xấu, tôi sẽ không tìm cô ấy.”

“Thật không cần trở lại!”

Sử Đan Ny gật đầu một cái, “Tôi sẽ không trở lại. Tôi len lén nói cho bà biết, bà không thể nói với cô ấy, cô ấy vốn không xinh đẹp, mặt còn dài và đẹp, cạo trọc đầu nhất định là xấu xí hơn.”

Sắc mặt của cô hơi đổi: “Ngũ quan của người Trung Quốc dĩ nhiên không giống người ngoại quốc, cậu rất cuộc có quan niệm về thẩm mỹ hay không?” Heo!

Sử Đan Ny nhếch miệng cười nhìn cô, “Bà cũng rất xấu xí.”

Cô liền toét ra một nụ cười khùng khiếp, “Cậu cũng vậy.”

” Cái mũi, cái mũi?” Sử Đan Ny sờ sờ cái mũi cao thẳng của mình. “Cái mũi của tôi thế nào?”

Cô rất muốn té xỉu tại chỗ. “Tôi nói là cậu cũng rất xấu xí.”

“Nói vậy! Mẹ tôi nói tôi rất đẹp trai.”

“Hắc, hắc, hắc, tôi thích nhất là đem thịt đàn ông vừa mập lại đẹp trai đi hầm canh, mỹ vị lại ngon miệng.” cô đột nhiên cười nói.

Sử Đan Ny vừa mập lại nhát gan, hắn lui lại mấy bước, vẫy tay tạm biệt, liền dự định chuồn mất.

“Chờ một chút!” cô hô to một tiếng.

“Làm, làm gì?”

Cô mở cửa sắt ra, đưa cho hắn một túi giấy, “Cái này trả cậu.”

“Này, này là cái gì?” nhận xương cốt?

“20% cổ phần tập đoàn Vệ thị.”

“20% cổ phần tập đoàn Vệ thị? Trả tôi làm cái gì?” cái này là cha hắn tặng, hắn nào có lá gan lấy về.

“Lăng Tâm Ảnh không lấy cậu, đây là sinh lễ, đương nhiên phải trả lại.” Trả lại sinh lễ, chúng tỏ từ nay về sau bọn hắn không có quan hệ.

Sử Đan Ny do dự; cha cùng vu bà người nào khủng bố hơn?

“Mang đi. Nếu không, hắc hắc he he.”

Sử Đan Ny sợ tới mức lập tức quay người bỏ chạy, cái móng to đùng đưa cực kỳ giống cái móng con voi lúc đi bộ, cũng rất giống hà mã .

Lăng Tâm Ảnh tháo đạo cụ Halloween xuống, thở phào nhẹ nhõm.

6. Chương 6

“Thấy được gì không?” Bác sĩ tháo băng gạc ra hỏi.

“Vẫn không nhìn thấy.” Vệ Tử Câu nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, bắt đắc dĩ, bất lực cùng khủng hoảng toàn bộ đều hiện ra trên hai quả đấm đang nắm chặt.

Các loại trị liệu kiểm tra đã làm suốt một tuần lễ, hắn vẫn không cách nào thấy được ánh sáng.

Bác sĩ lắc đầu hướng về phía Vệ Tử Hiên, Sử Đan Kỳ cùng Sử Đan Ny, “Loại bệnh này chỉ có thể mặc cho số phận.” Dứt lời, ông lập tức đi ra khỏi phòng bệnh hạng nhất.

Mặc cho số phận? Vệ Tử Câu từ trên giường đứng lên, muốn giữ lại bác sĩ hỏi mặc cho số phận là có ý gì, lại kẹt cái ghế trước giường trượt chân té trên mặt đất.

“Tử Câu, anh nhìn anh xem, em nói anh không cần phản kháng mấy tên cướp kia, anh liền không nghe. Như thế này rất tốt, làm ắt không thể nhìn thấy, chặt vật không chịu nổi.”

Sử Đan Kỳ nhìn chăm chú vào Vệ Tử Câu bị té ngã, biết hắn không nhìn thấy, lộ ra một cái nhìn khinh thường trên mặt, không có ý định tiến lên dìu.

Cô đối với người mù không có hứng thú.

Vệ Tử Câu xoay đầu hướng tới âm thanh của Sử Đan Kỳ, ánh mắt bén nhọn, cặp mắt không nhìn thấy vẫn làm người khác không rét mà run.

Hắn phản kháng cướp biển một nửa là vì tự ái, một nửa còn lại là vì cô.

Không sai, khi tất cả mọi người đang nhảy thoát y thì sẽ không có ai chú ý đến cô trần truồng, nhưng hắn cho rằng mình phải bảo vệ cô, cô là người phụ nữ của hắn.

Sử Đan Kỳ nhìn ánh mắt không thấy gì của hắn, khiếp sợ khí thế của hắn, đáy lòng cảm thấy có chút kinh hoàng, cô vội vàng quay đầu không nhìn hắn.

Vệ Tử Hiên ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, cũng không có ý dìu hắn đứng dậy, “Tử Câu, không cần nổi giận quá, ý bác sĩ là muốn em chấp nhận.”

Vệ Tử Câu nén giận chậm rãi đứng dậy, thân thể lắc lắc, mất đi thị lực cũng làm cho cảm giác cân bằng bị mất đi, cảm thấy phương hướng trước mắt là một mảnh đen tối bao la, bát ngát.

“Chấp nhận? Tôi sẽ không chấp nhận! Tiếp tục giúp tôi tìm bác sĩ.” Thân thể hắn quờ quạng, ngồi xổm xuống.

Tìm bác sĩ? Nên giúp hắn tìm bác sĩ làm cho hắn vĩnh viễn không tốt lên được. “Tốt, anh sẽ giúp em tiếp tục tìm bác sĩ.” Vệ Tử Hiên vẫn không có ý định dìu đứng dậy.

Sử Đan Ny cắn chocolate trên tay, phát huy tình thương người giúp Vệ Tử Câu lên trên giường ngồi, “Tử Câu, mùi không sao, miệng còn có thể ăn là tốt rồi.”

Vệ Tử Câu lắc tay hất ra giận dữ hét lên: “Đi ra ngoài! Toàn bộ đi ra ngoài cho tôi!”

Người không có thị lực, thính lực cùng cảm giác trở nên tương đối nhạy bén. Vệ Tử Câu cảm thấy ba người này căn bản không quan tâm đến hắn, chỉ là đang nhìn như xem truyện cười.

“Nơi này có văn kiện muốn em ký tên, ký hết anh liền đi ra ngoài, anh hiện tại rất bận.” Vệ Tử Hiên đem hồ sơ cùng bút thả vào tay Vệ Tử Câu.

“Đây là văn kiện gì?” tay phải Vệ Tử Câu nắm chặt bút, tay trái sờ bên trái góc dưới nơi ký tên, không có hỏi rõ ràng, hắn sẽ không ký tên tùy tiện.

“Mất em bây giờ gặp khó khăn, anh cho rằng em nên nghỉ ngơi đến khi mất được khôi phục; trước đó anh sẽ tạm thay mặt chấp hành chức vụ tổng giám đốc, cho nên muốn em ký tên đồng ý.”

Vệ Tử Câu ném tập hồ sơ, hừ lạnh một tiếng, “Tôi chỉ mù, không phải rơi đầu, không cần nghỉ ngơi, càng không phiền anh giúp đỡ.”

Không hổ là anh em tốt, thật biết chọn thời cơ bỏ đá xuống giếng, cả ngày lẫn đêm nghĩ cách cướp đoạt.

Hắn đương nhiên biết Vệ Tử Hiên không cam lòng đối với an bài của bà nội cho hắn chấp hành chức vụ tổng giám đốc, bởi vì chấp hành chức vụ tổng giám đốc này chẳng khác gì tổng giám đốc đời trước.

Nhưng hắn cũng nên cân đo lại chính mình, hắn trừ bỏ thích lợi dụng quyền thế đi xung quanh trên hoa ghẹo nguyệt, quan điểm như loại nhỏ mọn ếch ngồi đáy, căn bản không thể nào phát triển được tập đoàn Vệ thị.

“Em không ký, anh không có biện pháp vận hành công ty, em bị mù, tại sao còn muốn chiếm lấy vị trí?” Vệ Tử Hiên quát.

“Tôi chính là muốn chiếm lấy vị trí, nếu không chiếm lấy vị trí, tôi sợ Vệ thị sẽ phá sản.” Vệ Tử Câu tuyệt không thể phụ lòng bà nội kỳ vọng đối với hắn.

“Em.” Vệ Tử Hiên vùng lên quả đấm, đánh tới trước mặt Vệ Tử Câu thì ngừng lại, hận không thể xuống quyền, ánh mắt Vệ Tử Câu chột lóe rồi biến mất.

Anh em bọn họ từ trước đến nay đều dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng hắn không muốn bị cười nhạo, nói hắn bắt nạt người mù, cho nên trong lòng không tình nguyện dừng lại quả đấm, buông tha cơ hội có thể đánh một quyền vào mũi hắn.

Hắn thật vất vả có cơ hội leo lên chức vị tổng giám đốc, tên mù này lại muốn chiếm lấy vị trí không buông, lại dám nhạo báng năng lực của hắn!

Hắn cũng là thích Sử Đan Kỳ từ nhỏ, bà nội lại cố tình thiên vị, không chỉ thiên vị một ít, mà là từ trước ra sau.

Nói gì vì để đạt được mục đích cho công bằng, để bọn họ hai người công bằng cạnh tranh vị trí tổng giám đốc, phần thưởng chính là Sử Đan Kỳ. Nhưng bà lại làm như không thấy, giao thực quyền chấp hành chức vị tổng giám đốc cho Vệ Tử Câu, giúp hắn trải tốt con đường làm tổng giám đốc, đây không phải thiên vị thì là cái gì?

Một kích của Vệ Tử Hiên khiến Sử Đan Kỳ sợ hết hồn, mà Sử Đan Ny lại giương mắt nhìn mặc cho chocolate hòa tan ở trong miệng nhỏ giọt xuống dọc theo khóe miệng.

“Đi ra ngoài.” Vệ Tử Câu hạ lệnh trực khách lần nữa.

Sử Đan Kỳ ngồi bên cạnh Vệ Tử Câu, “Tử câu, anh phải tiếp tục ở trong bệnh viện tiếp nhận trị liệu cùng kiểm tra, dù sao anh cũng không thấy được, anh nên ký đi!”

“Không ký!” Vệ Tử Câu tương đối kiên trì.

“Tốt, em không ký phải không, vậy thì không cần ký.” Vệ Tử Hiên thu hồi hồ sơ, lại đem hồ sơ giống vậy đưa đến trên tay hắn. “Phần này là văn kiện mở rộng Câu Lạc Bộ, toàn bộ ký đi!”

Hắn không tin một người mù có thể có nhiều khôn khéo.

Sử Đan Kỳ trơ mắt nhìn một màn này, lại không nói nửa câu, cô chỉ nhìn chăm chú vào bọn họ, màu sắc trong con người trở nên mơ màng.

Vệ Tử Câu rút cuộc ký tên của mình.

Vệ Tử Hiên khinh thường Vệ Tử Câu không nhìn thấy, tùy tiện nâng lên nụ cười chiến thắng ở trước mặt hắn.

“Em an tâm ở trong bệnh viện tiếp nhận trị liệu, chuyện của công ty liền giao cho anh thôi.”

“Tôi muốn anh mỗi ngày báo cáo tình huống trong công ty cho tôi biết.” Vệ Tử Câu chỉ thị.

“Không cần, hiện tại tất cả là do anh làm chủ. Ha. Ha.” một tay Vệ Tử Hiên kéo Sử Đan Kỳ vào trong ngực, cười đi ra phòng bệnh.

Hắn bây giờ đã là tổng giám đốc, mắt Vệ Tử Câu lại mù, không ai có thể lấy đi chức vụ tổng giám đốc của hắn, Sử Đan Kỳ cũng vậy liền thuộc về hắn rồi!

“Vệ Tử Hiên, anh có ý gì?” Nghe tiếng cười của hắn dần xa, Vệ Tử Câu muốn đi ra ngoài đuổi theo, lại đụng cái ghế trật chân té.

Sử Đan Kỳ lại lần nữa phát huy tính thương người, đưa tay kéo hắn. “Tử Câu, cha tôi thường mắng tôi là heo, tôi cảm thấy anh cũng giống như tôi!”

“Tôi với cậu giống nhau? Ta cũng sẽ giống như cậu?” mắt mù rồi, liền bị đầu heo Sử Đan Kỳ bắt nạt! Vệ Tử Câu hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Mới vừa rồi phần văn kiện Tử Hiên đưa cho anh ký là giống nhau mà anh cũng không biết, anh không phải heo thì là cái gì?”

Văn kiện giống nhau?

“Vệ Tử Hiên, anh đứng lại đó cho tôi!” Vệ Tử Câu xông về phía trước, muốn đuổi theo Vệ Tử Hiên, lại trực tiếp đụng vào cửa.

Phịch một tiếng! Hắn ngã xuống đất ngất đi.

“Nói anh cũng giống heo như tôi mà không tin, không có mở cửa sao có thể chạy đi.” Sử Đan Kỳ ôm lấy hắn ném lên trên giường, thở hồng hộc.

Sử Đan Kỳ còn vô cùng tinh tế, đắp kín chăn bông giúp Vệ Tử Câu, “Tử câu, tôi cũng muốn đi, hẹn gặp lại.”

Vệ Tử Câu dĩ nhiên là không có đáp lại, hắn té xỉu.

Vệ Tử Hiên ôm Sử Đan Kỳ lên xe, vén một túm tóc quăn của cô đùa bỡn giữa các ngón tay, mặt hắn say mê nói: “Em cũng đồng ý nên để anh chấp hành chức vụ tổng giám đốc đúng không?”

Sử Đan Kỳ kéo tóc về, yêu kiều liếc hắn, “Tử Câu mắt bị mù có thể làm sao? Hắn phải mặc cho số phận, em cả đời cũng phải mặc cho số phận, xem hai anh em các anh ai có phúc lấy được em.”

Vệ Tử Hiên lộ ra nụ cười quỷ quyệt trong mắt, “Xem ra thật đúng là tạo hóa trên người. Lấy tình huống bây giờ xem ra, anh nhất định sẽ là tổng giám đốc, cũng sẽ là chồng tương lai của em.”

“Tổng giám đốc thân yêu, anh sẽ cưng chiều em, yêu em sao?” Khi còn bé hắn cái gì cũng nghe cô, không biết hiện tại như thế nào?

Vệ Tử Hiên nâng cằm cô lên, chậm rãi đến gần môi cô, “Em nói đi? Em không phải đã quên chuyện khi còn bé chuyện chứ, anh thế nào lại không thuận theo em.”

Sử Đan Kỳ đẩy hắn ra, “Mười lăm năm không gặp, em làm sao biết?”

“Lòng của anh như cũ không thay đổi.” Hấn rút cuộc đặt lên môi cô.

Mở tập hồ sơ có con dấu của tập đoàn xây dựng Vệ thị, Lăng Tâm Ảnh theo thói quen liếc nhìn chữ ký của tổng giám đốc góc trái bên dưới.

Vệ Tử Cầu, ân nhân cứu mạng ghi tạc trong lòng cô mười lăm năm.

Càng kỳ quái hơn chính là, cô đối với tên này giống như có tình cảm đặc biệt. Trong mắt cô, Vệ Tử Cầu tự tay kí tên, để cho cô có cảm giác thỏa mãn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô đủ tư cách thông qua cuộc thi kế toán viên cao cấp, sau đó bắt chước học tỷ đi làm tại trụ sở kế toán viên cao cấp.

Nói khéo cũng thật chính xác, sổ kế toán của tập đoàn xây dựng Vệ thị vừa vắn do cô xử lý.

Mà cô cũng từng là cổ đông của tập đoàn xây dựng Vệ thị, bởi vì chú Sử đem 20% cổ phần của tập đoàn xây dựng Vệ thị đưa cho cô làm sinh lễ.

Sinh lễ? Nghĩ đến bộ dáng kia của Sử Đan Ny. Cũng may, cô đem chuyện này giải quyết vĩnh viễn.

Nhìn chăm chú vào nơi ký tên dưới góc trái, đôi mi thanh tú của Lăng Tâm Ảnh nhú lại. Chữ ký này không giống như xưa, mang theo kiên cường không chịu khuất phục từng xuất hiện từ hai, ba tuần lễ trước.

“Vệ Tử.” Cô cầm lấy hồ sơ nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, thấy thế nào cũng không giống, chữ “Cầu” đã thay đổi hình dạng.

Tay Vệ Tử Cầu bị thương sao? Nếu không thế nào mà ký tên cũng ký không tốt? Kí tự này giống như chữ “Hiên”.

Chỉ là chuyện này hình như không liên quan đến cô. Dem nghi vấn tạm gác lại một bên, cô bắt đầu kiểm tra sổ sách.

7. Chương 7

Vừa mới kiểm tra xong, hao tổn cô cả một buổi sáng, bởi vì cô phát hiện sổ sách tập đoàn xây dựng Vệ thị có vài nét bút không trùng khớp.

Cô lập tức nhấn nút điện thoại, liên lạc thư ký La của Vệ Tử Cầu.

Nếu như chỉ là viết sai, cô cùng La tiểu thư hai người có thể tự động giải quyết; nếu thật có vấn đề, sẽ giao cho lão bản của cô liên lạc cùng Vệ Tử Cầu.

Mặc dù, xử lý sổ sách của tập đoàn xây dựng Vệ thị đã nửa năm, cô chưa từng trực tiếp tiếp xúc qua Vệ Tử Cầu.

“La tỷ, tôi là kế toán Lăng.” Điện thoại được nối, Lăng Tâm Ảnh nói.

Cũng không biết là hoạt động của thư ký quá nhàm chán, hay là bản thân thư ký La rất khéo nói, cô cùng Lăng Tâm Ảnh chưa từng gặp mặt nhau, cho tới nay đều là liên lạc qua điện thoại, thế nhưng cái gì cô cũng có thể cùng Lăng Tâm Ảnh tán gẫu, cho nên Lăng Tâm Ảnh xưng cô một tiếng La tỷ.

“Kế toán Lăng, tôi biết rõ sổ sách có vấn đề đúng hay không?” Thư ký La cố ý đè thấp âm lượng nói, trong loa âm thanh nghe có vẻ trầm thấp.

Lăng Tâm Ảnh dĩ nhiên là nghe được có cái gì đó không đúng, mắt đồng thời nhìn chữ ký góc trái bên dưới. “La tỷ, có phải xảy ra vấn đề gì hay không?”

“Tôi đã nói với cô, những sổ sách kia cô chỉ cần làm theo như công ty chúng tôi giao cho, những thứ khác đừng hỏi nữa.” Thư ký La có ý tốt nói cô.

“La tỷ, vậy tôi có thể xin hỏi một chút, tổng giám đốc các người có phải đổi người rồi không?” Tập đoàn Vệ thị cũng coi là công ty của gia tộc Vệ thị, trừ 20% cổ phần trong tay cô, trong tay Vệ thị chiếm 0.8, Vệ Tử Câu không thể nào bị sa thải.

“Coi như là đổi người đi, công ty chúng tôi bây giờ là lang sói nắm quyền.”

“Lang sói nắm quyền?”

“Tổng giám đốc anh minh trước kia của chúng tôi mất bị mù rồi, hiện tại anh trai của hắn đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc, anh trai hắn người kia. Thôi! Không đề cập tới cũng được!”

“Mất bị mù rồi hả ? Một người khỏe mạnh, mất vì sao lại mù? Hắn đã xảy ra chuyện gì?” Lăng Tâm Ảnh khẩn trương hỏi.

Nghe giống như không liên quan đến việc của cô, nhưng cô khẩn trương là vì hắn đã từng cứu cô sao?

“Tôi cho cô biết, chuyện này thật ra là cơ mật. Ba tuần trước, tổng giám đốc chúng tôi tham gia bữa tiệc đính hôn trên một chiếc du thuyền, bất hạnh gặp phải cướp biển. Hắn dùng cảm phản kháng, kết quả rơi xuống biển, khi cứu lên mắt đã không còn nhìn thấy.” Thư ký La dùng ngữ điệu trầm bổng du dương giải thích .

Lăng Tâm Ảnh nghe giống như chính mình cũng trải qua chuyện này, cô một mặt có cảm giác không thể tin được, một mặt ở trong lòng mắng hắn điên; gặp phải cướp biển đầu hàng không được sao, làm gì phải cùng người ta đối cùm!

Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, hắn không hiểu sao?

Cô vội vàng hỏi: “La tỷ, nguyên nhân gì làm cho hắn mù? Cứu được không? Có thể giải phẫu không? Nếu như cây ghép giác mạc thì sao?”

“Kế toán Lăng, cô giống như rất khẩn trương?” Cô cùng Vệ Tử Câu cộng sự mấy năm, cũng rất quan tâm hắn, nhưng không có khẩn trương đến như vậy.

“Tôi, tôi là thay hắn thương tiếc, một người khỏe mạnh.”

“Bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân, trước mắt vẫn còn làm kiểm tra. Bước đầu kết quả kiểm tra, bọn họ nói có lẽ là vì va chạm dẫn đến mắt bị mù, có thể tùy thời sẽ khôi phục lại thị lực, cũng có thể bị mù cả đời, y học mặc dù tiến bộ, nhưng cũng chỉ có thể mặc cho số phận.”

“Mặc cho số phận? Cái gì bác sĩ làm cảnh thôi sao!” Lăng Tâm Ảnh không nhận được mắng chửi.

Mặc cho số phận! Có thể viết sổ khám bệnh như vậy sao? Có loại bệnh sao? Nói những lời này không làm người bệnh chấp nhận, còn làm cho họ khủng hoảng.

“Kế toán Lăng, tôi nói với cô, tổng giám đốc hiện nay của chúng tôi đem tổng giám đốc trước, từ phòng bệnh hạng nhất ở bệnh viện lớn đổi đến phòng bệnh bình thường, lại từ phòng bệnh bình thường ở bệnh viện lớn đổi đến bệnh viện nhỏ, chỉ mong trang thiết bị y tế ở bệnh viện nhỏ đầy đủ. Tôi thật lo lắng cho hắn, nhưng lại không thể ra sức. làm gì cũng phải xem sắc mặt, nói chuyện kháng nghị cũng không dám.” Thư ký La cần nhằn liên miên nói.

“La tỷ, bây giờ hắn đang ở bệnh viện nào?” Cô muốn đi xem hắn.

“Cô muốn đi xem hắn à? cô cùng tổng giám đốc chúng tôi rất quen sao?” Cùng tổng giám đốc bọn họ liên lạc đều là người phụ trách trụ sở kế toán.

“Cấp trên có công tác qua lại, lão bản của tôi nghĩ nên đi xem hắn một chút.” Cô tìm lý do trả lời.

“Không được, các người ngăn vạn lần không thể đi, chuyện tổng giám đốc chúng tôi bị mù, trừ nội bộ của nhân viên cao cấp, không có ai biết.”

“Vậy chúng tôi không đi, đưa hoa đến là tốt rồi.” Lăng Tâm Ảnh vội vàng nói.

“Tổng giám đốc chúng tôi lại không thấy được.”

“Vậy đưa trái cây.”

“Đây không phải là tăng thêm phiền phức cho hấn sao? Hấn không nhìn thấy còn phải rửa trái cây, gọt vỏ.”

“VẬY ĐƯA THUỐC BỔ.”

“Mắt hấn không nhìn thấy, không phải là thân thể không tốt.” Thư ký La nhất quyết tìm lý do cự tuyệt.

“VẬY. VẬY.” Lăng Tâm Ảnh không nghĩ ra lý do tốt hơn.

“Kế toán Lăng, sao cô không đưa tiền mặt, tôi có thể giúp cô mua hoa cho hấn.” cô nói đùa.

“La tỷ!”

“Giờn tí thôi mà!”

“La tỷ, xin cô nói cho tôi biết hấn ở nơi bệnh viện nào được hay không? Tôi chỉ đi xem hấn, tuyệt đối sẽ không kinh động hấn.” Lăng Tâm Ảnh vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

“Kế toán Lăng, cô không phải ái mộ tổng giám đốc chúng tôi đấy chứ? Gặp qua không phụ nữ nào không thần phục dưới hấn.” Thư ký La nghĩ tới khả năng này.

“Tôi không phải. Tôi là.” Lăng Tâm Ảnh không biết nên giải thích như thế nào.

“Nếu như cô là người ái mộ hấn, tôi có thể miễn cưỡng nói cho cô biết.”

“La tỷ, tôi là ái mộ hấn, cô nói cho tôi biết có được hay không?” Hỏi không ra bệnh viện, Lăng Tâm Ảnh theo lời của cô trả lời.

Thư ký La càng đề thấp âm lượng nói: “Được rồi, tôi liền nói cho cô biết, chỉ là, cô chỉ có thể len lén nhìn, không thể bị tổng giám đốc chúng tôi phát hiện, ngộ nhỡ bị phát hiện, cô không thể nói là tôi nói.”

“Tôi nhớ kỹ rồi, cảm ơn cô, La tỷ.”

Sau khi tan sở, Lăng Tâm Ảnh đi mua trái cây trong siêu thị và mua một bó hoa, sau đó lập tức chạy đến bệnh viện, giống như đi thăm bạn bè bình thường.

Vệ Tử Câu tuy không nhìn thấy hoa, nhưng nó làm đẹp cho quang cảnh xung quanh cũng tốt; nếu như hấn không thể rửa hay gọt trái cây, cô sẽ xin y tá giúp một tay.

Vừa đi vào bệnh viện nhỏ cũ kỹ, mùi y dược lập tức xông vào mũi, ghế dựa trước chỗ đăng ký cũ kỹ không chịu nổi, chỉ có lác đác vài bệnh nhân đến khám.

Tìm được phòng bệnh của Vệ Tử Câu, Lăng Tâm Ảnh vào thang máy, tốc độ của thang máy tựa như rùa bò, chốt mở tự động còn chậm hơn chốt mở bằng tay.

Đường đường là tổng giám đốc trước của tập đoàn Vệ thị lại ở tại cái bệnh viện này!

Anh trai của hấn sao có thể đối đãi với hấn như vậy? Cô hoài nghi hấn được chăm sóc tốt.

Đến trước phòng bệnh, cô không có gõ cửa, cô chỉ là muốn len lén nhìn hấn, dù sao chuyện cách đây mười lăm năm, hấn không nhất thiết sẽ nhớ rõ nàng.

Khe khe đẩy cửa ra, cô nhìn bên trong, phòng bệnh này. Một mảnh trắng u ám, rất kinh khủng, giống như là một gian đã gặp bỏ hoang không phải phòng bệnh.

May mắn Vệ Tử Câu không nhìn thấy, nếu không hấn sao mà chịu được?

Hơi run run, hít một hơi thật sâu, cô rón rén đi tới phòng bệnh.

Vệ Tử Câu nằm trên giường bệnh, trên gương mặt tuần tú kia có đôi mắt âm u, thẳng tắp nhìn chăm chăm trần nhà, mắt cũng không nhắm, hoàn toàn mất đi tập trung.

Lăng Tâm Ảnh đưa tay quơ quơ trước mắt hấn, xác định hấn thật sự không nhìn thấy, mới dám to gan nhìn chăm chú vào gương mặt so với mười lăm năm trước còn có nghị lực và anh tuấn hơn, một chút chua xót trong lòng cũng theo đó mà đến.

Hấn không nên xảy ra chuyện như vậy, hấn là dũng cảm như vậy đó.

Đem hoa đến cắm vào bình hoa đã bị nứt ở miệng, lại nhẹ nhàng đem trái cây đặt ở bên cạnh, những động tác này khó tránh khỏi tạo ra một chút tiếng vang nhỏ.

“Là ai? Cút ra ngoài cho tôi!” Vệ Tử Câu nghe được tiếng vang lập tức quát, tính tình của hắn gần đây trở nên dễ giận và nóng nảy.

Từ một thế giới đầy ánh sáng bỗng chốc rơi vào bóng tối, cho dù là ai cũng đều không thể chấp nhận thực tế này, huống chi hắn vốn là một người cao cao tại thượng, từ trên chỗ cao đầy quyền thế rơi xuống vực sâu với hai bàn tay trắng.

Lăng Tâm Ảnh nhìn hắn một cái, nghe lời muốn đi ra. Nhưng vừa mới đến liền phải đi, cô có chút không đành lòng liên tục lắc đầu.

“Bất kể là ai, toàn bộ cút ra ngoài cho tôi!” Vệ Tử Câu lại quát, tự tay đến trái cây trên bàn bên cạnh giường, cầm lên một quả ném về phía trước.

“Ai nha!” Lăng Tâm Ảnh kêu đau một tiếng, một quả táo rớt xuống, cô ngay sau đó đầu liền choáng váng hoa mắt, ngồi xồm xuống vuốt trán.

“Mau cút!” Vệ Tử Câu tiếp tục quát, coi nhẹ tiếng kêu đau kia, lại cầm lên một quả, chuẩn bị ném ra ngoài.

“Đau quá, anh không cần phải ném, đây là quả táo, anh không cần làm nó thành quả bong nước được không? May mắn tôi không mua sầu riêng. Đau quá!” Nhìn quả táo muốn ném trên tay hắn, Lăng Tâm Ảnh không thể không lên tiếng.

Đây không phải là giọng của y tá, nơi này y tá là người Tây. Vệ Tử Câu rút tay về, “Cô là ai?”

“Tôi? Tôi là. đi nhầm phòng bệnh.”

Đi nhầm phòng bệnh?

“Nơi này chỉ một mình tôi nằm viện, làm sao cô có thể đi nhầm phòng? Có phải anh tôi muốn cô đến xem tôi chết chưa phải không?”

“Không phải.”

“Không phải? Lập tức cút ra ngoài cho tôi.” Vệ Tử Câu căn bản không tin tưởng cô, giơ tay lên, lần nữa ném quả táo ra ngoài, đem bức bối phát ra trên người cô.

Tưởng là mất hắn mù rồi, ngay cả năng lực phán đoán cũng không có, cư nhiên giúp hắn tìm loại bệnh viện rách nát này, còn lừa gạt hắn nói là bệnh viện tốt nhất.

Kể từ sau khi bà nội chết, vì chức vị tổng giám đốc, vì Sử Đan Kỳ xinh đẹp, anh em bọn họ tranh đấu gay gắt đã nhiều năm, hắn biết rõ anh trai sẽ không bỏ qua cơ hội suy sụp này của hắn.

Lăng Tâm Ảnh trở mắt nhìn quả táo bay tới. Bịch! Cô lại bị đánh trúng! “Tôi. đầu tôi đau quá, thật choáng váng.”

“Mau cút, có nghe không? Nếu không tôi lại thưởng cho cô một quả nữa.” Vệ Tử Câu lại cầm lên một quả, sau đó nghiêng tai lắng nghe có tiếng bước chân rời đi hay không.

Bên trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh.

Hừ! chuồn đi thật nhanh!

Vệ Tử Câu lần mò xuống giường, đi về phía cửa, hắn muốn xác định có liên quan đến cánh cửa hay không, hắn không muốn đem chính mình phơi bày trước mặt người khác.

Đôi tay hướng về phía trước sờ soạng, xác định trước mặt không có vật ngăn cản, mới bước chân đi tới, từng bước từng bước chậm rãi hướng đến cánh cửa tự động.

Tay rõ ràng không có đụng phải đồ nhưng chân lại đá phải, trọng tâm không vững, ngã về phía trước, trên một vật thể mềm mại.

Một vật to lớn không thể kiểm soát đột nhiên đề lên, đem Lăng Tâm Ảnh mới vừa hôn mê ép tỉnh lại, kết quả cô rên lên một tiếng, lại hôn mê bất tỉnh.

Đây rốt cuộc là thứ gì? Hình như là người phụ nữ vừa rồi, cô nằm trên mặt đất làm gì? Vì sao lại không nhúc nhích?

Không phải là hấn mèo mù vớ cá rán ném trúng cô chứ? Một quả táo giải quyết một người phụ nữ, rốt cuộc là hấn lợi hại, còn là cô đàn?

Hấn là cô đàn, có mắt có thể nhìn, cô nên tránh được.

Xác định đúng suy nghĩ của mình, tay Vệ Tử Câu trực tiếp hướng trên người cô tìm kiếm, liền sờ loạn cô một hồi, xem xem cô có phải sẽ lập tức nhảy dựng lên hay không.

Đối với người anh trai hấn phái đến, hấn không cần phải khách khí.

Tay của hấn trước tiên chạm vào bả vai, từ bả vai đi lên, cảm giác được sợi tóc mềm mại, sau đó là gò má non nớt.

Ừ.tuổi làn da này đại khái là hai mươi tuổi, hấn không khách khí siết chặt gương mặt của cô mà đánh giá.

Tiếp tục mò xuống dưới, tay của hấn lướt qua cánh tay bóng loáng của cô, đi tới vòng eo mảnh khảnh, lại đến cái mông hơi đầy đặn của cô, rồi lại xuống đến cái chân thon dài.

24, 35, cũng không biết là bao nhiêu? Hấn dùng lực vỗ mông của cô mà nghĩ.

Mặc cho hấn xuống tay không lưu tình, bóp bên má cô, đánh mông cô, cô vẫn hôn mê, không nhảy dựng lên như Vệ Tử Câu suy đoán.

Sẽ không thật sự bị hấn ném ngất xỉu chứ?

Vệ Tử Câu lay động thân thể cô, “Này, cô tỉnh tỉnh! cô không tỉnh lại, chớ trách tôi không khách khí!”

Bị hấn lay động, Lăng Tâm Ảnh chậm rãi tỉnh lại, “Xin người không cần phải lắc, đầu của tôi đau quá rồi, thật choáng váng, quả táo cũng có thể làm chết người.”

Chỉ là, rõ ràng là nhúc nhích, mặt như thế nào lại giống như là sưng lên?

“Không muốn chết vậy đi ngay lập tức, trở về báo cáo anh ta, ta không có chết nhanh như vậy.” Vệ Tử Câu lại hạ lệnh đuổi khách.“Còn nữa..., nói hấn lần sau mua nho, tôi không thích ăn táo.”

Cô là nên mua nho, bị nho nện vào, cũng sẽ không đau thế này.“Không phải anh trai anh kêu tôi tới, anh hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Vệ Tử Câu hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng lên, chậm rãi lần mò trở lại giường.

Lăng Tâm Ảnh thấy thế, lập tức đứng dậy đỡ hấn.

“Không nên đụng tôi!” Vệ Tử Câu bỏ tay cô ra.

“Vệ tiên sinh, anh để tôi giúp anh đi.” Mắt thấy hấn sắp đụng vào học tử, Lăng Tâm Ảnh vội vàng đỡ hấn nói.

“Không cần!” Vệ Tử Câu nghiêng thân lần nữa bỏ tay cô ra, xoay người tiếp tục đi về phía trước, bịch một tiếng! Hấn đụng phải học tử.

Đồ phụ nữ đáng chết! Để cho hấn quên phải xác định vật cản trước mặt rồi mới di chuyển, lại còn không nhắc nhở trước mặt hấn có học tử, hấn mới bị mù, tất cả còn chưa có quen. Hấn vượt cái trán khê nguyên rửa.

Thấy hấn thật sự đụng vào học tử, Lăng Tâm Ảnh vội vàng kéo hấn, vừa thổi vừa xoa vào chỗ bị đụng trên trán hấn.“Sưng lên rồi, tôi đi kêu thầy thuốc tới giúp anh xem một chút.”

“Không cần.” Những lời này không có hung dữ như lúc trước, bởi vì tay cô rất dịu dàng.

“Tôi cũng bị sưng, tôi biết rõ có rất đau , tôi trước tiên đỡ anh lên giường nằm, sau đó đi gọi bác sĩ.” Lăng Tâm Ảnh đỡ hần lần nữa.

Lần này Vệ Tử Câu không hề từ chối. “Cô không cần đi gọi bác sĩ, bác sĩ ở đây chỉ có một, ba ngày không thấy được một lần.”

“Vậy tôi đi gọi y tá đem băng lạnh đến.”

“Vậy càng không cần, y tá nơi này cũng chỉ có một, đăng ký, bọc thuốc kiêm công việc vệ sinh, cô tìm cô ấy chỉ có bị mắng.”

“Những thứ này làm sao anh biết?” Hần không thể thấy được.

“Mắt của tôi mù nhưng tâm không mù, lỗ tai lại càng không có điếc.” Y tá đó than vãn cả ngày lẫn đêm, hại đôi tai của hần cũng không thể được yên tĩnh.

“Vậy tôi xuống dưới lầu 7-11 mua băng lạnh.” Đỡ hần nằm xuống, Lăng Tâm Ảnh xoay người đi xuống mua băng lạnh.

“Tôi đã nói không cần! Cô là ai?” Tại sao lại đối tôi với hần? Sử Đan Kỳ chỉ đến thăm hần một tuần sau khi hần được cứu lên bờ.

Vốn người cùng cô kết hôn sẽ là hần, hần đang chấp hành chức vụ tổng giám đốc, nhất định sẽ trở thành chủ tịch tập đoàn Vệ thị ở đại hội cổ đông năm nay.

Hiện tại mất hần mù rồi, nếu như trước đại hội cổ đông không thể khôi phục thị lực, vậy khẳng định hần sẽ không có cách nào trở thành tổng giám đốc, cũng sẽ mất đi Sử Đan Kỳ.

“Tôi tên là Lăng Tâm Ảnh.”

“Tôi hỏi cô là ai? Không phải hỏi tên cô.” Vệ tử câu trách móc.

“Ha. Ha.” Vệ Tử Câu cười lớn tiếng.

“Anh cười cái gì? Tôi nói là thật, anh là ân nhân cứu mạng của tôi, cho tới bây giờ, chưa bao giờ dám quên.” Giọng nói trời sinh ngọt ngào mềm mại của Lăng Tâm Ảnh.

8. Chương 8

Vệ Tử Câu ngưng cười, “Cô không cần phải quan tâm đến sự việc kia, tôi chỉ đem cô làm đối tượng thí nghiệm hô hấp nhân tạo mà thôi.”

“Vệ tiên sinh, anh cứu tôi là sự thật, có ân phải báo.”

“Có ân phải báo? Cha cô cứu chú Sử, muốn Sử Đan Ny cưới cô báo đáp; tôi cứu cô, vậy cô dùng gì báo đáp tôi? Chú Sử cũng được coi có tài có thế, cô có cái gì?” Vệ Tử Câu nói trào phúng.

“Tôi.” Lăng Tâm Ảnh không biết nên nói gì cho phải.

“Cô ngàn vạn lần không cần lấy thân báo đáp, cô đã cho Sử Đan Ny rồi, huống chi, tôi cũng không muốn nhận.” Cho tới bây giờ trong lòng hần chỉ có Sử Đan Kỳ.

Người ta đã giải quyết xong Sử Đan Ny rồi. Lăng Tâm Ảnh thầm nghĩ.

“Tôi mới không muốn lấy thân báo đáp, tôi cái gì cũng không có, tôi chỉ muốn chăm sóc anh, có thể không? Coi như là tôi báo đáp ơn cứu mạng của anh.”

“Không cần.” Vệ Tử Câu trả lời như đinh chém sắt.

“Vệ tiên sinh, anh cần người chăm sóc.”

Vệ Tử Câu sắc mặt hơi biến.

“Ý của cô tôi là người vô dụng?” Hần hận cảm giác phải mượn tay người khác làm mọi việc, cô lại tới tạo ra cảm giác này.

“Tôi không phải ý đó, ý của tôi là, phải” Hấn thật sự cần người chăm sóc, nhưng cô lại không dám nói thẳng, sợ đả thương lòng tự ái của hấn.

“Là cái gì? Là năng lực tự chăm sóc mình cũng không có, ngay cả khi đi tiểu cũng không tiểu chính xác vào bồn cầu, khi ăn cơm cũng không phân biệt được ớt với rau cải, tắm cũng không phân biệt được sữa tắm với dầu gội đầu!” Vệ Tử Câu giận đến đứng lên, đôi tay hướng về phía trước, đẩy cô ra ngoài, “Đi ra ngoài!”

Nghe xong những âm ỨC của hấn, Lăng Tâm Ảnh càng không muốn đi. Nhưng thể lực của cô không lại hấn, để cho hấn mạnh mẽ đẩy về phía trước, đụng vào vách tường.

Bịch một tiếng! Trên trán Lăng Tâm Ảnh lại thêm một cục u.

“Đau quá!”

Vệ Tử Câu dừng tay, “Cô có mắt sao không nhanh tránh!” cô gái ngốc, khó trách làm người ta dễ bắt nạt!

“Tôi không tránh kịp.” Lăng Tâm Ảnh đau đến chảy nước mắt.

“Đụng vào nơi nào?” Hấn có chút hối lỗi.

“Cái trán.”

Vệ Tử Câu đưa tay chạm vào tóc cô, theo tóc đi lên, qua bên cạnh một chút, hấn mò tới trán cô.

Tay của hấn ở trên trán cô vuốt qua lại.

“Trán của cô là bề ngoài mặt trăng sao? Thế nào lại có nhiều gò núi như vậy?” Cô nhất định là rất xấu, Sử Đan Ny mới không muốn cưới cô.

“Dĩ nhiên nhiều! Được tặng hai quả táo, hơn nữa mới bị đụng vào .”

“Tôi cũng giúp cô thổi một chút, thổi xong cô có thể đi, tôi không cần cô báo đáp gì.” Nói xong, miệng Vệ Tử Câu chậm rãi đến gần thổi vào trán cô.

Hơi nóng của hấn nhẹ nhàng thổi trên trán cô, toàn thân Lăng Tâm Ảnh như có một dòng nước ấm lọt qua, còn có cảm giác như bị điện giật, có chút tê dại, có chút thích thú.

Vệ Tử Câu thổi mấy cái, trong lúc thổi, hấn ngửi được mùi hương thoang thoảng trên tóc cô; mùi hương này không chỉ là mùi dầu gội đầu mà còn xen lẫn mùi hương của thiếu nữ.

“Vệ tiên sinh, tôi không đi, tôi muốn báo đáp ơn cứu mạng của anh, tôi muốn chăm sóc anh.” Âm thanh nhu hòa mà kiên định của Lăng Tâm Ảnh vang lên.

Lúc này, Vệ Tử Câu mới phát hiện giọng của cô rất êm tai. “Cô có thể chăm sóc tôi được bao lâu? Nếu như tôi mù cả đời? Đáng chết!”

Nói đến bị mù, tâm tình của hấn lên xuống theo, thỉnh thoảng một quyền đánh trên vách tường sau lưng Lăng Tâm Ảnh, phát ra một tiếng vang bèn chắc.

“Vệ tiên sinh, không nên thương tổn chính mình.” Lăng Tâm Ảnh kéo tay hấn, kiểm tra đầu ngón tay, có một ít vết bầm ở phía trên.

Nàng kiên cường đỡ hấn ngồi xuống giường, đến phòng tắm lấy nước nóng chườm giúp hấn. “Không nên thương tổn mình như vậy, mắt của anh rồi sẽ tốt thôi.”

“Sẽ tốt? Bác sĩ nói mặc cho số phận, cô lại nói nhất định sẽ tốt, vậy cô nói cho tôi biết là lúc nào sẽ tốt?” Vệ Tử Câu hừ lạnh, cố ý nghi ngờ sự an ủi của cô.

Đáng chết mù không rõ! Hấn thà mắc phải 100 nguyên nhân nổi tiếng của bệnh này, vậy ít nhất hấn cũng biết được một chút, không muốn mong đợi vô kỳ hạn như thế này.

“Tôi không biết là lúc nào, nhưng tôi tin tưởng anh rồi cũng sẽ tốt lên, anh là người tốt, lại dũng cảm như thế.” Trời cao rất công bằng.

Âm thanh của cô giống như tiếng trời, nhẹ nhàng ôn nhu nói mấy câu, liền mạnh mẽ an ủi lòng Vệ Tử Câu. Hấn bình tĩnh lại tâm tình nói: “Cám ơn cô, tôi thật sự không cần cô.”

“Vệ tiên sinh, tôi nguyện ý giúp anh làm bất cứ chuyện gì, để cho tôi chăm sóc anh, coi như là muốn chăm sóc cả đời.” Lăng Tâm Ảnh thật nguyện ý chăm sóc hẳn cả đời.

Nào có ai bướng bình như vậy, đuổi thế nào cũng không đi? Nên để cho cô biết khó mà lui, hoặc là lợi dụng cô! “Cô thật nguyện ý giúp tôi làm bất cứ chuyện gì?”

“Tôi nguyện ý.” Lăng Tâm Ảnh gật đầu một cái.

“Cô hãy nghe cho kỹ, tôi muốn cô giúp tôi làm một chuyện.”

“Anh nói.”

“Tôi muốn cô giúp tôi, người mù này, lên làm tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị; trên tay cô có 20% cổ phần, tôi muốn cô tại đại hội cổ đông kết hợp tôi 40% ngăn cản Vệ Tử Hiên lên làm tổng giám đốc. Chỉ cần cô làm được chút chuyện này, coi như cô đã báo đáp ơn cứu mạng của tôi.”

“Tôi, tôi đem cổ quyền trả lại cho Sử Đan Ny rồi.” Lăng Tâm Ảnh ngập ngừng nói.

“Cô là vị hôn thê của hẳn, lúc đó cô có mặt trong đại hội cổ đông là được.”

“Vệ tiên sinh, trên thực tế, tôi trải lại sinh lễ, tôi cùng Sử Đan Ny đã không còn quan hệ.”

“Cô trả lại sinh lễ? Chú Sử biết không?” Vệ Tử Câu không nhanh không chậm hỏi.

“Chú ấy không biết.”

“Nghĩ biện pháp đem nó trở về.” Sử Thanh Hoa không biết chuyện này, cổ phần có thể sẽ bị Sử Đan Kỳ lợi dụng, hẳn cảm thấy Sử Đan Kỳ đã xem thường hẳn, người mù này rồi.

Nghe cô trầm mặc không nói, hẳn biết mình làm khó cô.

“Thế nào? Không làm được? Không làm được thì đi đi.”

“Tôi.” Lấy lại không phải tương đương với việc gả cho Sử Đan Ny sao? “Vệ tiên sinh, trừ chuyện này, tôi nhất định làm được không chối từ.”

“Trừ chuyện này, tôi không cần cô giúp tôi làm bất cứ chuyện gì.”

Lăng Tâm Ảnh không phản bác được. Cô cũng biết chuyện này đối với hẳn quan trọng như thế nào, nhưng cô thật muốn chăm sóc hẳn, cô hiểu rõ tình huống thê thảm sau này của hẳn.

Nghe cô trầm mặc không nói, Vệ Tử Câu nằm trên giường, nhắm mắt lại.

“Tôi muốn nghỉ ngơi, cô có thể đi.”

“Tôi sẽ trở lại thăm anh.”

“Trở lại? Làm xong việc kia rồi nói.”

“Tôi.”

“Đi đi!” Vệ Tử Câu không chút lưu tình hạ lệnh đuổi khách.

Lăng Tâm Ảnh cắn răng một cái, “Được, tôi đi lấy cổ phần về.”

9. Chương 9

Mặt trời chậm rãi mọc lên từ phía đông, rồi dùng tốc độ mà tất cả mọi người không cảm giác được di chuyển về phía tây.

Đến giữa bầu trời, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ dần lui ra ngoài, trên giường hai cơ thể trần truồng đang ngủ say quấn lấy nhau.

Linh. Linh.

Sử Đan Kỳ vô tri vô giác đưa tay nắm lấy điện thoại, “alô.”

“Đan Kỳ.” giọng của Sử Thanh Hoa vang lên trong loa.

“Cha!” Sử Đan Kỳ lập tức tỉnh táo lại, cô đẩy tay của Vệ Tử Hiên đang đặt trên người cô ra, xoay người xuống giường, để âm thanh có thêm chút khí lực.

“Đan Kỳ, tình hình mắt của Tử Câu thế nào rồi?” Ông cùng với Vệ lão phu nhân giống nhau, kỳ vọng vào Vệ Tử Câu tương đối cao, vì không để cho hai anh em Vệ gia có hiềm khích, bọn họ mới công khai cho hai anh em cạnh tranh công bằng chức vị tổng giám đốc, nhưng cũng thầm hi vọng Vệ Tử Câu thành công.

Nhưng ông không ngờ tới, chỉ cần là cạnh tranh thì sẽ mang đến hiềm khích, bất kể công bằng hay không; hai anh em Vệ thị vẫn như nước với lửa, trên dưới công ty đều biết.

“Cha, mắt Tử Câu không được rồi, các bác sĩ đều nói mặc cho số phận.” Cô đã sớm tỉnh, nhìn Vệ Tử Hiên trên giường.

Vệ Tử Hiên không có khí thế hơn người như Vệ Tử Câu, cũng bởi vì hắn không có khí thế như vậy, hắn không thể không thuận theo cô, không nghe cô, vì vậy cô liền dễ dàng lừa gạt hắn.

“Mặc cho số phận?” Ở bên kia đầu điện thoại, Sử Thanh Hoa thở dài một tiếng, một thanh niên ưu tú như thế, làm sao lại không may đến vậy?

“Cha, Tử Câu mù rồi, vậy con có phải là có thể chuẩn bị kết hôn cùng Tử Hiên hay không?” Cô nhất định phải làm một đám cưới thật hoành tráng và long lầy.

“Đại hội cổ đông còn chưa tới, nếu Tử Câu khôi phục lại thị lực trước khi đại hội cổ đông bắt đầu, hắn sẽ lấy lại được chức vị tổng giám đốc, cũng sẽ là tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị.”

“Cha, hắn tuyệt đối không tốt lên được, cả mấy tuần rồi.” Lúc hắn mới bị mù, tuần nào cô cũng đến thăm hắn, cũng hy vọng hắn có thể tốt lên.

Từng ngày trôi qua, cô phải đối mặt với người mù không hiểu phong tình, cũng không thể cùng cô làm chuyện yêu đương, còn phải như người hầu mà chăm lo cho hắn, cho đến khi bác sĩ tuyên bố phải mặc cho số phận, Vệ Tử Hiên lừa gạt hắn ký tên, cô cũng không đến bệnh viện nữa.

“Đan Kỳ, cha không cho phép con nói như vậy!” Chẳng lẽ trời cao thật sự đổ kỵ người tài? “Người mù cũng có thể làm tổng giám đốc, Tử Câu có năng lực.”

“Cha! Cha muốn con gả cho người mù sao?” Sử Đan Kỳ hơi nâng cao âm lượng kêu lên.

“Người mù thì thế nào, vợ chồng thì phải cùng chung hoạn nạn, mắt của con chính là mắt của hắn, trợ giúp hắn, không phải được sao.”

“Cha, con không muốn gả cho người mù.”

“Con lại nói như vậy! Tử Câu có được chăm sóc tốt hay không?” Sử Thanh Hoa lo lắng hỏi.

“Có, đương nhiên là có.” Sử Đan Kỳ chột dạ đáp.

“Rốt cuộc có hay không?” Thế nào lại trả lời giống như không có?

“Có. Hắn được ở bệnh viện tốt nhất, bác sĩ tốt nhất.” Sử Đan Kỳ nào dám nói Vệ Tử Hiên khẳng định mắt hắn sẽ không bao giờ khỏi, cần gì phải tốn tiền ở bệnh viện lớn, mời bác sĩ có tiếng; cho nên, dứt khoát chuyển hắn đến bệnh viện bình thường.

“Chăm sóc tốt cho Vệ Tử Câu, hắn có thể là chồng tương lai của con, con nghe thấy không?” Cổ phần của ông đã cho Lăng Tâm Ảnh, không cách nào can thiệp mọi quyết định trong tập đoàn Vệ thị, chỉ hy vọng kỳ tích có thể xuất hiện, nếu không sợ rằng Vệ lão phu nhân khó có thể nghỉ ngơi.

Cô sẽ không bao giờ gả cho Vệ Tử Câu, người cô phải gả chính là tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị. Nhưng cô không dám mạnh miệng, chỉ có thể ngoan ngoãn trả lời: “Dạ, biết.”

“Đan Kỳ đâu? Hắn và Tâm Ảnh thế nào rồi?”

“Cha, cha chờ một chút, con kêu anh nghe.” Sử Đan Kỳ lập tức mặc áo ngủ ra khỏi phòng, cô từ lầu hai nhìn thấy Sử Đan Kỳ đang ăn uống thả cửa trong phòng ăn.

Thật không thể chịu nổi, nào có ai sẽ ăn như vậy, thật sự là thức ăn không rời miệng.

Sử Đan Kỳ đến bên cạnh Sử Đan Ny, một tay đem điện thoại đưa cho hắn, một tay vuốt bánh ngọt hắn sắp đưa vào miệng, hướng hắn nhỏ giọng động dục đôi môi: “Là cha.”

“Cha!” Sử Đan Ny cũng kinh ngạc, nhỏ giọng động dục đôi môi mập mạp của hắn, sau đó lập tức nhận lấy điện thoại, “Cha, con là Đan Ny.”

“Đan Ny, con cùng Tâm Ảnh thế nào rồi?”

“Cha, Lăng Tâm Ảnh đi làm ni cô rồi.” Sử Đan Ny thuận tay nắm lên một miếng bánh ngọt, chờ nói chuyện xong với Sử Thanh Hoa, có thể lập tức đưa vào trong miệng.

“Làm ni cô?” Sử Thanh Hoa thở hắt vì kinh ngạc.

“Một vụ bà nói, đáng kiếp vụ bà đó thật kinh khủng.” Hắn lại không thích cô, một con vịt xấu xí, cô đi làm ni cô là tốt nhất.

“Vụ bà?” Sử Thanh Hoa nghe được nổi trận lôi đình, làm sao có thể có vụ bà? Mà vụ bà làm sao lại có quan hệ với ni cô? Nếu nói là Quan Thế Âm Bồ Tát, hoặc nói cô làm nữ tu sĩ, ông có lẽ sẽ tin tưởng.

“Là vụ bà.” Sử Đan Ny ngây ngô trả lời.

“Sử Đan Ny, cha không tin Tâm Ảnh thật sự làm ni cô. Con nói cho cha, cô ấy làm ni cô ở đâu?” Ông nhất định phải tìm ra cô, nếu không ông thật có lỗi với Lăng Thanh Tuyền.

“Con không biết.”

“Con trừ ăn ra còn biết cái gì? Có hỏi qua hàng xóm hay không?” Sử Thanh Hoa không phải sợ con mình ăn đến phá sản, nhưng ông lo lắng ăn nhiều quá sẽ chết sớm.

“Không có.” Tầm mắt của hắn từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chú vào miếng bánh ngọt trên tay.

“Sử Đan Ny, đi hỏi lại rõ ràng cho cha, không cần phải như một đứa đầu óc ngu si tứ chi phát triển.” Sử Thanh Hoa rống giận, ông sao có thể sinh ra một con heo!

“Con hiểu rồi, cha.” Sử Đan Ny bị cha mắng, từ trên ghế đứng lên, bánh ngọt bỏ trên bàn, đứng nghiêm, ngay ngắn.

Sử Đan Kỳ biết anh trai bị mắng.

Lăng Tâm Ảnh thật sự không muốn đến, uống phí cô khổ cực giả trang làm vụ bà lừa Sử Đan Ny, hạnh phúc suốt đời cũng có thể sẽ bị chôn vùi theo.

Nhưng cô không thể không đến, cô phải giúp Vệ Tử Câu lên làm tổng giám đốc, cô không muốn nhìn thấy hắn lại gặp không may như vậy, mặc dù khí thế trên người của hắn chưa giảm.

Cô không biết sức mạnh từ đâu ra, để cô có thể mạo hiểm chôn vùi hạnh phúc, báo ân cứu mạng này. Cô chỉ có thể mong Sử Đan Ny ngoan ngoãn để cho cô lừa lần nữa, đợi cô lợi dụng hết 20% cổ phần kia, rồi từ hôn.

Cô tiên Thumbelina không cần gả cho chuột đồng.

Theo người làm đi vào sân nhà trong biệt thự cao cấp Vệ thị, đi qua nơi cô từng rơi xuống hồ bơi, nàng vừa nghĩ về chuyện cũ vừa đi vào trong biệt thự.

Vừa vào biệt thự, rơi vào mắt Lăng Tâm Ảnh là Sử Đan Ny từng ngậm từng ngậm ăn bánh ngọt, quai hàm mồm mồm phồng lên đung đưa, miệng đầy bọt.

Lăng Tâm Ảnh thật sự muốn tông cửa xông ra ngoài.

“Sử thiếu gia, anh có khách.” Người làm nói.

Sử Đan Ny quay đầu nhìn Lăng Tâm Ảnh, đột nhiên ngừng nhai, mắt không chớp nhìn chăm chú vào cô. Một cô gái Trung quốc nhìn thật xinh!

Anh trai sao có thể có khách? Sử Đan Kỳ tò mò từ bàn ăn đứng dậy đến gần Lăng Tâm Ảnh, cẩn thận quan sát cô.

“Cô là.”

“Tôi là.”

“Cô là Lăng Tâm Ảnh, không sai, cô chính là Lăng Tâm Ảnh.” Sử Đan Kỳ nhìn tướng mạo liền đoán ra, không cần Lăng Tâm Ảnh tự giới thiệu.

Lăng Tâm Ảnh? Nghe em gái nói, Sử Đan Ny cũng nhìn ra, tóc của cô vẫn còn, nếu như cô xuất hiện sớm hơn mười phút, hẳn cũng sẽ không bị cha mắng.

Tiếp tục nhìn chăm chú vào cô, trong lòng hẳn cũng không thật sự trách cô, hẳn thậm chí nguyên ý vì cô chịu bất kỳ trách phạt, trong lòng còn có một chút cảm giác áy náy khi bắt nạt cô hồi còn bé.

Mười lăm năm không thấy, bọn họ tiếp tục đánh giá lẫn nhau.

Ở trong mắt Lăng Tâm Ảnh, Sử Đan Kỳ vẫn như cũ trở thành một cô gái xinh đẹp.

Ở trong mắt anh em Sử gia, Lăng Tâm Ảnh từ vẹt con xấu xí biến thành thiên nga, cô trở nên xinh đẹp động lòng người, mặc dù không phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng những nét đẹp của một cô gái Trung Quốc đều hiện ra trên người cô.

Không thay đổi chính là bộ dáng diễm đạm đáng yêu, làm cho người ta cảm thấy muốn bắt nạt, cũng dễ dàng khiến đàn ông trưởng thành dâng lên ý muốn bảo hộ.

“Không sai, tôi là Lăng Tâm Ảnh. Đan Ny, tôi có việc tìm anh.” Lăng Tâm Ảnh rủ mắt nói, cố ý né tránh bộ dáng thèm nhở dãi của Sử Đan Ny.

“Cô tìm anh tôi làm cái gì? Cô không phải đi làm ni cô sao?”

“Tôi không muốn làm.”

“Em không phải trọc đầu sao?” Sử Đan Ny ngoáy ngoáy lỗ tai, những lời này làm hẳn cao hứng, hẳn lập tức đi đến bên cô, không quên cầm miếng bánh ngọt trên tay. “Tâm Ảnh, cho em.” Hẳn tiếp tục nhìn chăm chú vào sự thay đổi mê người của cô.

Lăng Tâm Ảnh lắc tay, “Anh ăn là được rồi.”

“Lăng Tâm Ảnh, cô không phải là không thể đợi được, muốn làm vợ của anh tôi đấy chứ?” Sử Đan Kỳ trào phúng nói. Bộ dạng làm cô càng thêm ghét.

“Không phải.”

“Không phải?” Sử Đan Ny có cảm giác muốn khóc.

“Tôi. Phải”

Sử Đan Ny ngây ngô cười, đem bánh ngọt Lăng Tâm Ảnh mới vừa cự tuyệt nhét vào trong miệng, hớn hỏ nhai.

10. Chương 10

Lăng Tâm Ảnh có cảm giác muốn ói, cô nuốt một ngụm nước miếng, đè xuống cảm giác ghê tởm. “Đan Ny, vậy anh có thể đem cổ phần Vệ thị trả lại cho tôi không?”

“Có thể chứ. Đan Kỳ, trả cổ phần lại cho anh.” Sử Đan Ny nói.

Hẳn vừa đem về, Sử Đan Kỳ liền cầm đi.

Sử Đan Kỳ có một cảm giác quái dị không nói được, “Lăng Tâm Ảnh, để ta giữ là được rồi, chờ cô cùng anh tôi kết hôn, tôi sẽ trả lại cho các người.”

Kết hôn? Lăng Tâm Ảnh sợ run cả người. “Tôi muốn lấy về ngay lập tức.”

“Tôi thay cô bảo quản.”

“Không cần. tôi muốn ngay bây giờ.” Lăng Tâm Ảnh kiên trì nói.

“Đan Kỳ, em đưa cho Tâm Ảnh ngay, em làm vợ anh chạy mất, anh nhất định sẽ nói cho cha biết.” Sử Đan Ny ụ hiếp em gái.

“Thấy sắc quên em!” Sử Đan Kỳ trợn mắt nhìn Sử Đan Ny, đi lên lầu.

“Tâm Ảnh, em bây giờ là vợ của anh, khi nào muốn cùng anh về Mỹ?” Sử Đan Ny kéo tay Lăng Tâm ảnh cao hứng hỏi.

Lăng Tâm Ảnh lập tức rút tay về, trên tay còn dính chút bơ bánh ngọt. “Tôi không đi Mỹ.”

“Em không đi Mỹ? Tại sao? Đài Loan không có nhà của anh, Mỹ mới có.” Sử Đan Ny có chút kinh ngạc, có chút khù khờ mà hỏi.

“Tôi, ý của tôi là chờ một chút, tôi ở Đài Loan có công việc, không thể nói đi là đi. Nếu không, anh về Mỹ trước, tôi sẽ đi tìm anh sau.” Cô thề, cô tuyệt đối sẽ không đi tìm hấn mà chỉ đem cổ phần trả lại.

“Không cần, anh muốn chờ em.” Sử Đan Ny lại kéo tay cô, lần này hấn nắm thật chặt, nhìn chăm chú vào cô.

“Đan Ny, như vậy mới tốt, anh trở về trước, sau đại hội cổ đông, tôi liền đi tìm anh.” Cô vừa nói vừa cố gắng rút tay về.

“Anh không về. Chờ kết thúc đại hội cổ đông, chúng ta với Đan Kỳ cùng kết hôn được không? Đan kỳ nói muốn làm một đám cưới hoành tráng.” Sử Đan Ny càng nắm chặt tay cô.

“Đan Kỳ lúc nào thì kết hôn? Cùng ai?” Lăng Tâm Ảnh có chút lo lắng đề phòng hỏi, tiếp tục cố gắng rút tay về.

Sử Đan Ny cũng không biết tại sao đột nhiên buông tay ra, Lăng Tâm Ảnh bị chính mình kéo lui về phía sau mấy bước, sau đó ngã nhào trên đất.

Mông thật đau! Cô xoa nhẹ mông, đôi mi thanh tú xiết chặt.

“Tâm Ảnh.” Sử Đan Ny đưa tay dễ dàng kéo cô lên, “Anh giúp em xoa.” Nói xong, tay hấn đi đến mông của cô.

“Không cần!” Lăng Tâm Ảnh nhanh chóng nhảy ra, vội vàng cùng hấn kéo dài khoảng cách.

Sử Đan Ny bị động tác muốn giữ khoảng cách của cô làm sững sờ. “Anh là chồng em, tại sao không để cho anh giúp em xoa?” Hấn muốn xoa mông của cô.

“Không đau, không đau!” Lăng Tâm Ảnh liền vội vàng giải thích. “Anh còn chưa có nói cho tôi biết, Đan Kỳ khi nào thì muốn kết hôn? Cùng với ai?”

Cô khấn trương như vậy, là vì lo lắng cho Vệ Tử Câu, sợ phúc đến thì ít, mà họa thì nhiều, người hấn yêu khi cần thì đã gả cho người khác.

Nhưng sâu trong nội tâm của cô, thật sự hi vọng Vệ Tử Câu cùng Sử Đan Kỳ không có kết quả, cô cho rằng Sử Đan Kỳ không xứng với Vệ Tử Câu, cho dù mất hấn đã mù.

Nếu như cô là nguyệt lão, cô nhất định sẽ đem mình gả cho Vệ Tử Câu, Sử Đan Kỳ gả cho Vệ Tử Hiên, Sử Đan Ny thì xứng đôi với heo mẹ. Thật là hoàn mỹ!

“Đương nhiên là cùng tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị.”

Lúc này, Sử Đan Kỳ cùng Vệ Tử Hiên cung nhau xuống lầu .

“Vậy rốt cuộc là ai?” tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị căn bản còn chưa biết.

“Đương nhiên là tôi.” Vệ Tử Hiên như một tiểu nhân đắc chí, bày ra bộ dạng oai phong mạnh mẽ, bưng bưng khí phách đi xuống lầu.

Lăng Tâm Ảnh hận không đánh hấn ngã xuống như chó ăn cứt. “Không cần quá chắc chắn.”

“Tôi sẽ là tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị.” Đi tới trước mặt Lăng Tâm Ảnh, Vệ Tử Hiên nhìn chăm chú vào cô, đáy mắt lóe ra ánh sáng, tựa như sắc lang nhìn tiểu bạch thỏ.

Hắn, Vệ Tử Hiên không có đam mê gì, chỉ đam mê duy nhất là trêu hoa ghẹo nguyệt.

Hắn dựa vào bệ ngoài tuần tú, giám đốc tập đoàn Vệ thị, chuyên săn lùng phụ nữ đẹp, ném qua bao nhiêu môi thơm, gởi qua bao nhiêu cánh tay ngọc.

Hắn cho là Sử Đan Kỳ sẽ trở thành sự tiếc nuối của hắn, nhưng hôm nay hắn không còn gì tiếc nuối.

Lăng Tâm Ảnh co rúm lại, cô lui lại một bước, hắt cằm lên, dũng cảm nói: “Đại hội cổ đông còn chưa tới, làm sao anh có thể xác định tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị nhất định là anh?” Thân hình to cao giải lăm sao!

Cô chưa từng dũng cảm như thế này, cô bắt quá chỉ mạnh miệng phản kích, giận mà không dám nói gì.

Vệ Tử Hiên tới gần cô một bước, hấn đối với tiểu bạch thỏ thanh tú này thấy hứng thú. “Tôi bây giờ là tổng giám đốc thực thi, dĩ nhiên sẽ kế nhiệm làm tổng giám đốc.”

Trừ phi có người nắm giữ nhiều cổ phần hơn hắn, lên tiếng phản đối.

Lăng Tâm Ảnh lại lui một bước, cố gắng đè xuống hoảng hốt, lấy thêm can đảm đưa tay bắt chéo ngang hông, cô nhìn cái túi trong tay Sử Đan Kỳ, “Có thể trả lại cho tôi chưa?”

Sử Đan Kỳ kéo Vệ Tử Hiên ra, đem túi đưa cho Lăng Tâm Ảnh, đồng thời liếc xéo Vệ Tử Hiên một cái, tựa như nói: anh dựa vào Lăng Tâm Ảnh gần như vậy làm cái gì?

Cảm giác của phụ nữ nhạy bén như mũi loài chó săn, cô nghĩ được Vệ Tử Hiên có cảm tình với Lăng Tâm Ảnh, điều này làm cho cô ghen tỵ.

Cô lạnh lùng nói: “Lăng Tâm Ảnh, cô sẽ gả vào Sử gia, cũng là người của Sử gia, cô nên đứng về phía chúng tôi, cô không phải là chọn Vệ Tử Câu làm tổng giám đốc chứ?”

Cô đến yêu cầu trả lại cổ phần, mặc dù Sử Đan Kỳ không biết nguyên nhân bên trong, nhưng lại cảm giác được chuyện có chút kỳ lạ, cô phòng ngừa đem lời nói ra.

Lăng Tâm Ảnh ôm chặt cổ phần vào trong ngực, “Không sai, tôi muốn chọn anh ấy làm tổng giám đốc, tôi có quyền.” Như thế nào?

“Lăng tiểu thư, một người mù còn có thể làm gì? Cô chọn nó sẽ chỉ hại tập đoàn Vệ thị. Trong tay tôi và nó, mỗi người có riêng 40% cổ phần, tôi không phủ nhận lực ảnh hưởng của 20% cổ phần trong tay cô, nhưng cô nên vì lợi ích của mình, trong đại hội cổ đông chọn tôi, hoặc là không tham gia.”

“Vì lợi ích của tôi, tôi mới chọn em trai anh, người có thể quản lý tập đoàn Vệ thị, tập đoàn Vệ thị.” Sổ sách bị rối loạn. Nhưng cô không thể nói, ngộ nhỡ học tỷ cô vì cô mà mất đi khách hàng lớn này, cô sẽ áy náy không thôi.

“Cô nói gì?” Vệ Tử Hiên hỏi, hắn nghe ra trong lời nói của cô có ý gì đó.

“Không có gì, tôi phải đi.” Dứt lời, Lăng Tâm Ảnh xoay người nhanh chóng rời đi.

“Tâm Ảnh!” Sử Đan Kỳ chạy theo ra ngoài, nhưng chạy mới mấy bước, thịt trên thân thể rung động, không để hắn chạy nhanh, thở hổn hển.

Nhìn bóng lưng của Lăng Tâm Ảnh biến mất ở cửa chính, không hiểu cô chạy nhanh như vậy để làm gì?

Vệ Tử Hiên cùng Sử Đan Kỳ nhìn nhau cười, không một chút lo lắng về lời nói của Lăng Tâm Ảnh.

Rời khỏi biệt thự Vệ gia, Lăng Tâm Ảnh chạy thẳng đến bệnh viện thăm Vệ Tử Câu.

Ôm chặt trong ngực cổ phần tập đoàn Vệ thị, lần này coi như không phí công chạy đến biệt thự Vệ gia, Vệ Tử Câu có thể lên làm tổng giám đốc.

Xách theo một túi to đi vào bệnh viện, trong túi có nhỏ, tay cầm loa phóng thanh, đồ dùng hàng ngày. . . . Cô mang theo toàn bộ vì nghĩ hẳn có thể sẽ cần dùng đến.

Đi vào phòng bệnh, cô phát hiện không một bóng người trong phòng, cô lập tức để xuống túi, khẩn trương đến độ không kịp đi thang máy rồi bò kia mà trực tiếp chạy xuống lầu một tìm y tá duy nhất ở nơi này.

Cô sợ hẳn xảy ra nguy hiểm.

“Bác y tá, Vệ tiên sinh xuất viện rồi sao?” Lăng Tâm Ảnh nghĩ bác y tá này có thể bằng tuổi với mẹ cô nên xưng hô lễ phép.

“Hắn không có xuất viện!” bác y tá trả lời.

“Nhưng hẳn không có trong phòng.” Như thế càng làm cô khẩn trương hơn.

“Vậy cô đi xung quanh xem thử, mắt hẳn không nhìn thấy, sẽ không chạy xa được.” Bác y tá vừa bao thuốc vừa nói.

Đi xung quanh xem thử? Cô nên đi đâu mà tìm? “Bác y tá.”

“Trời ơi! Tiểu thư, cô đi lên sân thượng xem thử, hẳn sẽ không nghĩ quẩn chứ?” Bác y tá đột nhiên ngắt lời cô.

Nghĩ quẩn? Sân thượng? Lăng Tâm Ảnh sửng sờ kinh hãi.

“Người thanh niên kia có tính khí không tốt, khẳng định không cách nào tiếp nhận được sự thật mất bí mật, muốn nhảy lầu tự sát, cô mau đi xem một chút!” Bà tiếp tục bao thuốc.

“Nhảy lầu tự sát?” Lăng Tâm Ảnh lo lắng khẩn trương toàn thân run rẩy, cô cố gắng nhắc đôi chân đang chuẩn bị mềm nhũn, chạy về phía cầu thang.

Cô vẫn không thèm đi cái thang máy rồi bò kia.

“Tiểu thư.” Bác y tá gọi Lăng Tâm Ảnh khi cô sắp biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, “Nói với hẳn không cần chết ở đây, nơi này buôn bán đã rất kém rồi, tôi sợ bị đuổi việc.”

Nói cái gì thế? Lăng Tâm Ảnh giận lườm bà một cái, tiếp tục mang theo sự khẩn trương chạy thẳng lên cầu thang, dọc theo cầu thang lên sân thượng.

“Vệ tiên sinh, anh ngàn vạn lần chưa có nhảy xuống, chờ tôi một chút, tôi lấy được cổ phần rồi!” Cô vừa đi vừa nói.

Bệnh viện này có bảy tầng, vừa đến gần sân thượng thì cô đã sớm thở không ra hơi. Cô tính hít một ít không khí, nhưng thấy cửa sân thượng mở ra, chứng tỏ có người đang ở ngoài đó, mà người nọ rất có thể là Vệ Tử Câu, làm cô không kịp thở, trực tiếp chạy ra ngoài sân thượng.

Vừa đi ra, Lăng Tâm Ảnh lập tức nhìn thấy Vệ Tử Câu đứng gần bức tường không đến thất lưng.

“Cũng may, hẳn chưa có nhảy.” Lăng Tâm Ảnh không nói hai lời, dùng hết sức lực cuối cùng, trực tiếp vọt tới phía sau Vệ Tử Câu, ôm lấy hẳn.

Đột nhiên bị ôm, Vệ Tử Câu giật mình, tính khí nóng nảy lập tức phát ra, hẳn đang chuẩn bị mắng to một trận, Lăng Tâm Ảnh liền mở miệng trước.

“Vệ tiên sinh, anh ngàn vạn lần không được nghĩ quẩn, tôi lấy được cổ phần rồi, anh có thể lên làm tổng giám đốc.” Cô càng nói, tay càng ôm chặt.

Nghĩ quẩn? Hẳn chưa đến mức phải như vậy, cô gái này quá nhạy cảm, hẳn không nhịn được cười một tiếng, mặc cho cô ôm thật chặt, không giải thích mà hỏi: “Cô nhanh như vậy liền lấy được rồi sao?”

“Ừ, là thật, cho nên anh ngàn vạn lần không được nhảy, nơi này là tầng bảy, nhất định sẽ chết, hơn nữa còn chết rất khó coi.”

“Có phải mắt sẽ mở hay không, còn có thể sẽ lồi ra, sau đó miệng không đóng được, tư thế không bình thường toàn bộ được bày ra?”

“Anh không cần phải nói, thật khủng khiếp!” Lăng Tâm Ảnh ôm chặt hắn, chặt đến không thể chặt hơn, không cách nào tưởng tượng hình dáng của hắn nhảy xuống sẽ thay đổi như thế nào.

Vệ Tử Câu nâng khoe miệng cười, “Cô đột nhiên đi tìm Sử Đan Ny lấy cổ phần, Sử Đan Kỳ không hỏi nhiều? Còn có Vệ Tử Hiên cũng vậy?” Hắn tỉ mỉ hỏi.

Lăng Tâm Ảnh buông tay ra, đi vòng qua trước hắn. “Bọn họ nói tôi không nên chọn anh làm tổng giám đốc. Tôi lại nói, tôi muốn chọn anh làm tổng giám đốc.” Cô chưa từng dừng cảm như thế nên tự hào về mình.

Vệ Tử Câu khẽ nhếch khoe miệng bỗng chốc thu hồi, may mắn hắn không nhìn thấy vẻ mặt khê đặc ý của Lăng Tâm ảnh, nếu không hắn nhất định sẽ bóp chết cô.

Cái cô gái ngốc này, để cho kẻ địch sớm biết hành động của hắn, biết hắn có cơ hội trở mình, vậy sẽ khó hơn không phải sao?

Sử Đan Kỳ tâm cao khí ngạo, đương nhiên mắt sẽ cao hơn đầu, thứ cô theo đuổi đều là vật chất và danh lợi, cô tuyệt đối sẽ không nguyện ý gả cho một người mù như hắn, người anh trai cùng huyết thống cũng sẽ không để cho hắn có cơ hội lật người.

Đần, đần, đần, đần đến tận mặt trắng rồi!

“Cô không ôm tôi sao? Không sợ tôi sẽ nhảy lầu?” Hắn nhìn không được trêu cô, ai bảo cô đần như vậy!

Lăng Tâm Ảnh vừa nghe, nhanh chóng ôm lấy hắn thật chặt, hoàn toàn dán lên người hắn, lấy thân mình ngăn cản hắn đến gần tường, cũng cảm thấy lồng ngực của hắn rộng rãi lại ấm áp.

Chết tiệt! cảm giác ôm từ phía sau so với trước mặt không giống nhau, cô mềm mại dán chặt trên người hắn, cô gái này mặc dù gầy yếu nhưng lại rất đầy đặn.

“Sử Đan Ny sẽ cho cô chọn tôi tổng giám đốc sao? Hắn là người không có chủ kiến, chuyện gì cũng nghe theo Sử Đan Kỳ.” Hắn muốn tình hình phải được giả thích rõ ràng.

“Cổ phần ở trên tay tôi không liên quan đến Sử Đan Ny.” Cô đang phiền lòng làm sao để vừa lợi dụng cổ phần giúp Vệ Tử Câu lên làm tổng giám đốc vừa có thể từ hôn.

Vừa nghĩ đến bộ dáng đó của Sử Đan Ny. Toàn thân cô phát run.

Bọn họ thật sự dán quá chặt, Vệ Tử Câu cảm nhận được cô run rẩy, hắn không nhìn được đưa tay vuốt tóc cô, khác với tóc quăn của Sử Đan Kỳ, tóc thẳng mềm mại như vậy, hắn cảm thấy so với tóc quăn tốt hơn nhiều.

Nhưng tại sao cô run rẩy?

“Cô vì tôi bận rộn, tất cả đều vì báo ân? Nắm giữ cổ phần, chứng tỏ cô phải gả cho Sử Đan Ny. Bộ dáng của Sử Đan Ny, tôi không nghĩ cô sẽ có hứng thú.”

“Tôi. Là vì báo ân.” Lăng Tâm Ảnh ngược mắt nhìn tuấn mạo của hắn, đáy lòng cô hạ quyết tâm, cô nguyện ý vì hắn làm bất cứ chuyện gì, trừ gả cho Sử Đan Ny mập mạp. “Tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề về Sử Đan Ny, tôi không muốn gả cho hắn.”

“Thật không có lý do khác? Tôi nhớ được Sử Đan Ny cũng không muốn cưới cô, điểm này cô không cần phải hao tổn tâm trí.” Điểm này làm hắn có thể giảm bớt áy náy vì lợi dụng nàng.

“Thật không có lý do khác. Về phần Sử Đan Ny, hắn chưa nói là không muốn lấy tôi, hôm nay vẫn còn đòi kết hôn.”

Vệ Tử Câu lắc đầu một cái, đột nhiên cười lớn, “Ha. Ha.”

“Anh cười cái gì?”

“Tôi không tin không có lý do khác, tôi hoài nghi.” Vệ Tử Câu còn chưa dứt lời.

“Hoài nghi gì?”

“Hoài nghi cô thích tôi.”

“Anh. Tôi mới không có.” Mặt Lăng Tâm Ảnh hồng lên, trốn vào trong ngực hắn. May mắn mắt hắn không nhìn thấy vẻ mặt của cô, đỡ cho cô phải đào hố mà trốn.

Cử động của cô làm hắn muốn biết diện mạo của cô, hắn tự tay chạm vào mặt cô, lấy tay phác họa vòng quanh mặt cô.

“Không có là tốt nhất, trong lòng tôi chỉ có Sử Đan Kỳ, tôi không muốn cô giống những cô gái khác, bỏ ra tình cảm đối với tôi nhưng không thu về được.” Hắn luôn tỏ rõ lập trường trước mặt họ như vậy, tránh ột đồng phiền toái về sau. Dáng dấp tuấn tú lại có quyền có thể cũng là một loại phiền toái.

Lăng Tâm Ảnh có cảm giác bị thương, tâm tính thiện lương như đang rỉ máu, cô giống như nghe được âm thanh tí tách của máu rơi trong lục phủ ngũ tạng.

Tại sao lại có cảm giác này? Cô không hối tiếc làm việc này cho hắn, cô không phải là đúng như lời hắn nói thích hắn chứ? Cô chậm rãi buông lỏng tay.

Tay của cô đột nhiên buông lỏng, làm hắn chợt cảm thấy mất mát, giống như lại bắt lực ngã vào vực sâu hắc ám. “Cô lại không ôm chặt tôi, cẩn thận tôi nhảy lầu.”

Lăng Tâm Ảnh vội vàng xiết chặt hắn lần nữa, “Không, tôi không cho phép anh nhảy lầu, anh muốn nhảy thì tôi ôm anh cùng nhau nhảy.”

“Ha. Ha. Lừa cô thôi, tôi không muốn nhảy lầu, tôi cũng không có hứng thú cùng cô đồng mệnh uyên ương.” Ngay cả khi cô là chỗ dựa cho hắn vì mắt bị mù trở nên vô dụng cho tới nay, nhưng hắn cho dù muốn chết, hắn cũng sẽ kéo Sử Đan Kỳ cùng chết, mà không phải cô.

Biết rõ trừ gương mặt của Sử Đan Kỳ ra, sợ rằng toàn thân cao thấp đều không có ưu điểm, thế nhưng hắn vẫn nghĩ đến cô, mỗi lần nghĩ đến liền cảm thấy không cam lòng.

Một câu “Không có hứng thú cùng cô đồng mệnh uyên ương” , làm cho lòng cô như bị nhéo đau, cô hoàn toàn nói lỏng tay: “Vậy anh lên sân thượng làm gì?”

“Tôi không chịu nổi mùi thuốc cùng không khí trong phòng bệnh, tôi liền dọc theo cầu thang lên đây hóng mát một chút.”

“Tôi cho là anh nghĩ quẩn, cho nên. Thật xin lỗi!” Âm thanh của cô theo gió tung bay, nhẹ nhàng làm say lòng người.

Âm thanh kia làm cho tim hắn loạn nhịp đập mạnh, “Không sao.”

“Tôi đỡ anh về phòng, tôi mang theo một ít đồ dùng hằng ngày, tôi giúp anh sửa sang lại phòng bệnh, khiến nó có mùi vị khá hơn một chút.” Lăng Tâm Ảnh đưa tay giúp hắn.

Vệ Tử Cầu trở tay cầm tay cô, “Cô dắt tôi đi là được rồi, tôi nhất định thích ứng được.”

Nhìn hắn cầm tay mình, cảm nhận được một tia ấm áp từ lòng bàn tay chảy qua trái tim, cảm giác ấm áp mới vừa rồi ôm hắn lại xuất hiện.

11. Chương 11

Mở cửa sổ ra, căn phòng được sửa lại trở nên tốt hơn, trong phòng có hương thơm nhẹ nhàng thoải mái. Lăng Tâm Ảnh mở nhạc nhẹ, hi vọng âm nhạc có thể giúp hắn thanh thản.

Vệ Tử Cầu vừa ăn nho, vừa nghe nhạc, đồng thời cảm thụ cô bận rộn bên cạnh.

Cô đối với hắn quá tốt, làm cho hắn nảy sinh cảnh giác. Dù sao thói đời bạc bẽo, lòng người hay thay đổi, người nào sẽ vì một ân cứu mạng khi bé mà bất chấp gian nguy, không từ chối.

Những thứ kia chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết võ hiệp.

Nhìn cô quan tâm đến hắn như vậy, hắn không hy vọng cô yêu hắn, thật sự không đáng.

Lăng Tâm Ảnh thu dọn xong đồ vật xung quanh, lại muốn giúp Vệ Tử Câu thay đổi bộ dạng hiện tại. “Vệ tiên sinh, tôi, tôi muốn giúp anh gội đầu.”

Vệ Tử Câu lấy tay sờ vào tóc trên trán. “Tôi nhìn trông rất nghèo túng?”

“Không phải, không phải, tôi chỉ muốn giúp anh, giúp anh gội đầu, sau đó đem dầu gội đầu đi, như vậy anh sẽ không nhầm lẫn dầu gội đầu với sữa tắm.”

“Vậy cô có thể thuận tiện giúp tôi tắm luôn không, tôi sợ xả nước cũng không sạch sẽ.” Vệ Tử Câu đứng đắn nói, trên thực tế là cố ý trêu cô, muốn cô biết khó mà lui.

“Tắm? Tôi.”

“Nếu không tiện, gội đầu, tắm tôi tự mình làm được rồi, cô có thể đi rồi.” Hắn từ trên giường đứng dậy, lần mò cố gắng đến phòng tắm.

Lăng Tâm Ảnh do dự đứng tại chỗ, nhìn hắn tiến vào phòng tắm.

Vệ Tử Câu sắp đóng cửa lại, Lăng Tâm Ảnh đột nhiên hô: “Vệ tiên sinh, chờ một chút, tôi giúp anh tắm.” Sau đó đi vào phòng tắm đóng cửa lại.

Cô không muốn đi nhưng cô muốn chăm sóc hắn, cô chỉ cần nghĩ đây là để giúp hắn.

Chuyện này ngoài dự đoán của Vệ Tử Câu, cô gái này báo ân quá tận tình đi, làm cho hắn xác định cô thật sự yêu hắn.

Lăng Tâm Ảnh bắt đầu giúp hắn cởi từng lớp y phục, ngón tay run rẩy. Khi Vệ Tử Câu được cởi chỉ còn lại cái quần lót, cô vội vàng dùng tay xoay người, “Vệ tiên sinh, cái kia, cái đó anh tự mình cởi đi.”

Vệ Tử Câu làm thật, cởi xuống quần lót, cố ý trần truồng ở trước mặt cô. “Cô bây giờ đi ra ngoài còn kịp.”

“Không, tôi muốn giúp anh tắm.” Lăng Tâm Ảnh đi vòng qua phía sau hắn, đem dầu gội đầu đổ trên tóc hắn, như vậy mắt cô sẽ tránh được bộ phận quan trọng.

Gội đầu thì dễ nhưng tắm thân thể thì khó!

Cô căn bản không dám nhìn thân thể hắn, cô tận lực híp mắt, cố gắng không tiếp xúc chỗ ấy, tay tự nhiên cũng đi thoáng qua.

Tay cô theo sữa tắm trên người tiếp xúc da thịt hắn, cảm giác từ ngón tay làm toàn thân cô gằn như tê dại.

“Có nơi cô không tắm đến.” Vệ Tử Câu không khách khí nhắc nhở, không tin cô sẽ không tông cửa mà xông ra. Nếu cô không làm vậy, hắn sẽ rất khó coi.

Tay của cô quá nhẹ nhàng ôn nhu, làm hắn nổi lên phản ứng sinh lý.

“Tôi, chỗ kia dùng nước xả là được rồi.” Cô nói cà lăm.

“Phải lấy tay tắm, hoặc là cô đi ra ngoài ngay bây giờ, về sau không cần làm bất cứ chuyện gì vì tôi, chuyện cổ phần là đủ rồi.”

“Không, tôi muốn chăm sóc anh. Tôi tắm.” Từ trên bụng hắn, tay của cô chậm rãi đi xuống.

Vệ Tử Câu đột nhiên bắt được tay cô, “Cô vì tôi làm nhiều như vậy, chính cô có nghĩ tới là vì cái gì hay không?”

“Tôi muốn báo đáp ân cứu mạng của anh.”

“Không có đơn giản như vậy.”

“Anh hoài nghi tôi đối với anh có ý đồ?” Lăng Tâm Ảnh kinh ngạc nói.

“Tôi hoài nghi cô yêu tôi.”

“Tôi. Không có.” Cô nhất định phải phủ nhận, cô không muốn nghe hắn nói trong lòng hắn chỉ có Sử Đan Kỳ, những lời đó so với đao còn sắc bén hơn.

“Cô có.”

“Không có.” Lăng Tâm Ảnh lắc đầu.

“Cô tuyệt đối có.”

“Được, coi như tôi có nhưng đó là chuyện của tôi, tôi sẽ không gây trở ngại anh yêu Sử Đan Kỳ hay bất kỳ ai khác.” Cô yêu thầm trong lòng cũng được đi!

“Sẽ không, tốt nhất là không, nếu không, cô chỉ chuốc lấy khổ.” Vì Sử Đan Kỳ, hắn phải lạnh lùng với những ai yêu hắn.

Lời nói này giống như một trận gió tuyết, thổi vào lòng của Lăng Tâm Ảnh, đau đớn và lạnh lẽo, cô không thể kìm chế được dòng lệ nóng chảy xuống, có lẽ nó có thể hóa giải được giá lạnh trong lòng cô.

Không nghe cô nói gì, Vệ Tử Câu không nhìn thấy được, không cách nào biết được tâm tư của cô làm hắn cảm thấy luống cuống.

Hắn đưa tay vuốt mặt cô, ngón tay chạm phải hai hàng lệ nóng.

Hắn thu tay lại giận dữ hét: “Chết tiệt! Không cần khóc vì tôi!”

“Tôi. Đột nhiên muốn khóc không được sao? Anh không cần phải để ý đến tôi, anh, tình huống của anh cũng không khá hơn chút nào, Sử Đan Kỳ cô ấy.”

“Cô ấy thế nào?”

“Cô ấy.”

Vệ Tử Câu bị cô làm cho khấn trương, cánh tay hắn mới vừa hạ xuống lại giơ lên, giữ chặt cằm cô, “Nói!”

“Anh phải đứng vững, không nên té xỉu!”

“Cô, cô làm tôi nổi cáu, tôi sẽ cắt đầu lưỡi cô!” Hắn uy hiếp.

“Anh nghe cho kỹ, Sử Đan Kỳ muốn cùng anh trai anh kết hôn!”

“Cô nói lại lần nữa.”

“Sáng hôm nay tôi đi lấy cổ phần nghe được.”

Vệ Tử Câu đột nhiên buông tay, cười lớn, “Ha. Ha.”

Hắn không phải là điên rồi à? “Vệ tiên sinh, anh, anh không cần phải điên! bên ngoài chỗ nào mà không có cỏ thơm, cần gì yêu mền đơn phương một cành hoa! Anh nên thông suốt!” Đều do cô lắm mồm!

“Cô tên là Lăng Tâm Ảnh đúng không?”

Là điên thật rồi? Đột nhiên hỏi tên cô làm gì? “Tôi là Lăng Tâm Ảnh.”

“Tâm Ảnh, tôi cho cô biết một chuyện, Sử Đan Kỳ phải gả cho ai còn chưa biết được.”

“Sao lại chưa biết được? Cô ấy yêu người nào liền gả cho người ấy.” Lăng Tâm Ảnh không cho là đúng nói.

“Ngày cô rơi xuống hồ bơi, tôi đã cùng chú Sử ước định, Sử Đan Kỳ sẽ gả cho tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị. Cô hiểu chưa?”

“Tôi, tôi hiểu rồi!” Chỉ cần hắn lên làm tổng giám đốc thì người kết hôn với Sử Đan Kỳ sẽ là hắn. “Cho nên, anh mới trăm phương ngàn kế muốn làm tổng giám đốc?”

Không, đây chẳng qua là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân khác là bà nội đã phó thác. Nhưng Vệ Tử Câu không muốn giải thích, cho là làm vậy, cô sẽ hết hy vọng đối với mình.

“Không sai.” Hần đáp.

Lăng Tâm Ảnh cảm giác mình thật vĩ đại, giúp người đàn ông mình thích đi giành người phụ nữ khác, loại tình cảm sâu đậm này nên trở thành kỷ lục của thế giới.

Chỉ chớp mắt, đại hội cổ đông đến.

Cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, không thể không nói, bởi vì có Lăng Tâm Ảnh làm bạn.

Vô luận lời nói của Vệ Tử Câu có lạnh nhạt đến đâu, Lăng Tâm Ảnh vẫn đến sau khi tan sở, rồi bắt đầu ồn ào bên lỗ tai hắn. Về sau, cô định chuyển đến ở bệnh viện vì sợ không có đủ thời gian để chăm sóc hắn.

Vệ Tử Câu thức cả đêm chưa ngủ, hắn nghi ngờ cổ phần Lăng Tâm Ảnh lấy về quá dễ dàng. Theo như lời Lăng Tâm Ảnh, cô thậm chí nói muốn chọn hắn làm tổng giám đốc ngay tại chỗ, Vệ Tử Hiên không thể nào không mạnh động.

Tay hắn duỗi tới mép giường, vuốt mái tóc của Lăng Tâm Ảnh đang ngủ trên chiếc giường xếp bên cạnh, hắn thích mái tóc này, còn có âm thanh ồn ào của cô.

Lăng Tâm Ảnh chậm rãi tỉnh lại, “Vệ tiên sinh, sao sớm như vậy anh đã thức dậy? Tôi hiểu rồi, nhất định là vì đại hội cổ đông, anh cao hứng đến không ngủ được.”

Vệ Tử Câu thu tay lại, “Có lẽ là vậy.” Hắn không muốn giải thích.

Lăng Tâm Ảnh thật sự rất hâm mộ Sử Đan Kỳ, cô ấy có thể được Vệ Tử Câu yêu, nhất định là đời trước được đốt hương tốt; vậy cũng không đúng, cô ấy đời này là một tín đồ cơ đốc.

Cô đi xuống, xếp lại chiếc giường.

“Tâm Ảnh, cô muốn giải quyết hôn ước giữa cô và Sử Đan Ny ra sao?” Vấn đề này vẫn làm cho hắn cảm thấy áy náy với cô.

“Đại hội cổ đông kết thúc, tôi sẽ trực tiếp gửi trả lại cổ phần cho chú Sử, chú Sử là một người hiểu lý lẽ, ông sẽ thay tôi giải thích với Sử Đan Ny.”

“Ừ.” Vệ Tử Câu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, để cho Sử Thanh Hoà giải quyết hắn yên tâm hơn.

“Vệ tiên sinh, tôi dẫn anh đến công viên phụ cận một chút, thuận tiện đi ăn sáng, ăn xong rồi đến công ty được không?”

“Được.”

“Cám ơn anh.”

“Tại sao lại cảm ơn tôi?” Hắn là hắn cảm ơn cô mới phải.

“Hôm nay là ngày khai mạc đại hội cổ đông nên về sau sẽ do Sử Đan Kỳ đến chăm sóc anh. Cho nên, tôi cảm ơn anh nguyện ý theo tôi đến một nơi cùng nhau ăn điểm tâm.” Trong âm thanh mềm mại của cô, hàm chứa một tia ghen ngào.

Đáng chết! Hắn nghe được cô đang khóc, hắn biết cô có cảm giác bị tổn thương. “Tôi đã cảnh cáo cô, không cần vì tôi mà khóc!”

“Tôi, tôi khóc là vì vui mừng, vì anh có thể giành lại được người phụ nữ anh yêu.” Trời mới biết cô nào có tốt như vậy.

“Tốt nhất là vậy.”

“Chính là vậy.”

Hai người rửa mặt xong, thay xong quần áo liền ra khỏi bệnh viện. Sáng sớm hôm nay bao phủ bởi sương mù, nhưng lại mát mẻ dễ chịu.

Tay trong tay bước đi chậm rãi, hai người không ai nói câu nào, chỉ cảm thụ sự ấm áp trong lòng bàn tay của nhau.

Ý nghĩa của đại hội cổ đông này rất lớn, nhưng cũng chỉ có mấy người có mặt.

Vệ Tử Câu, Vệ Tử Hiền, Lăng Tâm Ảnh, cộng thêm hai anh em Sử thị đến xem trò vui, cùng với thư ký La ghi chép sổ sách.

Thư ký La cùng Lăng Tâm Ảnh lần đầu tiên gặp mặt dưới tình huống này, hai người hiểu ý cười.

“Tâm Ảnh.” Sử Đan Ny vừa nhìn thấy Lăng Tâm Ảnh, lập tức vui vẻ kéo tay cô, cố gắng kéo cô cách xa Vệ Tử Câu đang đứng bên cạnh.

Hiển nhiên đám chua ai cũng sẽ ăn, bất kể là thông minh hay đần độn.

“Đan Ny, anh buông tay ra.” Lăng Tâm Ảnh cố gắng rút tay bị Sử Đan Ny nắm chặt về, cùng Vệ Tử Câu tạo thành tình cảnh ba người giằng co.

Vệ Tử Câu không muốn buông ra cũng nắm chặt tay Lăng Tâm Ảnh, “Đan Ny, anh nên nghe theo buông tay đi.”

“Nên buông tay chính là anh, Tâm Ảnh là vợ của tôi.” Sử Đan Ny trả lời.

Vợ? Vệ Tử Câu nghe thấy không khỏi chói tai. “Buông tay!”

“Không buông!” Sử Đan Ny kiên trì.

“Anh trai, lòng của vợ anh không đặt trên người anh, anh cho rằng cô ấy làm như vậy là vì cái gì? Lòng của cô ấy đặt trên người Vệ Tử Câu.” Sử Đan Kỳ vừa tiến vào phòng họp, nhìn thấy hai người đàn ông lôi kéo Lăng Tâm Ảnh, cô giống như thua kém so với Lăng Tâm Ảnh, nhất thời nảy sinh ghen tỵ.

“Tâm Ảnh, là thật sao?” Sử Đan Ny uất ức giống như không được ăn.

“Đan Ny, chờ sau khi đại hội cổ đông kết thúc tôi sẽ nói chuyện với anh, anh mau tìm chỗ ngồi đi. Bên kia, bên kia có miếng bánh ngọt lớn, anh nên qua bên đó ngồi.” Lăng Tâm Ảnh lừa hấn.

“Được.” Sử Đan Ny lập tức nghe lời buông tay cô ra, ngồi ở nơi có miếng bánh ngọt.

Tiếp đó, mọi người đều ngồi xuống. Vệ Tử Câu cùng Lăng Tâm Ảnh ngồi cạnh nhau, Vệ Tử Hiền cùng Sử Đan Kỳ ngồi đối diện; đầu khác là thư ký La ghi lại văn kiện, đầu bên kia Sử Đan Ny đã bắt đầu ăn.

Vệ Tử Hiền mở miệng trước: “Tôi thay mặt tổng giám đốc thực thi, tôi nói trước tiên, có ai phản đối không?”

Không người nào phản đối.

Vệ Tử Hiền liền tiếp tục nói: “Tổng giám đốc thực thi, Vệ Tử Câu, vì mắt bị mù phải tiếp nhận trị liệu lâu dài, không cách nào quản lý công việc của công ty. Cho nên, tôi đề nghị bản thân đảm nhiệm chức vị tổng giám đốc.”

“Tôi phản đối.” Vệ Tử Câu mở miệng.

“Tôi cũng phản đối.” Lăng Tâm Ảnh mở miệng theo.

“Vậy hai người muốn ai làm tổng giám đốc? Là một người mù như em?” Vệ Tử Hiền châm chọc hỏi.

“Đương nhiên là một người mù như tôi.” Vệ Tử Câu trả lời trầm ổn.

“Tôi đồng ý.” Lăng Tâm Ảnh phụ họa theo.

“Lăng Tâm Ảnh, cô thật là đần! Nếu Tử Câu lên làm tổng giám đốc, tổng giám đốc phụ nhân chính là tôi, đến lúc đó cô sẽ không có biện pháp ở cùng hấn, tôi khuyên cô nên chọn Tử Hiền.” Sử Đan Kỳ không để ý đến tình cảm cùng phản ứng của Vệ Tử Câu, chỉ sợ mình phải gả cho người mù, cô nói một cách vô tình.

“Tôi vẫn chọn Vệ Tử Câu. Đan Kỳ, tôi chỉ hi vọng cô có thể chăm sóc hấn thật tốt, hấn sẽ là chồng của cô.” Sử Đan Kỳ không muốn nhưng cô cũng không dám.

“Tôi không rảnh chăm sóc một người mù, tôi cũng không thể nào gả cho Tử Câu, cô nên biết, người tôi muốn gả chính là tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị.” Sử Đan Kỳ thẳng thắn nói.

“Vệ Tử Câu sẽ là tổng giám đốc.” Lăng Tâm Ảnh lo lắng Vệ Tử Câu sẽ bị tổn thương nghiêm trọng bởi lời nói của Sử Đan Kỳ, cô đưa tay kéo đồng hồ đeo tay của hắn tỏ ý an ủi.

Vậy mà, mặc cho lời nói của Sử Đan Kỳ có ác độc hơn nữa, Vệ Tử Câu vẫn trước sau như một giữ vững vẻ mặt lạnh lùng.

“Lăng tiểu thư, cô khẳng định Vệ Tử Câu sẽ là tổng giám đốc bởi vì trên tay cô có 20% cổ phần sao?” Vệ Tử Hiên hỏi.

“Không sai.”

“Mời lấy cổ phần của cô ra cho thư ký La xét duyệt.”

Lăng Tâm Ảnh đem túi giấy giao cho thư ký La.

“Thư ký La, gần đây đồ giả đặc biệt nhiều, cô cẩn thận xem xét cổ phần của Lăng tiểu thư có vấn đề hay không?” Vệ Tử Hiên nhắc nhở.

Lời nói này làm Vệ Tử Câu nảy sinh nghi ngờ, biểu hiện của Vệ Tử Hiên hôm nay quá ổn định, giống như hắn có chuẩn bị mà đến. “Tâm Ảnh, cô kiểm tra qua chưa?”

“Tôi xem rồi, không có vấn đề.” Trong lòng cô cũng cảm giác được là có vấn đề. Ngày đó Vệ Tử Hiên xuống cùng Sử Đan Kỳ, thần sắc của bọn họ.

“Hai vị Vệ tiên sinh, cổ phần này là giả tạo.” Thư ký La nói.

“Các người.” Lăng Tâm Ảnh muốn hôn mê, cô thật sự bị gạt.

“Tử Câu, rất xin lỗi, theo quy định của công ty, không thể làm gì khác hơn là tôi lên làm tổng giám đốc. Ha. Ha.”

Sử Đan Kỳ cũng cười theo đi ra ngoài.

Vệ Tử Câu tức giận nắm chặt quả đấm đánh lên bàn hội nghị, hắn biết là có vấn đề!

“Vệ tiên sinh, không cần!” Lăng Tâm Ảnh kéo tay hắn, kiểm tra xem có bị thương không.

Vệ Tử Câu đẩy cô ra, “Tránh ra!”

Sử Đan Kỳ thấy Lăng Tâm Ảnh bị Vệ Tử Câu đẩy ngã xuống đất, hắn đi tới xốc Vệ Tử Câu lên, đem hắn ném vào vách tường.

“Dám bắt nạt vợ tôi!”

Heo ngược vì người yêu biến thành siêu nhân.

Bịch một tiếng, Vệ Tử Câu còn chưa phản ứng kịp, đã ngã xuống đất ngất đi.

“Vệ tiên sinh!” Lăng Tâm Ảnh lập tức bò qua, “Vệ tiên sinh, anh mau tỉnh!”

“Tâm Ảnh, Vệ Tử Câu đánh cô, cô vẫn để ý đến hắn.” Sử Đan Kỳ muốn kéo Lăng Tâm Ảnh.

“Anh buông tay, tôi không thể nào gả cho anh, tôi lấy được cổ phần giả.” Lăng Tâm Ảnh khóc, nằm trên người Vệ Tử Câu.

Sử Đan Kỳ chưa từng tức giận như vậy, lỗ mũi hắn phun ra hơi nóng: “Đan Kỳ, tại sao lại đưa cổ phần giả cho Tâm Ảnh, em hại anh không có vợ, anh đánh nát cái mộng của em.”

“Sử Đan Kỳ, anh dám!” Từ nhỏ đến lớn hắn đều nghe lời cô.

Sử Đan Kỳ bắt được Sử Đan Kỳ, ném lên trên bàn, một tay áp ở lưng của cô để cô không thể động đậy, một tay liên tiếp đánh vào mông cô.

“Đau quá, dừng tay!” Mặc cho Sử Đan Kỳ gào khóc, Sử Đan Ny vẫn dồn sức đánh, không có dấu hiệu ngừng lại.

12. Chương 12

“Tử Hiên, anh mau đến cứu em!”

Vệ Tử Hiên bình thường đánh nhau với Vệ Tử Câu cũng bị hấn ném vào vách tường, hấn đâu dám đến gần, cho nên liền chuẩn mất!

“Vệ Tử Hiên!” Sử Đan Kỳ tức giận kêu, “Mỗi lần có chuyện, anh đều chạy, cái tên khốn kiếp này! Ô ô. . . . Không nên đánh.”

Giống như đại chiến thế giới, tổng giám đốc thực thi trước kính yêu bị bắt nạt thật thảm, thư ký La vội vàng gọi điện thoại cho xe cứu thương đến.

Bởi vì Vệ Tử Câu hiện đang ở bệnh viện nên nhân viên cứu cấp ở trên xe kiểm tra thấy hấn chỉ bị hôn mê không đáng ngại, liền đem hấn về lại bệnh viện cũ.

Thân thể của hấn không có gì đáng ngại, nhưng va chạm kia làm ắt của hấn bắt đầu có cảm giác đau.

Lăng Tâm Ảnh xách trên tay chai rượu, đứng trước cửa phòng chần chừ không muốn vào, rượu là do Vệ Tử Câu muốn cô mua. Cô biết tâm tình của hấn không tốt muốn mượn rượu giải sầu, nhưng bác sĩ nói là vì mắt của hấn, tốt nhất không nên uống rượu hay các loại có chứa chất cồn.

“Lấy ra!” Hấn biết cô mua về rồi.

“Vệ tiên sinh.”

“Lấy ra!” Hấn rống giận.

Lăng Tâm Ảnh không thể làm gì khác hơn là đưa ly cho hấn. “Anh uống ít một chút.”

Vệ Tử Câu cầm lấy, bật nắp chai liền mạnh mẽ rót. “Cô thật sự không biết cổ phần là giả sao? Sợ tôi cười Sử Đan Kỳ?”

“Tôi thật sự không biết.”

Vệ Tử Câu đưa tay về phía trước, bắt được áo trên người cô, liền đem cô kéo vào lòng, kiểm chế trong ngực hấn, “Không phải cô yêu tôi sao?”

“Anh cho là bởi vì yêu anh nên tôi cố ý đưa cổ phần giả để anh không làm tổng giám đốc được, dễ dàng chiếm được anh?” Tình cảm sâu đậm của cô bị vu oan.

“Không phải sao?” Hấn lại rót rượu.

“Anh bởi vì tức giận nghĩ như vậy, hay là thật sự nghĩ như vậy?”

“Tôi thật sự nghĩ như vậy.” Hấn rót rượu lần nữa.

“Tôi cũng không dám có tham vọng xa vời độc chiếm anh, tôi thật sự không biết cổ phần này là giả.”

“Là vì cô sợ giả cho Sử Đan Ny.” Nói xong, hấn lại uống một hớp rượu.

“Không phải như thế.”

“Phải!” Một hớp này hấn uống khốc liệt hơn. “Đây chính là phương thức báo ân của cô, bởi vì yêu tôi mà hại tôi.”

Dù sao ngàn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của cô, cô không muốn giải thích, có giải thích nữa cũng không được gì, càng giải thích hấn càng uống nhiều, sẽ ảnh hưởng đến mắt hấn.

Cô hiện tại chỉ muốn tách khỏi ngực hắn, rời đi nơi này, cô không ở bên cạnh, hắn có lẽ sẽ uống ít một chút. Nàng giật giật thân thể muốn đứng dậy.

“Không cho phép đi! Cùng tôi uống rượu, cùng người yêu cô uống rượu.” Vệ Tử Câu kiềm chặt cô.

“Tôi sẽ nghĩ biện pháp để cho anh lên làm tổng giám đốc trước lễ kết hôn của Vệ Tử Hiên cùng Sử Đan Kỳ.” Lăng Tâm Ảnh suy nghĩ cả ngày, cô quyết định len lén lấy sổ sách có vấn đề của tập đoàn Vệ thị từ trụ sở kế toán ra cho Vệ Tử Câu, để cho hắn dùng quy định của công ty khai trừ Vệ Tử Hiên. Chỉ là, sổ sách không dễ dàng lấy ra ngoài, bọn họ có trách nhiệm giữ bí mật, đây là đạo đức nghề nghiệp, cô có thể sẽ làm tổn hại đến danh dự của trụ sở kế toán của học tỷ.

“Cô cho rằng đại hội cổ đông hôm nay là đùa sao? Không tính là gì hết sao?” Hắn lại hớp một ngụm rượu liền nắm cầm cô, đem toàn bộ rượu đưa vào trong miệng cô.

“Khụ. Khụ.” Lăng Tâm Ảnh bị buộc uống rượu, cô ho không ngừng, “Thật là khó uống..., khụ khụ. Tôi không thể uống!”

“So với tình cảnh của tôi, uống rượu ngon hơn nhiều.” Hắn lại liên tiếp uống hai hớp rượu, dĩ nhiên một hớp kia là hắn lấy miệng mớm cho Lăng Tâm Ảnh.

“Tôi thật sự có biện pháp đưa anh lên làm tổng giám đốc, không cần.” Miệng của cô lại bị Vệ Tử Câu chặn lại, đồng thời uống phải một hớp rượu. “Tôi, đầu của tôi, chóng mặt quá.” Rượu hắn muốn cô mua là rượu mạnh, cô chưa từng uống rượu lại bất ngờ bị bắt uống.

Cô thật sự muốn ngất, Vệ Tử Câu cảm nhận được thân thể của cô trở nên yếu đi, hoàn toàn ngồi trong ngực hắn. “Đứng lên! Cô không phải là muốn đi sao? Bây giờ đi đi.”

“Tôi, tôi không đi được rồi!”

“Muốn uống nữa.”

“Không muốn.”

“Vậy thì đi đi.” Vệ Tử Câu đẩy cô ra khỏi thân thể hắn.

“A! Cái móng thật đau!” Cô trực tiếp ngã xuống trên mặt đất.

Vệ Tử Câu dồn sức uống rượu khiến hắn dễ dàng say, cũng té ở trên giường.

Lăng Tâm Ảnh lão đạo đứng lên, nồng nặc mùi men say: “Vệ tiên sinh, tôi sẽ xin thư ký La đem một ít đồ tới cho anh, hẹn gặp lại.”

Cô đi ra cửa mấy bước, quay đầu lại nhìn hắn một cái, cô thật sự luyến tiếc hắn!

Cô đi lại bên giường, “Vệ tiên sinh, tôi, tôi có thể hôn anh một cái không?” Cảm giác say để cho cô có dũng khí đặt ra yêu cầu trước khi ra đi.

Vệ Tử Câu không có bất kỳ phản ứng nào, nằm không nhúc nhích.

Hắn không phải là không nghe, mà là hắn cũng muốn hôn cô. Mới nãy khi mớm rượu cho cô, hắn đụng phải môi cô, thì có rung động, cho nên hắn mới muốn đuổi cô đi.

Bao nhiêu cô gái tự động yêu thương ôm ấp, đưa lên môi, đưa lên thân thể, hắn không phải là chưa từng chạm qua, dù sao hắn là một người đàn ông chưa lập gia đình.

Nhưng là những thứ rung động kia, bao gồm Sử Đan Kỳ mang lại cho hắn, cũng không có mãnh liệt như đối với cô. Cho nên hắn luống cuống, sợ rung động này, hơn nữa hôm nay cô bởi vì thương hắn mà hại hắn, làm hắn càng thêm hoảng sợ, luống cuống.

Lăng Tâm Ảnh cho là hắn say, vì vậy ngồi lên giường, khẽ chạm vào dung mạo tuấn tú của hắn. “Vệ tiên sinh, tôi chỉ hôn anh một cái thôi, tuyệt đối sẽ không nhiều hơn nữa, tôi đảm bảo.”

Cô chậm rãi cúi đầu khẽ chạm môi hắn, cảm thấy chỉ đụng như vậy hình như không đúng, vì vậy cô đưa lưỡi liếm môi hắn.

Vệ Tử Câu vì bị cô liếm, thật sự muốn mở miệng mắng chửi, đây là hôn sao, đều là liếm miệng hần, còn làm cho hần có ý nghĩ muốn cưỡng bạo cô.

Quái, sao lại không giống như hôn ở trên ti vi? Lăng Tâm Ảnh ngẩng đầu lên, “Vệ tiên sinh, tôi đảm bảo vừa rồi không tính, ta lại hôn anh một cái, một cái cuối cùng.”

Cô lần nữa cúi đầu, dán lên môi hần.

Vệ Tử Câu không khống chế nổi, hần một phen ôm chặt cô, lật người đè cô ở dưới thân, hôn cô.

“Vệ tiên sinh.” Hần không phải đã say sao? “Tôi mới vừa rồi là, là thấy trên môi anh có cái gì đó, cho nên.”

“Cho nên, cô dùng môi giúp tôi lau?”

Thật xấu hổ! “Tôi.”

“Cầu xin tôi dạy cho cô cách hôn, tôi sẽ cân nhắc dạy cho cô.”

Hần muốn dạy cô? “Anh có yêu cầu học phí không?”

“Đương nhiên là có, tôi muốn học phí chính là cô” Vệ Tử Câu cúi đầu hôn cô, nóng hừng hực, để cho cô biết cái gì thật sự gọi là hôn môi.

13. Chương 13

Trời đã sáng, vì muốn khử mùi thuốc mà cửa sổ vẫn chưa đóng, ánh mặt trời rải vào trên giường bệnh.

Sau khi mù, vô luận có bao nhiêu ánh mặt trời, trước mắt Vệ Tử Câu luôn là một mảnh hắc ám, mà bây giờ hần lại nhận được lờ mờ ánh sáng, làm mắt nhói đau.

Hần xoay người, đưa lưng về phía ánh mặt trời, vì còn chút men say làm hần không phát hiện hai mắt mình có thể thấy được chút ánh sáng, chỉ vùi mặt vào cổ Lăng Tâm Ảnh, ôm lấy cô.

Nếu nói tối hôm qua không có say là gạt người, nếu không say hần sẽ không nghe theo rung động của mình muốn Lăng Tâm Ảnh, bỏ qua căng thẳng đối với Sử Đan Kỳ và hiểu lầm đối với cô.

Lăng Tâm Ảnh cũng say, đêm qua, cùng hần say trong nhu tình.

Cô chậm rãi xoay người, đem đầu Vệ Tử Câu kéo nhẹ nhàng vào trong ngực, cô hoàn toàn tỉnh lại.

Không được, cô phải đi gấp, không thể đợi hần hoàn toàn tỉnh lại, tình cảnh kia sẽ rất khó xử, hần nhất định sẽ rất tức giận vì cùng cô phát sinh quan hệ. Dù sao sau này hần cũng sẽ kết hôn với Sử Đan Kỳ, hơn nữa hần hiểu lầm cô quá sâu.

Cô đứng dậy mặc quần áo, ngay cả dừng khí hôn tạm biệt cũng không có, đau lòng lặng lẽ rời đi.

Cô đang chuẩn bị tiến vào thang máy thì bác y tá đang từ bên trong đi ra.

“Cô gái, hốc mắt cô sao lại đỏ như thế? Có phải cái cậu nóng nảy kia bắt nạt cô không?” Bà cũng thay cô bất bình.

“Không có. Bác y tá, về sau làm phiền bác giúp hần sửa sang lại phòng bệnh, tôi sau này sẽ không tới nữa.” Nước mắt Lăng Tâm Ảnh rơi xuống.

“Tại sao lại không tới nữa? Có phải hần đuổi cô đi hay không?” Quả nhiên là người mù, cô gái xinh đẹp biết điều như vậy lại không biết quý trọng.

“Không phải. Hẹn gặp lại.” Lăng Tâm Ảnh ấn phím thang máy.

Không phải? Khẳng định phải, bằng không tại sao lại khóc? Cùng là phụ nữ, tuổi thanh xuân bà cũng đã trải qua, làm sao lại không biết tâm tư của cô.

Trong ngực không có thân thể mềm mại, Vệ Tử Câu lảo đảo có chút chóng mặt, chớp chớp thấy mắt hơi đau, ngồi dậy.

Hình ảnh mơ hồ đêm qua tập hợp lại, nhưng cũng không hoàn toàn. Nhớ kỹ lại rõ ràng, tất cả đều là những hình ảnh triền miên, mất hồn.

Trời ạ! Làm sao hấn lại mất khống chế như vậy? Mà cô cho hấn cảm giác quá tốt, tốt đến độ làm hấn hoàn toàn mất khống chế.

“Tâm Ảnh.” Hấn kêu.

Không nghe được hồi âm, hấn lại khẩn trương, “Tâm Ảnh.”

“Không cần kêu, người đã đi.” Bác y tá đi vào phòng bệnh nói.

“Hôm nay là ngày nghỉ.” Ngày nghỉ cô luôn bên hấn cả ngày.

“Cho dù ngày nghỉ tôi vẫn phải đi làm.”

“Cô ấy đi khi nào?”

“Vừa mới đi.” Bác y tá tức giận trả lời.

“Cô ấy đi nơi nào rồi?”

“Tôi làm sao biết cô ấy đi nơi nào, tôi rất bận, không rảnh đi lo chuyện này. Một mình tôi làm phải nhiều việc, nào là ghi tên, bao thuốc, tìm phòng bệnh, làm công tác vệ sinh, cũng may cô ấy giúp tôi sửa sang lại phòng bệnh của cậu, cậu cứ như vậy mà đuổi người ta đi, cậu thật quá đáng.” Bà vừa dọn dẹp phòng bệnh vừa nhắc đi nhắc lại.

“Tôi đuổi cô ấy đi?” Vệ Tử Câu không hiểu.

“Nếu không cô ấy tại sao lại khóc đi ra ngoài!”

“Cô ấy khóc đi ra ngoài?”

Bác y tá dọn đến giường bệnh, thấy vỏ chai rượu, còn có một vết máu trên giường, bà lớn tiếng nói: “Cái người thanh niên này thật là không muốn sống, cậu muốn nói uống rượu nhiều thất thân là tự nhiên, phải không? Cậu đem người ta ăn còn đuổi người ta đi, tôi không giúp cậu dọn dẹp nữa.”

“Bà nói cái gì? Tối hôm qua, bà nhìn lên chúng tôi?” Vệ Tử Câu hận lúc này không có mắt để nhìn, mà mắt của bà lại có thể nhìn lên bọn họ.

“Ai nhìn lên mấy người, thần kinh!”

“Phòng bệnh này có máy chụp hình?” Vệ Tử Câu không dám tin.

“Bệnh viện chúng tôi không gắn nổi mấy đồ vật này! Không để ý tới cậu nữa.” Bác y tá đi đến cửa, sau đó lại dừng bước, “Tôi giúp cậu đem ra giường đi giặt, có vết máu dính trên đó, thật sự rất khó coi.”

Bà đi lại bên giường.

“Vết máu gì?”

“Cậu đã ngốc mà còn giả bộ, còn vết máu nào nữa ngoài bằng chứng bị thất thân! Đứng lên đi! Chẳng lẽ cậu muốn giữ lại làm kỷ niệm à!”

Lần đầu tiên của cô là cùng hấn? Đêm qua hấn uống say, không chú ý tới điểm này, hấn có thô bạo với cô không? Làm sao hấn lại lo lắng đến vấn đề này?

“Người ta trong sạch lại ngoan ngoãn, một cô gái xinh đẹp cứ như vậy bị cậu chà đạp. Người ta chăm sóc cậu như thế, tôi thấy cậu một chút cảm ơn cũng không có, thật tổn thọ! Nếu mà là tôi, nửa đêm liền chạy.” Bà một bên kéo ra giường, không ngừng nhắc đi nhắc lại.

Vệ Tử Câu đột nhiên bị choáng váng, hoa mắt, mắt lại đau gay gắt. “Y tá, mắt tôi thật đau, làm phiền bà giúp tôi tìm bác sĩ.”

Bác y tá nhìn hấn có vẻ thống khổ, cũng không hiểu được, “Tôi lập tức đi gọi.”

Một tuần sau, thư ký La đem đồ Lăng Tâm ảnh giao cho cô đến bệnh viện.

Đây là cái địa phương quái quỷ gì? Thang máy chậm làm cô tưởng bị hư, cả bệnh viện giống như
Quỷ cốc. Cô nhìn không được run người.

Đến phòng bệnh của Vệ Tử Câu, cửa không khóa, cô nhìn quanh bên trong phòng.

“Thư ký La, vào đi.” Vệ Tử Câu đi ra từ phòng tắm nói.

Oa! Không hổ là tổng giám đốc thực thi sáng suốt, mắt không nhìn thấy, cũng biết là cô! Vì vậy cô đi vào phòng bệnh.

Nhưng cô càng nghĩ càng thấy không đúng, cô vừa rồi không phát ra bất kỳ tiếng vang nào, coi như đoán cũng không thể đoán chuẩn như vậy! Cô đi tới trước mặt Vệ Tử Câu đưa tay quơ quơ.

“Mắt của tôi rất tốt.” Nhờ có Sử Đan Ny, đánh bậy đánh bạ ném cho hấn một ít ánh sáng.

“Thật sự rất tốt?” Thư ký La không thể tin nhìn hấn, “Vậy tôi mặc quần áo màu gì?”

“Màu lam.”

“Nhất định là anh đoán, anh biết tôi thích màu lam. Tôi mang loại giày gì?”

Vệ Tử Câu cúi đầu nhìn giày cô, “Cô có thể lật váy của cô lên, cho tôi xem cô mặc quần màu gì.”

“Lại chọc ghẹo tôi.” Cô cầm ví da đánh xuống cánh tay hấn.

Thật ra, chồng của thư ký La là bạn học của Vệ Tử Câu, cho nên tuy là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có chút đùa giỡn vô hại.

“Tâm Ảnh muốn cô mang đồ tới cho tôi?” Hấn nhớ cô đã nói vào đêm hôm đó.

Cả tuần nay hấn không ngừng nhớ đến cô, trong đầu phác họa diện mạo cô, đồng thời cũng muốn giải thích chuyện cổ phần giả, hấn đã không đúng khi hiểu lầm cô?

“Cô ấy muốn tôi đem những sổ sách này giao cho anh, những thứ này có thể giúp anh xoay người.” Thư ký La đem một túi giấy giao cho hấn.

“Sổ sách?” Vệ Tử Câu không hiểu.

“Anh không biết cô ấy làm kế toán sao? Cô ấy làm trong trụ sở kế toán cùng chúng ta hợp tác, sổ sách công ty đều do cô ấy làm, những thứ này đều là bằng chứng anh trai anh làm chuyện bậy bạ, kế toán lằng lằng muốn anh đem những thứ này đi xử lý anh trai anh.”

Hấn đầu chỉ không biết cô là kế toán, có lẽ nên nói, trừ tên cô ra cùng một chút chuyện khi bé, những thứ khác hấn đều không biết.

“Chỉ là, kế toán Lăng làm vậy là vi phạm đạo đức nghề nghiệp, nếu anh trai anh truy cứu tới, cô ấy làm ở sở kế toán không tuân theo hiệp ước, sẽ khó thoát tội.” Thư ký La bất an nói.

“Tôi sẽ không để cho cô ấy gánh trách nhiệm này, chuyện này tôi sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Cô ấy còn muốn tôi thay mặt nói xin lỗi anh.”

“Xin lỗi? Cô ấy tại sao lại muốn xin lỗi tôi?”

“Cô ấy nói cô ấy sửa lại sổ sách tốn cả tuần lễ, không kịp ngăn cản anh trai anh kết hôn với Sử Đan Kỳ, cô ấy xin lỗi.” Thư ký La chú ý thái độ của hấn, nói xong mà trong lòng sợ run, sợ hấn lỡ may không cách nào tiếp nhận được đả kích này, cô thành vật hy sinh đứng mũi chịu sào.

Không nghĩ tới Vệ Tử Câu chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tái ông thất mã, họa phúc khôn lường!”

Nghĩ thoáng vậy là được rồi. “Vậy anh tính khi nào về công ty?”

“Thị lực của tôi chỉ khôi phục được một nửa, có thể phải chờ thêm ít ngày.”

“Anh phải tiếp tục ở lại bệnh viện cũ nát này?” Thư ký La hỏi.

“Nát thì nát, lần này mắt tôi có thể khôi phục thị lực, một nửa công lao là nhờ ông bác sĩ nơi này. Không nghĩ tới ông bác sĩ này chuyên ngành nhãn khoa ở Nhật Bản năm xưa, ông từng có bệnh nhân bị như vậy, ông cũng coi là bác sĩ tài năng.” Coi như trời không phụ hần, để cho hần gặp được bác sĩ tốt.

“Vậy anh cứ tiếp tục ở lại. Đúng rồi, anh cùng kế toán Lăng xảy ra chuyện gì? Tại sao cô ấy không trực tiếp đưa đồ cho anh, trực tiếp nói xin lỗi với anh?”

“Có một ít hiểu lầm. Chờ tôi về công ty sẽ tìm cô ấy.”

“Vậy tôi đi trước.”

Vệ Tử Câu đưa cô tới cửa, “Tôi sẽ sớm trở về, không cần quá nhớ tôi.”

“Tôi mới lười nhớ anh, ngược lại mấy nhân viên nữ khác thì phải mong chờ mỗi mắt rồi.” Cô vẫy tay chào tạm biệt.

14. Chương 14

Đã là nửa đêm, biệt thự Vệ gia lớn như thế cũng được thấp sáng rực rỡ, chỉ vì Sử Đan Kỳ không ngủ được nên đứng dậy mắng người giúp việc cho hả giận.

Vì sao không ngủ được? Bởi vì kể từ khi lên làm tổng giám đốc và sau khi kết hôn, Vệ Tử Hiên không về nhà vào ban đêm, Sử Đan Kỳ thì thất tình về Mỹ, chỉ còn lại cô đơn độc trông coi toàn bộ biệt thự.

Hai người giúp việc thỉnh thoảng giường mất thật to, thỉnh thoảng lại mơ màng muốn chống lại cơn buồn ngủ.

Thật là xui xẻo, ngày thì làm, đêm còn bị kêu lên làm nơi trút giận, hơn nữa còn không tính tiền làm thêm giờ.

“Hai người nói, hàng đêm Đại thiếu gia đều về nhà trễ như vậy, không, phải nói là về nhà sớm như vậy.” Hình như trời sáng mới trở về. “Hắn rốt cuộc là đi đâu?”

Hai người giúp việc lắc đầu. Bọn họ chỉ phụ trách chuyện trong nhà, không phụ trách theo dõi, làm sao biết Đại thiếu gia đi đâu?

Đoán thì đoán được, nhưng Đại thiếu gia đã cảnh cáo bọn họ, dù bị nghiêm hình tra khảo, cũng không thể nói một câu bất lợi về hần.

“Vậy các người nói, trước kia Đại thiếu gia có thường như vậy không?” Sử Đan Kỳ đổi phương pháp tra hỏi, không tin cô không tra ra được.

Hai người giúp việc hai mặt nhìn nhau, mãnh liệt lắc đầu.

Hỏi cũng không được! Cô phải nghĩ biện pháp đem mặt thật của Vệ Tử Hiên lật ra, sau khi kết hôn, hần đối với cô không nhiệt tình như trước, cô nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

“Hiện tại tôi hỏi hai người vài vấn đề, một vấn đề một nghìn đồng; hơn nữa, vô luận hai người nói gì, qua ngày mai, tôi liền đem nó quên hết.” Uy hiếp không được thì dụ dỗ.

Một vấn đề một nghìn đồng? Hai người giúp việc mắt lập tức sáng lên, cơn buồn ngủ liền biến mất. “Đại thiếu phu nhân, có chuyện gì cứ hỏi.”

“Trước kia, Đại thiếu gia có thường như vậy không?” Sử Đan Kỳ hỏi lần nữa.

“Có”

Một nghìn đồng đưa đến tay bọn họ, “Biết hần đi đâu không?”

“Chúng tôi nghe nói Đại thiếu gia thích chạy đến những nơi có gái đẹp, có lúc còn thuận tiện mang về nhà, cho nên thường cãi nhau với Nhị thiếu gia.”

Lại đem một nghìn đồng cho bọn họ, Sử Đan Kỳ đang trong cơn giận dữ. “Hai người còn biết những gì? Tất cả đều nói ra! Tất cả số tiền này sẽ là của hai người.” Cô cầm một xấp tiền mặt đặt trên bàn.

Một xấp tiền này khiến hai người giúp việc đem Đại thiếu gia bọn họ ra bán, về tình yêu của hắn, trăng gió ra sao toàn bộ nói ra hết.

Sử Đan Kỳ nghe xong muốn ngất, cô ngã lên ghế, vì mình chọn sai chồng mà hối hận không kịp, đám cưới thể kỷ kia đã trở thành một trò cười lớn.

“Đại thiếu phu nhân, thật ra thì Nhị thiếu gia của chúng tôi mới là người đàn ông tốt, hơn nữa hắn cũng rất thích cô, thật là đáng tiếc!” Hai người giúp việc tặng miễn phí một đồng ưu điểm về Vệ Tử Cầu.

Sử Đan Kỳ càng nghe tâm càng loạn, càng nghe tâm càng phiền, cô có chút thất thần nói: “Hai người đi ngủ đi, tôi sẽ không nói cho Đại thiếu gia những gì hai người nói ra.”

“Cám ơn Đại thiếu phu nhân, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cô nào có tinh thần nghỉ ngơi, cô nghĩ mình nên làm gì bây giờ? Cưới cũng cưới rồi, trừ ly hôn ra cô còn có thể làm gì?

Cô làm sao lại gả ột người đàn ông phong lưu như vậy, loại đàn ông đó sẽ không quý trọng quá lâu một người phụ nữ; tựa như hiện tại, đem cô đặt trong nhà, một mình đi chơi bởi trăng hoa.

Cô không khỏi nghĩ đến Vệ Tử Cầu, hắn yêu cô mà cô lại không muốn người mù như hắn.

Một tháng sau ——

Hai tấm vé mời nằm trong hộp thư ở trụ sở kế toán, trong đó có một tấm mời người phụ trách trụ sở kế toán, có tên Lăng Tâm Ảnh.

Cô gái trẻ đem vé mời đến bàn làm việc của hai người, phong thư màu tím in chữ vàng chiếu lấp lánh, đặc biệt chói mắt.

Chủ tịch tập đoàn xây dựng Vệ thị, Vệ Tử Cầu kính mời

Lăng Tâm Ảnh cầm vé mời chạy tới phòng làm việc của học tỷ. “Học tỷ!”

Diệp Ninh đang nói chuyện điện thoại, cô nhìn Lăng Tâm Ảnh rồi ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô đi vào chờ một chút. “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, chúng tôi nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Gác điện thoại xuống, cô lập tức nói với Lăng Tâm Ảnh: “Cơ hội lấy công chuộc tội của em đã đến! Tập đoàn Vệ thị muốn ký hiệp ước với chúng ta trong năm năm.”

Tại sao Diệp Ninh lại nói vậy, bởi vì Lăng Tâm Ảnh len lén đem sổ sách tập đoàn Vệ thị cho Vệ Tử Cầu, sau đó lập tức đi tự thú với Diệp Ninh xin giải quyết.

Diệp Ninh mặc dù tức giận, nhưng lại không làm gì cô, chỉ hy vọng Vệ Tử Hiên không kịp truy cứu để cho Vệ Tử Cầu giải quyết, càng hy vọng sổ sách có thể giúp Vệ Tử Cầu lên làm tổng giám đốc, tiếp tục hợp tác với cô.

Quả nhiên, không phụ lòng cô.

“Học tỷ, em không đi, chị đi là được rồi.” Lăng Tâm Ảnh thấy trên bàn cô cũng có.

“Tại sao không đi? Em nhất định phải đi, Vệ Tử Cầu mà mất hứng không ký hợp đồng với chị thì làm sao bây giờ? Cô thư ký mới vừa gọi điện thoại mời, nói hai người chúng ta cần phải đến.”

“Không, em không thể đi, em sợ Vệ Tử Cầu sẽ giết em, chị cũng không phải không biết chuyện của hắn.” Bởi vì tình cảm tốt, chuyện gì Lăng Tâm Ảnh cũng nói cho cô biết, đây cũng là một trong những nguyên nhân Diệp Ninh không có xử phạt cô.

Cô len lén sửa lại sổ sách, dĩ nhiên không có quang minh chính đại làm nhanh, làm trễ nãi hấn ngăn cản Sử Đan Kỳ kết hôn cùng Vệ Tử Hiên; lại thêm hiểu lầm từ trước, hấn nhất định sẽ giết cô.

“Không thể nào? Có lẽ hấn chỉ muốn nói cảm ơn với em.” Diệp Ninh cảm thấy cũng có thể, Vệ Tử Câu sẽ không như vậy mà không biết ơn!

“Nhất định sẽ. Chị không biết hấn yêu Sử Đan Kỳ thế nào đâu, em đối với hấn liên bé nhỏ không đáng kể.” Lăng Tâm Ảnh khẳng định nói.

“Nhưng hiệp ước năm năm cũng không thể buông tha, tập đoàn Vệ thị là khách hàng lớn, không có nó, chị có thể sẽ không phát tiền thưởng cuối năm, cũng không có tiền mua bảo hiểm lao động.” Diệp Ninh do dự giữa mạng sống của học muội và tình hình lâu dài của công ty.

“Em không cần tiền thưởng cuối năm, em sẽ tự mua bảo hiểm lao động, với lại chỉ cần đưa mười tháng tiền lương trong một năm là được rồi.” Tiền tài là vật ngoài thân, bảo vệ mạng sống quan trọng hơn.

Diệp Ninh nghiêm túc hỏi, “Tâm Ảnh, nếu các khác nhân viên cũng giống em, vậy em có thể không đi sao?”

“Bọn họ dĩ nhiên không thể nào giống em được.”

“Vì tiền đồ của công ty, em phải đi.” Không phải cô không để ý đến sống chết của học muội, cô ấy đi không nhất định sẽ chết mà công ty nhất định sẽ có tiền đồ.

“Học tỷ chăm sóc học muội như vậy sao?” Đưa sống chết của cô ra ngoài suy xét?

“Chị đã nói với em, Vệ Tử Câu không nhất thiết nhìn thấy em, em chỉ cần ở trước mặt hấn lúc nói chuyện với chị, sau đó thừa dịp hấn không chú ý chuồn đi không được sao?”

“Được sao?” Lăng Tâm Ảnh hoài nghi hỏi.

“Nếu không được thì, chị sẽ bảo vệ em.”

“Chị bảo vệ em?”

“Không tin à?”

“Được, em đi. Nhưng chỉ là muốn cho hấn biết em đến, sau đó em sẽ đi, những thứ khác em cũng mặc kệ, chính chị cùng Vệ Tử Câu nói chuyện hiệp ước.”

Diệp Ninh ra dấu OK với cô.

15. Chương 15

Vệ Tử Câu mở bữa tiệc này ở biệt thự Vệ gia, chỉ là muốn các công ty có quan hệ hợp tác biết được hấn hiện là tổng giám đốc tập đoàn Vệ thị.

Nhìn vào gương thất cà vạt, hấn cũng muốn thấy diện mạo của Lăng Tâm Ảnh. Muốn gặp cô là một trong những mục đích hấn muốn mở bữa tiệc này.

Leng keng! Căn phòng cách vách lại truyền tới âm thanh đập đồ, phá vỡ hình ảnh hấn mới vừa chuẩn bị.

Từ khi hấn về nhà, không có một phút yên bình. Không phải Vệ Tử Hiên gây gỗ, đánh nhau với Sử Đan Kỳ, thì chính là Sử Đan Kỳ lợi dụng Vệ Tử Hiên không có ở nhà tới quấy rầy hấn.

“Tôi muốn ly hôn!” Sử Đan Kỳ rống to, sợ Vệ Tử Câu ở phòng bên cạnh không nghe thấy. Cô muốn cho hấn biết, cô vì hấn mà ly hôn.

Hấn đã từng yêu cô như vậy, chỉ cần cô quay đầu lại, hấn nhất định còn muốn cô.

“Cô bị thần kinh à, muốn ly hôn cả ngày lẫn đêm! Tôi mất vị trí tổng giám đốc, có phải xem thường tôi rồi không?” Vệ Tử Hiên cũng hầm hừ.

“Anh mất vị trí tổng giám đốc là đúng rồi, tự tiện lợi dụng tiền công ty nuôi tình nhân, tôi có mắt như mù nên mới giả cho anh, tôi muốn ly hôn!”

“Muốn ly hôn cũng được, cô nghĩ ly hôn rồi trở về tìm Tử Câu đúng không? Cô cho rằng hấn còn có thể muốn cô sao? Không cần nghĩ mình xinh đẹp liền cho rằng hấn có thể mặc cho cô định đoạt. Phụ nữ không có nội hàm một khi lên giường cùng đàn ông, sẽ làm cho họ cảm thấy cô ta không thú vị, tựa như cô.” Vệ Tử Hiên nhẩn tâm mĩa mai.

Vẫn chưa có ai dám nói cô như vậy, chỉ là đàn ông ở chung một chỗ với cô quả thật cũng duy trì không được lâu, nhưng cũng không thể chứng minh cô không thú vị. “Vệ Tử Hiên, tôi giết anh!”

Tiếp đó, là một hồi âm thanh đập đồ lạch cạch, leng keng.

Người phụ nữ không có nội hàm một khi lên giường cùng đàn ông, sẽ làm cho họ cảm thấy cô ta không thú vị? Vệ Tử Câu lặp lại những lời Vệ Tử Hiên vừa nói.

Rất có đạo lý, không nghĩ tới cả ngày chơi gái, cũng có thể học được đạo lý này.

Ra khỏi phòng, hấn đi đến phòng của Vệ Tử Hiên, “Dừng tay!”

Vừa thấy Vệ Tử Câu, Sử Đan Kỳ lập tức thả cây đèn trong tay, uất ức khóc, “Tử Câu, hấn đồng ý ly hôn rồi, anh phải làm chứng cho em.”

“Lát nữa chú Sử sẽ tới, bây giờ tôi chuẩn bị đi phi trường đón ông ấy, vấn đề của hai người để ông ấy thay hai người giải quyết.” Dứt lời, Vệ Tử Câu xoay người rời đi.

Sử Đan Kỳ lập tức đi theo ra ngoài, “Tử Câu, là anh tìm cha em tới sao?”

“Không sai.” Hấn không có dừng bước.

Sử Đan Kỳ tiếp tục đi cùng hấn, “Tử Câu, anh nên biết em ly hôn là vì anh, em sợ cha sẽ không để cho em ly hôn, anh cùng em cầu xin cha, để ông thành toàn cho chúng ta.”

Vệ Tử Câu đột nhiên dừng bước, rất nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô, sau đó vuốt mái tóc quăn màu nâu rồi bỏ đi không nói một câu.

Sử Đan Kỳ nhìn bóng lưng xinh đẹp của hấn cười, hấn còn say mê cô.

Vừa tiến vào biệt thự Vệ gia, toàn thân Lăng Tâm Ảnh cảm thấy không được tự nhiên, cô nhìn lướt qua tất cả đàn ông bên trong đại sảnh, cô muốn thấy nhưng cũng sợ phải thấy Vệ Tử Câu.

“Tâm Ảnh, tìm được hấn chưa?” Diệp Ninh cũng chưa tìm thấy Vệ Tử Câu.

“Còn chưa có. Tìm được.” Đúng lúc Lăng Tâm Ảnh nhìn thấy hấn, hấn đang nói chuyện với một người đàn ông khác.

“Chúng ta qua đó chào hỏi.” Diệp Ninh nói.

“Nói hay lắm, em chào hỏi xong liền đi.” Lăng Tâm kéo theo Diệp Ninh đi về phía Vệ Tử Câu.

“Vệ tổng giám đốc, anh khỏe chứ, tôi là Diệp Ninh.” Diệp Ninh đến bên người Vệ Tử Câu nói.

Vệ Tử Câu lập tức xoay người, nhìn chăm chú vào hai cô gái quyến rũ trước mắt, một người trong đó có vẻ đơn thuần, trong sáng, khiến tầm mắt hấn dừng lại thêm mấy giây, hấn đang suy đoán ai sẽ là Lăng Tâm Ảnh?

“Diệp tiểu thư, chào cô.” Hấn lễ phép vươn tay. Ai cầm tay hấn, người đó chính là Diệp Ninh, một người khác dĩ nhiên sẽ là Lăng Tâm Ảnh.

Diệp Ninh lập tức cầm tay Vệ Tử Câu, “Anh khỏe chứ, Vệ tiên sinh, Tâm Ảnh cũng đến.”

Cô gái đơn thuần, trong sáng là Lăng Tâm Ảnh!

“Vệ, Vệ tiên sinh, tôi đã đến.” Lăng Tâm Ảnh giương mắt nhìn chăm chú vào hấn, phát hiện tầm mắt của hấn hoàn toàn đặt trên người mình, nhưng mắt của hấn không thể tập trung tiêu cự, tại sao lại như vậy?

Cô vội vàng hạ mí mắt, không thể nghĩ nhiều, giật nhẹ Diệp Ninh, nhỏ giọng nói; “Em phải đi.”

Diệp Ninh nhìn cô gật đầu một cái.

Lăng Tâm Ảnh không muốn rời xa, gương mặt liếc hắt một cái, ánh mắt của hắn sáng lên làm cô hoảng hốt lập tức xoay người rời đi.

“Tâm Ảnh, muốn đi nhanh như vậy sao?” Vệ Tử Câu hỏi.

Lăng Tâm Ảnh lập tức xoay người đi tới, “Anh.”

Vệ Tử Câu kéo tay cô, “Diệp tiểu thư, việc có liên quan đến hiệp ước, thư ký của tôi sẽ cầm hợp đồng giao cho cô, cô xem qua nếu có vấn đề gì, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi, tôi mang Tâm Ảnh đi.”

“Nhưng là.” Diệp Ninh còn không kịp lên tiếng, đã thấy hai người đi lên lầu.

“Vệ tiên sinh, mắt của anh.” Lăng Tâm Ảnh kinh ngạc hỏi.

“Rất tốt.” Vệ Tử Câu dẫn cô vào phòng.

“Chúc mừng anh. Chỉ là. Anh dẫn em đến nơi này làm gì?” Mỗi lần hắn buông tay ra, cô lập tức kéo dài khoảng cách với hắn, còn cầm gối trên giường của hắn che ở trước ngực.

“Em đang làm gì vậy?” Vệ Tử Câu buồn cười hỏi.

“Em, em không phải cố ý hại anh không ngăn cản kịp Vệ Tử Hiên kết hôn với Sử Đan Kỳ, anh. Anh không phải sẽ tức giận mà muốn giết em đấy chứ? Em. Học tỷ giúp em với.”

“Ha ha, anh sao lại muốn giết em, em thật hấp dẫn.” Hắn nhanh chóng kéo cô lại, ôm cô vào trong lòng.

“A! Vệ tiên sinh, anh buông em ra, em thật sự không cố ý, anh nghe em giải thích, em thật sự không biết cổ phần là giả, em cũng không dám yêu anh, anh buông em ra!”

“Anh tin em, nhưng em phải tiếp tục yêu anh.” Vệ Tử Câu kéo cô ngã xuống giường, đè lên cô.

Lăng Tâm Ảnh cho là hắn vì tức giận mới nói như vậy, cô dùng sức lắc đầu, “Em thật sự không dám.”

Vệ Tử Câu giữ chặt mặt cô, cúi đầu xuống hôn, dùng tất cả nhu tình hóa giải sự sợ hãi của cô đối với hắn.

“Vệ tiên sinh, anh.” Uống lộn thuốc sao?

“Ngoan ngoãn ở trong phòng chờ anh, anh có lời muốn nói với em, anh hiện tại phải đi xuống chào hỏi khách khứa trước.” Hắn vừa hôn nàng vừa nói.

Lăng Tâm Ảnh như bị dính ma chú của hắn gật đầu một cái.

Vệ Tử Câu đi xuống lầu, Vệ Tử Hiên luôn ở phòng bên cạnh thấy hắn đem Lăng Tâm Ảnh vào phòng, liền nổi lên ý đồ xấu.

Nếu không vì Lăng Tâm Ảnh, hắn bây giờ còn đang ổn định làm tổng giám đốc, nếu giết người có thể vô tội, hắn nhất định sẽ giết cô!

Không, giết cô thì quá đáng tiếc; nếu nói Sử Đan Kỳ là tiên nữ phương Tây thì cô là tiên nữ Trung Quốc, hắn còn chưa có thưởng thức qua cô gái nào giống cô, không biết có thú vị hay không.

Tiên nữ phương Tây vài ba lời liền có thể lên giường, muốn làm tiên nữ Trung Quốc sợ rằng phải nói vạn ngữ; chỉ là, hắn không có kiên nhẫn nói nhiều như vậy, vậy thì bỏ thuốc sẽ nhanh hơn.

Hắn ở trong phòng rót hai ly rượu, trong đó có một ly bỏ thuốc mê mang đi, tiếp đó gõ cửa phòng Vệ Tử Câu. Hắn tin rằng Vệ Tử Câu sẽ không trở về phòng nhanh như vậy.

Mở cửa đương nhiên là Lăng Tâm Ảnh. “Là anh? Có chuyện gì sao?”

“Cô khiến tôi mất đi vị trí tổng giám đốc, cô nói không có chuyện gì sao?” Vệ Tử Hiên vào trong phòng, đóng cửa phòng lại.

Lăng Tâm Ảnh lui lại mấy bước, “Do anh làm vậy không thể trách tôi. Anh tốt nhất không được làm loạn, phía dưới đều có người, tôi kêu lên, sẽ có rất nhiều người đến.”

“Cô không cần phải khấn trương, thật sự là do tôi làm bậy, tôi chỉ tìm cô uống rượu, uống xong ly rượu này, chúng ta quên hết ân oán trước kia.” Nói xong, Vệ Tử Hiên uống ly rượu không bỏ thuốc, sau đó đem một ly rượu khác đưa tới trước mặt Lăng Tâm Ảnh.

Lăng Tâm Ảnh lắc đầu từ chối.

“Không nể mặt tôi sao? Chỉ một ly rượu, quên hết ân oán giữa chúng ta, cô không phải hy vọng chúng ta thành kẻ thù chứ!”

Cô dĩ nhiên không hy vọng có kẻ thù, vì vậy cô nhận lấy rượu, “Uống xong sẽ không còn ân oán nữa?”

“Không sai, sẽ xóa bỏ hết.”

Lăng Tâm Ảnh chịu đựng rượu cay, nhanh chóng uống hết. Cô đem ly trả lại cho Vệ Tử Hiên, “Anh có thể đi ra ngoài.”

“Không vội.” Hắn ngược lại đi đến bên giường ngồi xuống.

“Mời anh đi ra ngoài, đây không phải là phòng của anh.”

“Đây cũng không phải phòng của cô.”

“Anh. . . .” Lăng Tâm Ảnh cảm thấy hành động của hắn rất kỳ lạ, cô từ từ đi đến cạnh cửa, hắn không ra thì cô ra!

Mà cô mới chạm tới nắm cửa, chưa kịp mở cửa liền mất đi tri giác, ngã xuống đất.

Vệ Tử Hiên kịp thời đón lấy cô, ôm cô đặt trên giường, lộ ra một chút ý cười thỏa mãn, giúp cô cởi áo, tháo dây lưng, dục vọng nổi lên.

Cởi ra nút áo thứ nhất trên quần áo cô, nút áo thứ hai.

16. Chương 16

Phanh! Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Vệ Tử Câu nhanh như chớp đâm vào mặt của Vệ Tử Hiên, còn đá cho hắn một cước.

Hắn ở đại sảnh liếc thấy Tử Hiên đi vào phòng hắn.

“Đáng ghét! Em lên nhanh như vậy làm gì?” Vệ Tử Hiên đau đến đứng không nổi.

Vệ Tử Câu tóm lấy cổ áo hắn, nâng hắn lên, đâm vào bụng hắn. “Anh dám đụng vào người phụ nữ của tôi, đừng trách tôi không đếm xỉa đến tình anh em.”

Vệ Tử Hiên dùng ống tay áo lau đi máu trên khóe miệng, “Người phụ nữ của em?”

“Anh chú ý nghe cho kỹ, Lăng Tâm Ảnh là người tôi muốn kết hôn, anh dám có ý gì với cô ấy, tôi sẽ đánh anh thành người mù.”

“Em kết hôn cùng cô ấy?” Vệ Tử Hiên không tin nói.

“Không sai. Tôi mời chú Sử đến giúp tôi chứng hôn, Còn nữa..., tôi muốn vợ chồng hai người dọn ra ngoài, nơi này là tài sản của tôi, anh đã đem một nửa kia bán cho tôi, anh nên nhớ. Cút!”

Vệ Tử Hiên nhếch nhác đi ra khỏi phòng Vệ Tử Câu.

Lăng Tâm Ảnh cả đêm không tỉnh, cô chưa từng ngủ sâu như vậy.

Vừa mở mắt ra, cô thậm chí không biết mình đang ở đâu, cho đến khi thấy Vệ Tử Câu ôm cô, hết thấy những gì xảy ra đêm qua đều trở lại trong đầu.

Cô nhìn quần áo mình, mặc dù hoàn hảo như lúc ban đầu nhưng cô vẫn vội vàng lay tỉnh Vệ Tử Câu. “Vệ tiên sinh, anh tỉnh tỉnh, em, em không phải đã bị anh trai anh. . . .” Cô khấn trương đến phát khóc.

“Không có. Anh kịp thời cứu em, không có sao.” Vệ Tử Câu ôm cô vào trong ngực, hôn cô, che chở cho cô.

“Anh lại cứu em?” Cô thật sự không muốn thiếu hân bất kỳ ân tình nào nữa.

“Không sai. Lần này em tính báo đáp anh cái gì?”

“Mắt của anh rất tốt, không cần người chăm sóc, mà em không có gì cả, anh muốn em báo đáp anh thế nào?”

“Gả cho anh.”

“Anh nói cái gì?” Lăng Tâm Ảnh kinh ngạc trợn tròn hai mắt.

“Gả cho anh, coi như là em báo đáp ân tình của anh.”

“Tại sao muốn em gả cho anh? Anh không phải là vì Sử Đan Kỳ đã kết hôn nên bị kích động quá sâu đấy chứ, nhất thời không nghĩ được gì, bị rối loạn thần kinh đi?” Rất có khả năng này.

“Tâm Ảnh, anh rất bình thường. Dù sao em cũng phải gả cho anh, anh đã chuẩn bị hôn lễ rất tốt, chú Sử sẽ chứng hôn cho chúng ta.” Vệ Tử Câu không cho cự tuyệt nói.

“Không, anh nhất định là không bình thường. Nếu như anh bị rối loạn thần kinh, em sẽ chăm sóc anh, để báo đáp ân cứu mạng của anh.” Cô lấy tay hất ra đi xuống giường.

Vệ Tử Câu liền đem cô đè dưới thân, “Anh như vậy thật sao? Mắt vừa khỏi liền bị rối loạn thần kinh? Vậy em thật sự không muốn gả cho anh, không hề yêu anh nữa?”

Lăng Tâm Ảnh không muốn trả lời, giận hờn sao lại hỏi vậy? Khi yêu một người, có thể nói không yêu liền không yêu sao? Còn thiết thời là hân yêu Sử Đan Kỳ đến chết đi sống lại.

Cô quay đầu, “Em muốn đi về.”

“Tâm Ảnh, trả lời anh, không được trốn.” Hân không có ý buông cô ra.

“Anh không phải là yêu Sử Đan Kỳ sao? Không có cô ấy cuộc đời anh là một mảnh hắc ám không phải sao? Vậy anh nên biết, yêu chân chính không phải nói ngừng là có thể ngừng.”

Câu trả lời của cô cùng giọng điệu chua chát làm hân rất hài lòng, chỉ là. . . . “Anh chưa từng nói qua không có cô ấy cuộc đời của anh sẽ là một mảnh hắc ám, em không được nói lung tung.”

“Em mới không có nói lung tung.”

“Chúng ta sẽ kết hôn.”

“Trừ phi anh nói cho em biết tại sao? Nếu không, em không kết hôn.” Lăng Tâm Ảnh kiên trì không đáp ứng.

Vệ Tử Câu vuốt tóc cô, “Bởi vì em yêu anh, bởi vì em để cho anh cảm động, bởi vì em lại thiếu anh một ân cứu mạng.” Bởi vì cô có thể làm cho hân thoát khỏi Sử Đan Kỳ.

Hân không thể tiếp tục yêu người phụ nữ không đáng giá đó.

“Những lý do này em không chấp nhận.” Trừ phi hân yêu cô.

“Bất kể em có nhận hay không, em cũng phải báo đáp ân cứu mạng của anh.”

“Anh không thể đem cái này ra uy hiếp em.”

“Anh liền có thể.” Vệ Tử Câu hôn cô, cởi quần áo cô, để cho cô biết quyết tâm hân muốn kết hôn cùng cô; cũng là cho cô biết, cô căn bản không thể cự tuyệt hân.

Hôn lễ thật sự được cử hành. Lăng Tâm Ảnh cảm thấy, thật giống như một giấc mộng, hoặc như một trò đùa; bất kể là cái gì, tóm lại chính là không có cảm giác chân thật.

Con người sắc bén của Sử Đan Kỳ trừng cô, làm cô không có cảm giác an toàn, không rõ nguyên nhân Vệ Tử Câu cười cô, để cho cô vài lần có ý định muốn chạy trốn khỏi hôn lễ.

Hôn lễ kết thúc, tiệc tân khách xong xuôi, tất cả đều trở về đại sảnh của Vệ gia, trừ Vệ Tử Hiên, hẳn đã dọn ra ngoài, mà Sử Đan Kỳ vẫn còn ở lại Vệ gia, nói là muốn ly hôn với Vệ Tử Hiên.

“Tử Câu, Tâm Ảnh, ngồi xuống đi.” Sử Thanh Hoa nói.

Vệ Tử Câu cùng Lăng Tâm Ảnh ngồi xuống sát bên nhau, Sử Đan Kỳ cũng cùng bọn họ ngồi xuống ở phía đối diện, gương mặt so với tảng đá trong hầm phân còn thối và cứng hơn.

“Chú Sử, cảm ơn chú từ xa đến chứng hôn cho chúng con.” Vệ Tử Câu nói, mắt cố gắng không nhìn về phía Sử Đan Kỳ.

“Cảm ơn cái gì, là các con còn để mắt đến chú. Hai đứa con của chú không có phúc, một gả cho không nên gả, một cưới lại không thể cưới, là do bọn hắn không nắm chặt cơ hội. Hai người các con hợp lại, lúc đầu chú cũng cảm thấy ngạc nhiên, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là số mệnh chỉ định.” Sử Thanh Hoa mừng rỡ nói.

“Cái gì mà số mệnh chỉ định, là Lăng Tâm Ảnh dụ dỗ Tử Câu.” Sử Đan Kỳ tức muốn chết, hết lần này đến lần khác cha cô còn mừng hơn người khác, hạ thấp cô.

“Ngậm miệng con lại cho cha!” Sử Thanh Hoa lắc đầu, thở dài một cái tiếp tục nói: “Tâm Ảnh, chú không có phúc có con làm con dâu, chú liền đem con làm con gái vậy. Cổ phần của tập đoàn Vệ thị vẫn như cũ cha tặng nó cho con làm đồ cưới.”

“Chú Sử, con không thể nhận.” Lăng Tâm Ảnh cự tuyệt nói.

“Nhận lấy. Nếu không, chú sẽ cảm thấy thẹn với cha con.”

“Cha, lòng của cha sao cũng thiên vị cho người ngoài, con muốn cổ phần của tập đoàn Vệ thị.” Sử Đan Kỳ trầm nghĩ, có cổ phần Vệ thị, cô liền có thể dây dưa với Vệ Tử Câu.

“Không được, cổ phần Vệ thị vẫn nên trở lại trong tay người Vệ gia, tập đoàn Vệ thị mới không còn tranh chấp. Ban đầu cha cùng Vệ lão phu nhân định ra hôn ước, chính là sợ hai anh em bọn họ có cổ phần như nhau, Tử Hiên không chịu xếp thứ hai, sẽ tạo thành tranh chấp giữa hai anh em; lại vì hai anh em bọn họ đều thích con, mới muốn lợi dụng hôn nhân để kết hợp với 20% cổ phần trong tay cha, để cho bọn họ có cổ phần chênh lệch. Mà cha cùng Vệ lão phu nhân cũng hi vọng Tử Câu có thể lên làm tổng giám đốc, con có tình đi chọn Tử Hiên, chẳng trách ai được.” Sử Thanh Hoa thở dài.

“Đã như vậy, tại sao còn đem cổ phần cho Lăng Tâm Ảnh làm sính lễ, mà không phải cho con?” Sử Đan Kỳ bất bình hỏi.

“Con kiêu căng thành tánh, cha sợ con làm loạn, mà Đan Ny thì thật thà gần như đàn độn, cha sợ hắn bị lợi dụng, cho nên mới đưa cho Tâm Ảnh; cha thấy cô ấy khéo léo, có thể hiểu được nên chọn ai làm tổng giám đốc. Bọn họ ở cùng nhau, có lẽ thật là ý trời.”

Sử Đan Kỳ bực bội nói: “Con không tin vào ý trời.” Càng không tin Vệ Tử Câu sẽ yêu Lăng Tâm Ảnh, cô nhất định phải làm cho Vệ Tử Câu trở lại bên cô.

“Tử Câu, Tâm Ảnh, chú Sử chúc hai con đầu bạc răng long, mãi mãi yêu nhau. Không còn sớm nữa, ai cũng đều mệt, mọi người nên trở về phòng đi.”

Vệ Tử Câu kéo Lăng Tâm Ảnh đứng lên, “Chú Sử, chú cũng nghỉ ngơi sớm một chút, chúc chú ngủ ngon.”

17. Chương 17

Lăng Tâm Ảnh xách theo một túi thức ăn tiến vào trụ sở kế toán. “Này, mọi người vẫn khỏe chứ, tôi tới thăm mọi người.”

Tiếp đó là tiếng chào hỏi vang lên.

Diệp Ninh từ phòng làm việc thò đầu ra, “Tâm Ảnh, mau vào trong tán gẫu.”

Lăng Tâm Ảnh mang theo thức uống đi vào phòng làm việc của Diệp Ninh.

“Nói mau, hai người hưởng tuần trăng mật ở đâu? Có mang hình tới cho chị xem không?” Diệp Ninh đưa tay ra muốn hình, Vệ Tử Câu có tiền như vậy, khẳng định sẽ đi rất nhiều nơi.

Lăng Tâm Ảnh đem thức uống đặt trên tay cô, “Không có đi hưởng tuần trăng mật.”

“Tân hôn đã một tháng mà hai người vẫn chưa đi!” Diệp Ninh uống một hớp lớn.

“Vệ Tử Hiền làm rối loạn công ty, Tử Câu muốn thay đổi cơ cấu công ty, điểm này em phải thông cảm.” Lăng Tâm Ảnh thản nhiên nói.

“Không đúng, chị phát hiện em không có cái loại hạnh phúc khi mới cưới, có phải Vệ Tử Câu đối xử không tốt với em?” Diệp Ninh nhảy bén cảm giác được.

“Hắn đối với em rất tốt, chỉ là.”

“Chỉ là cái gì? Em nói mau, sốt ruột chết đi được!”

Cô hôm nay đến đây vì uất ức đầy bụng muốn tìm Diệp Ninh nói, nếu không, cô sợ mình sẽ điên mất. “Học tử, em hình như quá nhạy cảm thì phải.”

“Tại sao lại nói vậy?”

“Cho tới bây giờ, Sử Đan Kỳ hình như không có ý định trở về Mỹ, mọi người cùng sống chung một mái nhà, bất kể làm việc gì cũng có ba người, em hoàn toàn không có cái cảm giác mới cưới.” Lăng Tâm Ảnh thẳng thắn nói.

“Ba người? Tâm Ảnh, vậy.” này nọ í ề í ề “này nọ í ề í ề” cũng ba người làm?” Không thể nào?

“Chị nói đi đâu thế! Ý của em là, giống như ăn cơm, bất kể ở nhà hay đi ra ngoài đều có ba người, có lúc em muốn cùng Tử Câu đi ra ngoài một chuyến, cô ấy cũng đi theo; cho nên, trừ ngủ ra, chúng em không có thời gian riêng.”

“Da mặt dày thật!” Diệp Ninh mắng chửi. “Chỉ là, thời gian ngủ có thể đền bù tất cả, hai người. Hạnh phúc sao?”

“Rất mỹ mãn.” Lăng Tâm Ảnh đỏ cả mặt trả lời. Về phương diện này Vệ Tử Câu đối với cô rất dịu dàng, cảm giác bọn họ ở chung rất thích hợp, điểm này cô có thể khẳng định.

“Vậy cũng may, không để cho Sử Đan Kỳ ảnh hưởng đến hai người là tốt rồi.”

“Đích thật là không tồi, chỉ là, gần đây em phát hiện.” Lăng Tâm Ảnh dừng một chút.

“Phát hiện gì? Em không cần áp a áp ứng.” Diệp Ninh vội hỏi.

“Mấy ngày nay, Tử Câu rất khuya mới trở về, nhưng lại cùng Sử Đan Kỳ vào cửa. Liên tục mấy buổi sáng, Sử Đan Kỳ đều cố gắng đi cùng xe với Tử Câu ra ngoài.”

“Ôi trời ời!!, vậy nhất định là có vấn đề. Tâm Ảnh, làm sao em có thể chịu được chuyện này?”

“Ý chị là không phải em quá nhạy cảm, phản ứng của em là bình thường sao? Cũng không phải là em nghĩ lung tung?”

“Không có loại phản ứng này mới là không bình thường.”

“Em cảm thấy mỗi ngày đi suy đoán chuyện như vậy rất mệt, em cảm thấy mình cũng sắp điên rồi, em không biết nên làm gì bây giờ?” Bộ dạng không biết làm sao của Lăng Tâm Ảnh bày ra ngoài không bỏ sót.

“Một ngày 24 tiếng đều ở bên cạnh Vệ Tử Câu, không để cho bọn họ có cơ hội.” Diệp Ninh đề nghị.

“Em không muốn làm vậy, làm vậy tương đương với việc không tin tưởng Tử Câu.”

“Tâm Ảnh, bọn họ có thể quay lại với nhau, em phải cẩn thận.”

“Chuyện như vậy làm thế nào mà cẩn thận, ý định kết hôn với em vốn đã không rõ.”

“Chị cảm thấy em nên nói rõ ràng với Vệ Tử Câu, hẳn cùng Sử Đan Kỳ mập mờ không rõ như vậy, sẽ đem em làm cho điên.”

“Có lẽ vậy, em thật sự nên cùng hắn nói chuyện rõ ràng.” Lăng Tâm Ảnh đã quyết định.

Rời khỏi trụ sở kế toán, Lăng Tâm Ảnh đến tập đoàn Vệ thị tìm Vệ Tử Câu, cô muốn cùng hắn nói cho rõ ràng.

Đến tập đoàn Vệ thị, đúng lúc tan sở, cô định đi vào công ty, trùng hợp nhìn thấy xe của Vệ Tử Câu đi ra từ bãi đậu xe.

Cô đang muốn ngoác tay đón hắn, vừa lúc hắn quẹo khúc quanh, Lăng Tâm Ảnh nhìn thấy rõ ràng hắn và Sử Đan Kỳ đang ngồi trong xe, cô vội vàng buông tay xuống.

Bọn họ một đôi ra vào như vậy.

Cô không nên suy đoán lung tung, chỉ là đi cùng xe, không phải ngủ cùng giường, cô không nên nghĩ bậy, không nên, không nên! Nhưng cô lại cố tình nghĩ về phương diện kia, cô giờ tay gọi tắc xi, đi theo họ.

Đến nơi là một phòng ăn có không khí thoáng mát.

Lăng Tâm Ảnh ngồi vào một góc, dùng cảm nhìn chằm chằm bọn họ, chuẩn bị tiếp nhận sự thật bất cứ lúc nào.

Sử Đan Kỳ theo sau Vệ Tử Câu ngồi xuống, “Tử Câu, tối nay không cần về nhà.” Cô mấy đêm liên tục quần lấy hắn nhưng lại không có bản lãnh đem hắn lên giường.

“Không trở về nhà? Ngồi ở chỗ này cả buổi tối?” Vệ Tử Câu uống rượu trước khi thức ăn được mang lên, biết rõ ý muốn của cô, lại giả vờ ngu ngốc không biết.

Hắn kết hôn cùng Lăng Tâm Ảnh, chính là muốn thoát khỏi Sử Đan Kỳ, không nghĩ tới Sử Đan Kỳ vô lại không chịu đi, còn có ý vô tình dụ dỗ hắn cả một tháng.

Gần đây Sử Đan Kỳ dứt khoát quần chặt hắn, mục đích muốn trở lại bên cạnh hắn. Mà hắn vì muốn thử xem mình có phải đã miễn dịch với Sử Đan Kỳ hay không, liên liên mạng chấp nhận cô hấp dẫn.

Sau lần thử này, hắn mới phát hiện trong một tháng tân hôn này, Lăng Tâm Ảnh đã hoàn toàn chiếm cứ trái tim hắn, không những làm hắn không để ý đến Sử Đan Kỳ hấp dẫn, còn lý giải rõ ràng mình đối với Sử Đan Kỳ chỉ là mê hoặc nhất thời.

“Làm sao có thể ngồi ở chỗ này cả buổi tối? Anh biết rõ ý của em, còn cố ý xuyên tạc!” Sử Đan Kỳ bắt được tay Vệ Tử Câu, uống một hớp rượu hắn đã uống.

“Đan Kỳ, về Mỹ đi, trả lại không gian sinh hoạt cho tôi và Tâm Ảnh.” Liên tục mấy buổi tối về muộn, hắn sợ Lăng Tâm Ảnh hiểu lầm, chuyện này nên kết thúc rồi.

“Không, anh còn yêu em. Em biết rõ anh giận em lúc anh mà không để ý đến anh, ai có thể nguyện ý gả cho người mù, anh phải thông cảm cho em.” Sử Đan Kỳ tự cho là đúng nói.

Lăng Tâm Ảnh nguyện ý gả cho hắn khi bị mù. “Tôi phát hiện tôi cũng không thương cô, tôi thừa nhận tôi bị vẻ bề ngoài của cô mê hoặc, nhưng khi sống chung, tôi phát hiện cô không hấp dẫn được tôi nữa.”

“Lăng Tâm Ảnh được sao?”

“Cô ấy được.”

“Em không tin, người anh yêu là em.” Sử Đan Kỳ khẽ nói.

“Không phải, tôi không có yêu cô, chẳng qua là đã từng bị mê hoặc mà thôi.”

“Không phải, không phải, anh yêu em.” Sử Đan Kỳ đột nhiên đặt lên môi Vệ Tử Câu, ôm hân thật chặt, hôn sâu hân.

Một màn này đập vào mắt, Lăng Tâm Ảnh suýt nữa muốn ngất xỉu, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý tiếp nhận chuyện này; nhưng khi nó xảy ra cô vẫn chịu không nổi.

Cô tuyệt đối không thể nào nhìn nữa, nhưng cô cũng không muốn bị ức hiếp thảm như vậy, nếu không thương cô vì sao lại bắt cô gả cho hân? Cô muốn hân nói rõ ràng.

Cô ưỡn ngực, ngẩng đầu, dũng cảm đi về phía bọn họ, cô không muốn để ý đến hình ảnh kia.

Đi tới trước mặt bọn họ, hai người vẫn còn hôn! Hôn lâu như vậy cũng không sợ hít thở không thông. Cô bưng lên một chén nước ở trên bàn, dội lên người bọn họ, để bọn họ tỉnh táo lại.

Sử Đan Kỳ lập tức buông Vệ Tử Câu ra, sau đó chửi ầm lên: “Là tên khốn kiếp nào?”

“Không phải tên khốn kiếp nào mà là Vệ phu nhân.” Lăng Tâm Ảnh âm thanh mềm mại tràn đầy dũng khí.

“Tâm Ảnh!” Vệ Tử Câu sốt ruột, hân đang muốn kết thúc, Lăng Tâm Ảnh đột nhiên xuất hiện, tình cảnh này nên kết thúc thế nào đây? “Tâm Ảnh, em nghe anh giải thích.”

“Tôi không cần giải thích, tôi chỉ muốn biết, tại sao anh muốn tôi gả cho anh?” Lăng Tâm Ảnh không để ý đến ánh mắt tới từ bốn phía hỏi.

“Chúng ta rời nơi này rồi nói sau.” Hân không muốn lên trang nhất của các tờ báo giải trí vào ngày mai.

“Không cần, anh ở chỗ này nói là được rồi, anh nói xong tôi lập tức đi ngay, sẽ không làm trở ngại hai người, hai người có thể tiếp tục.”

Cô là Vệ phu nhân, nói cái gì vậy? “Đi theo anh.” Vệ Tử Câu đứng dậy kéo tay cô muốn đi.

Sử Đan Kỳ lại kéo một cái tay khác của Vệ Tử Câu không cho hân đi, “Tử Câu, thành thật nói cho cô ấy biết, anh cũng không thương cô ấy, người anh yêu thủy chung đều là em.”

Lăng Tâm Ảnh bỏ tay Vệ Tử Câu đang kéo cô ra, nước mắt rơi xuống, “Điểm này tôi hiểu rất rõ, hai người không cần chứng minh. Tôi chỉ muốn biết, tại sao anh lại muốn tôi gả cho anh?”

Vệ Tử Câu sao có thể nói là ý định ích kỷ ban đầu, như vậy sẽ làm cô bị thương sâu hơn. Hân thờ ơ im lặng chăm chú nhìn vào cô.

Vệ Tử Câu không nói, làm Lăng Tâm Ảnh suy nghĩ lung tung nhiều hơn. “Có phải vì tôi dễ bị ức hiếp không? Cho nên các người hợp lại bắt nạt tôi, giống như khi còn bé.”

“Tâm Ảnh, xin em đừng hiểu lầm.” Vệ Tử Câu chân tay luống cuống.

“Tử Câu, tôi cho là anh và bọn họ không giống nhau, anh sẽ không ức hiếp tôi, anh sẽ giúp tôi, cứu tôi.” Lăng Tâm Ảnh vừa nói vừa khóc, sau đó lộ ra nụ cười nhợt nhạt, “Tôi nhớ ra rồi, anh nói anh cứu tôi vì muốn đem tôi làm đối tượng thí nghiệm hô hấp nhân tạo.”

Vệ Tử Câu không muốn cô tiếp tục nghĩ lung tung, càng nghĩ càng tệ, như vậy sẽ càng khó giải thích hơn.

Hân đẩy Sử Đan Kỳ ra, muốn ôm Lăng Tâm Ảnh vào trong lòng yêu thương, mới có thể cùng cô nói rõ ràng, thành thật nói mình yêu cô.

Nhưng khi tay của hân bắt lấy Lăng Tâm Ảnh thì cô liền tránh hân, sau đó lão đảo nghiêng ngã lao ra phòng ăn.

“Tâm Ảnh!” Vệ Tử Câu đuổi theo.

Lăng Tâm Ảnh về lại căn nhà trước kia. Trước cửa dán “Nhà cần bán”, dụng cụ trong nhà đã đưa cho người khác hoặc bị vứt bỏ, một mảnh trống rỗng.

Cô ngồi chồm hổm ở trong góc phòng, ẩn mình trong bóng tối, không ngừng tự hỏi cô nên giải quyết vấn đề cùng Vệ Tử Câu như thế nào, cho đến khi mặt trời chiếu vào trên người cô.

Ngồi cả một buổi tối, hai chân cô tê dại, lưng đau, cộng thêm một đêm không ngủ, vừa đứng lên, liền lão đảo muốn ngã.

Chỉ là, những thứ này đều đáng giá, cô đã biết nên giải quyết vấn đề như thế nào.

Cô mở di động ra, trong di động có một đồng cuộc gọi nhờ cùng giọng nói, tất cả đều của Vệ Tử Câu, cô cũng không muốn nghe, trực tiếp gọi đến tập đoàn Vệ thị.

18. Chương 18

Nghe điện thoại đương nhiên là thư ký La, mà cô cũng muốn tìm thư ký La.

“Thư ký La, tôi là. Vệ phu nhân.” Đây là lần cuối cùng cô xưng hô như vậy.

“Vệ phu nhân, tổng giám đốc còn chưa có đi làm.”

“Tôi không phải tìm tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn nhờ cô.”

“Cô là tổng giám đốc phu nhân, có chuyện gì xin cứ phân phó.” Thư ký La vui vẻ trả lời.

“Tôi muốn nhờ cô chuyển 20% cổ phần tập đoàn Vệ thị sang danh nghĩa của tổng giám đốc.”

“Cái này không thành vấn đề.”

“Còn nữa..., làm phiền cô giúp tôi làm giấy tờ ly hôn, sau đó đưa cho tổng giám đốc ký tên; hần ký xong, giúp tôi gửi đến trụ sở kế toán.” Lăng Tâm Ảnh nói.

“Giấy tờ ly hôn?” thư ký La nhạc nhiên.

“Thư ký La, làm phiền cô.” Nói xong, Lăng Tâm Ảnh gác máy.

Thư ký La cầm điện thoại không biết nên làm thế nào mới đúng, chuyện gì không giao, lại đi giao cho cô làm giấy tờ ly hôn?

Hai người kết hôn mới một tháng liền ly hôn, đang làm cái gì đây? Không phải là muốn gạt tiền lì xì chứ? Tuy kinh tế có chút sa sút, nhưng Vệ Tử Câu là người ra sao. Hần sẽ không cần cái loại tiền lì xì đó. Vậy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Cô đang phân vân, thì bóng dáng tuần dật, có chút cô đơn thoáng qua trước mắt cô, bỏ lại một câu: “Giúp tôi pha ly cà phê.” Sau đó hần đi vào phòng làm việc.

Tối hôm qua, hần một đêm không ngủ. Hần chạy ra khỏi phòng ăn liền không thấy tăm hơi Lăng Tâm Ảnh, vì vậy lập tức trở về nhà. Về nhà phát hiện cô không ở nhà, hần lập tức lái xe đến trụ sở kế toán; cửa chính trụ sở đã khóa, tất cả mọi người đã tan sở, hần lại đi vòng qua nhà cô, căn nhà có dán giấy “Nhà cần bán”, nhưng bên trong là một mảnh hắc ám.

Hần không biết nên đi đâu tìm cô, hần lái xe suốt đêm ở đầu đường khu mua bán Đài Bắc, mãi đến khi lái xe vào công ty.

Thư ký La lập tức đi pha cà phê, ôm lấy một xấp hồ sơ, tiến vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Thư ký La đem cà phê cùng hồ sơ đặt trên bàn, sau đó đứng trước bàn làm việc không nhúc nhích.

“Cô đi ra ngoài trước, những thứ này tôi sẽ xem lại.” Vệ Tử Câu xoa huyệt thái dương nói.

“Tổng giám đốc, có chuyện anh cần xử lý trước?”

“Chuyện gì?”

“Mới vừa rồi tổng giám đốc phu nhân gọi điện đến, cô ấy muốn tôi. . . .”

“Cô ấy bây giờ đang ở đâu?” Vừa nghe được Lăng Tâm Ảnh gọi điện, hân nóng nảy cắt lời của thư ký La.

“Cô ấy không nói đang ở đâu, cô ấy chỉ nói muốn tôi chuyển 20% cổ phần sang tên anh, còn muốn tôi làm giúp giấy tờ ly hôn.” Thư ký La thẳng thắn nói.

Ly hôn? Cô muốn ly hôn! Đừng hòng mơ tưởng, hân sẽ không cho phép.

“Tổng giám đốc, tôi không biết làm giấy tờ ly hôn, làm như thế nào đây?”

Vệ Tử Câu nhìn về phía cô, “Cô dám làm, liền làm luôn đơn xin từ chức đi” Hân nắm áo khoác rời đi.

Thư ký La nhìn bóng lưng hân rời đi, gương mặt uất ức, cô trêu chọc ai đây?

Lăng Tâm Ảnh lợi dụng lúc Vệ Tử Câu đi làm, trở lại Vệ gia thu xếp một ít quần áo. Cô không muốn gặp hân, mới đem chuyện ly hôn ủy thác cho thư ký La.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Lăng Tâm Ảnh giật mình, tưởng là Vệ Tử Câu trở lại.

Sử Đan Kỳ đứng trước cửa phòng, “Cô biết rõ Tử Câu không thương cô, cô trở về làm gì?”

“Tôi thu xếp đồ đạc, mời cô đi ra ngoài.” Cô vẫn còn ở đây, cô không muốn cô ấy bước vào phòng của bọn họ.

“Vậy tôi giúp cô thu xếp lại au.” Sử Đan Kỳ đi vào trong phòng, mở tủ quần áo, đem toàn bộ quần áo của Lăng Tâm Ảnh lấy ra, nhét lung tung vào bên trong túi hành lý Lăng Tâm Ảnh đã chuẩn bị.

“Tại sao cô lại nhét lộn xộn như thế!” Giống như cô đang khó khăn lẫn trốn.

“Tùy tiện là được rồi, cô đi nhanh lên, không thu xếp được hết, tôi giúp cô gửi đi.” Sử Đan Kỳ giúp Lăng Tâm Ảnh nhắc hành lý, kéo cô ra khỏi phòng.

Cô sợ Vệ Tử Câu sẽ trở về thì người đi sẽ là cô.

Mặc dù cứ như vậy mà đi, nhưng Lăng Tâm Ảnh thật sự không bỏ được, cô vừa đi vừa quay đầu lại, nhìn tất cả mọi thứ trong nhà.

Sử Đan Kỳ kéo cô ra cửa biệt thự, tiếp tục đẩy cô ra cửa chính.

Đi đến cạnh hồ bơi thì Lăng Tâm Ảnh nghĩ muốn đem theo quyển ảnh cưới làm kỷ niệm, đột nhiên ngừng lại. “Người không cần đuổi, tôi sẽ tự đi. Tôi có thứ chưa lấy, tôi muốn trở lại lấy.”

“Tôi nói tôi sẽ giúp cô gửi, cô mau đi đi!” Sử Đan Kỳ tiếp tục đẩy cô.

“Tôi nhất định phải lấy được, xong rồi tôi sẽ đi.” Lăng Tâm Ảnh lấy tay cô ra.

“Lăng Tâm Ảnh, cô có phải cố ý không muốn đi hay không?” Sử Đan Kỳ duỗi tay ra đẩy cô, lần này lại đẩy cô xuống hồ bơi.

Lăng Tâm Ảnh rơi xuống nước, vung tay bắt được vạt áo Sử Đan Kỳ, kéo theo Sử Đan Kỳ xuống nước.

“Cứu mạng. Ủng ực. Tôi không biết bơi lội. Ủng ực.” Lăng Tâm Ảnh cứng rần nắm chặt Sử Đan Kỳ nói.

Sử Đan Kỳ bị cô kéo, ngay cả khi biết bơi cũng uống vài ngụm nước. Vì tự vệ, cô vung tay tách ra khỏi Tâm Ảnh, bơi lên bờ.

“Ủng ực. Cứu mạng. Ủng ực.” Lăng Tâm Ảnh ở trong nước giãy dụa, tuy có thể thỉnh thoảng nhô đầu lên hô hấp ít không khí, nhưng sau đó lại chìm xuống nước.

Sử Đan Kỳ bơi lên bờ, trơ mắt nhìn Lăng Tâm Ảnh lúc chìm lúc nổi, cho đến khi cô dần dần chìm xuống.

Đúng lúc này, Vệ Tử Câu từ phòng làm việc về nhà, hân cho rằng Lăng Tâm Ảnh nhất định sẽ về nhà một chuyến, hân tính ở nhà đợi cô. Không nghĩ tới mới vừa mở cửa xe, liền gặp một màn này.

Hân lập tức xuống xe, nhảy xuống hồ bơi, bơi đến chỗ Lăng Tâm Ảnh, sau đó lặn xuống kéo cô lên bờ.

Hắn nhanh chóng làm hô hấp nhân tạo, không bỏ qua bất kỳ bước nào, tại sao Lăng Tâm Ảnh vẫn không có chút động tĩnh nào?

“Tỉnh lại! Tâm Ảnh, tỉnh lại!” Hắn đem toàn bộ sức lực đè xuống ngực cô.

Người làm cũng đến bên cạnh hồ bơi. “Nhị thiếu gia, có muốn gọi xe cứu thương đến không?”

“Tôi nếu cấp cứu không được, gọi xe cứu thương cũng như không, đi gọi người lấp hồ bơi ngay lập tức cho tôi!” Vệ Tử Câu rống giận.

“Tử Câu, là chính cô ấy tự té xuống.” Sử Đan Kỳ cũng bắt đầu sợ theo.

“Cô ấy tốt nhất là không bị sao, nếu không tôi cho cô chôn cùng cô ấy. Tôi sẽ chôn cô trong hồ bơi này, mấy thập niên sau, cũng sẽ không có ai phát hiện ra.” Hắn vẻ mặt ác độc nói.

Sử Đan Kỳ vừa nghe xong, lui về phía sau mấy bước lại rơi xuống hồ bơi, cô ra sức bơi lên bờ sau đó co chân chạy.

“Tâm Ảnh, anh xin em tỉnh lại đi, anh yêu em, anh thật sự yêu em, nợ của anh em còn chưa có trả, em không thể chết!” Vệ Tử Câu không ngừng đè xuống ngực Lăng Tâm ảnh.

“Khụ. Khụ.” Lăng Tâm Ảnh phun ra một lượng nước lớn.

“Tâm Ảnh, Tâm Ảnh, anh yêu em, anh yêu em!” Vệ Tử Câu ôm cô vào trong ngực, thật chặt.

“Khụ, khụ. Em. Anh nói cái gì?” Lăng Tâm Ảnh yếu ớt hỏi. Cô hình như nghe được có ai đó nói yêu cô?

Vệ Tử Câu hôn cô, “Em là người anh yêu, anh cũng không yêu Sử Đan Kỳ, người anh yêu chính là em. Mấy ngày nay anh theo cô ta, để chứng minh điều này; mà anh bảo đảm, anh không có chạm qua cô ấy, là cô ấy cưỡng hôn anh.”

Lăng Tâm Ảnh vuốt môi hắn, “Lần sau cô ấy mà hôn anh, anh liền cắn cô ấy. Tử Câu, anh hình như lại cứu em.”

“Không sai! Em hãy nghe cho kỹ, anh muốn em dùng cả đời này để hoàn lại ân tình anh đối với em.” Hắn hôn cô thật sâu.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-gap-nan>